

DRASTICKY DOJEMNÝ DEXTER

★ ★ ★ ★ ★
CLASS

JEFF
LINDSAY

DRASTICKY DOJEMNÝ DEXTER

**JEFF
LINDSAY**

Přeložil Zdeněk Hofmann

EDICE CLASS
svazek 106

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2007
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2005 by Jeff Lindsay
All rights reserved.

Z anglického originálu *Darkly Dreaming Dexter*
(First published by Doubleday, USA, 2005)
přeložil © 2007 Zdeněk Hofmann
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Jan Dvořák
Grafická úprava obálky: Tomas Vorasický

Tisk: CENTA spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-041-2

PRO TOMMIEHO A GUS,
KTERÍ SE UŽ NAČEKALI DOST DLOUHO

PODĚKOVÁNÍ

Nic by nebylo ani omylem možné bez Hilary.

Rád bych také poděkoval Juliovi, Broccoliovým, Deaconovi a Einsteinovi. A jako vždy i trojici Méd'ovi, Pook a Tinky.

A dodatečně jsem zavázán i Jasonu Kaufmanovi za jeho klidné a moudré vedení a Nicku Ellisonovi, který má na svědomí všechna vylepšení.

KAPITOLA 1

A je tu měsíc, rozvalující se blahobytně a nízko nad obzorem v tropické noci; volá ze ztuhlého nebe do rozdychtěných uší tím starým známým hlasem v černých stínech, promlouvá k Temnému společníkovi ukrytému na zadním sedadle dodge Dexterovy domnělé duše.

Rošťák měsíc, ten lákající lascivní Lucifer, volá dolů napříč prázdnotou oblohy temná srdce pozemských nočních příšer, svoláváje k jejich radostným hrátkám. Vlastně volá jen jednu jedinou příšeru, tu hned za oleandrem; tu s tygřími pruhy měsíčního stříbra pronikajícího listovím; tu, která má všechny smysly napjaté k prasknutí, jak čeká na pravý okamžik, kdy vyskočí ze stínů. Je to Dexter v té temnotě, naslouchá strašlivým šeptaným radám snášejícím se nehlučně do mého úkrytu ve stínu.

Moje drahé temné druhé já mě nutí vrhnout se na kořist – právě teď, zabořit měsícem vybělené tesáky do nádherně bezmocného masa hned tady, za živým plotem. Ale správný čas ještě nenastal, a tak čekám, zvědavě pozoruji, jak se kolem s vytřeštěnýma očima plíží nic netušící oběť; sice ví, že ji někdo pozoruje, ale netuší, že jsem právě *tady*, ukrytý za živým plotem, jen jediný rozhodující metr od ní. Mohl bych snadno vyklouznout ven jako střenka nože, které se teď tak podobám, ale raději čekám – tušený, avšak neviděný.

Jeden dlouhý kradmý okamžik přechází do druhého a já stále číhám na správný čas; na skok s nataženou rukou, na tu chladnou radost, až uvidím výraz hrůzy zachvacující tvář mé oběti –

Ale ne. Něco není v pořádku.

Nyní je to Dexter, kdo cítí nevolnost z očí zírajících mu na záda, zá-

chvěv strachu ze zjištění, že něco teď honí pro změnu *mě*. Nějaký jiný noční pronásledovatel právě cítí prudkou vnitřní slast, když pozoruje *mě* z jakési blízké skrýše – a ten pocit se mi vůbec nelíbí.

Jako tichý blesk z čistého nebe se bůhví odkud snáší škodolibá ručka a s oslepující rychlostí *mě* popadne; zahlédnu jen záblesk zářivých zubů devítiletého kluka ze sousedství.

„A mám tě! Deset, dvacet, třicet, Dexter!“ A s divokou rychlostí mládí jsou tady, divoce se hihňají a pokřikují na *mě*, zahanbeně postávajícího v křoví. Je po všem. Šestiletý Cody na *mě* zklamaně hledí, jako by Dexter, démon noci, právě zavrhl svého velekněze. Astor, jeho devítiletá sestra, se přidává ke všeobecnému povyku dětí, než všechny znovu zmizí ve tmě do nových, ještě spleťtějších skrýší a nechají *mě* tu samotného s mou hanbou.

Dexter nezískal trofej. A znovu Dexter *piká*. Už zase.

Divíte se? Jak mohl Dexter, ten noční lovec, klesnout tak hluboko? Předtím byl vždy jen hrůzyplným a zvráceným dravcem a těšil se zvláštnímu zacházení s hrůzyplným a zvráceným Dexterem – a najednou tu stojím a střežím prázdnou plechovku od raviol, která se kromě vodnaté omáčky ničím neprovinila. Tady jsem, zabíjím drahocenný čas hrou, kterou jsem si naposledy užíval, když mi bylo deset. A co je horší, pořád *pikám*.

„Deset, dvacet, třicet –“ vyvolávám jako správný a poctivý hráč.

Jak je tohle možné? Jak může démon Dexter cítit na sobě tlak měsíce a přitom se nepřehrabovat v něčích střevech a nevyřezávat život z někoho, kdo nutně potřebuje ucítit ostří Dexterovy břitké spravedlnosti? Jak je možné, že za takovéto noci odmítá nelítostný mstitel předat kormidlo Temnému společníkovi?

„Čtyřicet, padesát, šedesát.“

Harry, můj moudrý nevlastní otec, *mě* naučil křehké rovnováze Nutkání a Nože. Vzal hochu, ve kterém vycítil neovladatelnou potřebu zabíjet – nezměnil ho –, a přetavil ho v muže, který zabíjí jen vrahy; v Dextera nenápadného, skrývajícího se za napodobeninou lidské tváře a stíhajícího skutečně odporné sériové vrahy, co vraždí bez pravidel. Mohl jsem se stát jedním z nich, kdyby nebylo Harryho plánu. *Existuje spousta lidí, kteří si to zaslouží, Dextere*, prohlásil kdysi můj skvělý

nevlastní otec-polda.

„Sedmdesát, osmdesát, devadesát.“

Vysvětlil mi, jak si najít takové zvláštní kamarády, jak získat jistotu, že si zaslouží splatit svůj dluh společnosti z rukou mých a mého Temného společníka. A co je ještě lepší, naučil mě, jak uniknout, jak to jen policista může naučit. Pomohl mi vybudovat si věrohodné životní útočiště a vtloukl mi do hlavy, že musím splynout s ostatními a vždy být ve všem neúprosně normální.

A tak jsem se naučil, jak se hezky oblékat, usmívat a čistit si zuby. Stal jsem se dokonalou napodobeninou člověka, pronášející přihloupulé a bezobsažné komentáře, kterými se lidé obdarují, jak je den dlouhý. Nikdo neměl podezření, co se skrývá za mou dokonalou imitací úsměvu. Nikdo, pochopitelně kromě mé nevlastní sestry Debory, ale ona se dokázala s mou skutečnou podobou vyrovnat. Nakonec jsem mohl být mnohem horší. Mohl ze mne vyrůst nelítostný a krvelačný netvor, který jen vraždí a vraždí a nechává za sebou hory hnijícího masa. Namísto toho stojím na straně pravdy, spravedlnosti a amerického způsobu života. Samozřejmě jsem zůstal netvorem, ale takovým, co po sobě vždy pečlivě uklidí, netvorem-našincem, oblečeným do stoprocentně umělé počestnosti v národních barvách. A za nocí, kdy volání měsíce bylo nejsilnější, jsem vyhledával ostatní; ty, kdo se živí nevinnými a nedodrží žádná pravidla, a zpracovával jsem je do malých, úhledných balíčků.

Tento elegantní návod během let spokojené nelidskosti skvěle fungoval. Mezi jednotlivými hrátkami jsem udržoval dokonale průměrný životní styl v neprůstřelně obyčejném bytě. Nikdy jsem nepřišel pozdě do práce, s kolegy jsem vtipkoval tím správným způsobem a byl jsem ve všech ohledech užitečný a nenápadný, přesně jak mě to Harry naučil. Život androida probíhal hladce, vyváženě a skutečně jsem jím splácel svůj dluh společnosti.

Až doted? Nějak jsem se v tu správnou noc zapomněl, a místo abych si hrál s pečlivě vybraným přítelem na porcovanou, hraju si tu s hejnem dětí na schovávanou. A až za chvíli tahle hra skončí, odvedu Codyho a Astor do domu jejich matky Rity a ona mi přinese plechovku piva, zažene děti do postele a uvelebí se vedle mě na pohovku.

Jak se tohle mohlo stát? Odešel snad Temný společník předčasně do důchodu? Dexter změkl? Zabloudil jsem někde v temné chodbě a vyšel na špatném konci jako domestikovaný Dexter? Umístím ještě někdy kapku krve na laboratorní sklíčko – svou loveckou trofej, jako jsem to vždy dělával?

„Sto! Připraveni, nebo ne, už jdu!“

Ano, jistě. Už jdu.

Ale kam?

Začalo to, jak jinak, seržantem Doakesem. Každý superhrdina musí mít svého úhlavního nepřítele a on byl mým. Naprosto nic jsem mu neudělal, a přesto se rozhodl mě pronásledovat a rušit od poctivé práce. Mě a můj stín. Jaká to ironie: mě, tvrdě zařezávajícího analytika krevních vzorků u téhož policejního oddělení, které zaměstnává i jeho – vlastně jsme partáci. Je snad od něj fér mě obtěžovat jen proto, že si sem tam udělám nějaký meloušek?

Znal jsem seržanta Doakese daleko lépe, než mi bylo milé, mnohem víc než jen z profesionálního styku. Dal jsem si práci, abych o něm zjistil co nejvíc, a to z jednoho prostého důvodu: nikdy mě neměl rád, přestože jsem náležitě hrdý na to, že dokážu být okouzlující a milý přímo na světové úrovni. Nicméně se téměř zdálo, jako by Doakes odhalil, že je to celé podvod; veškerá má pracně vybudovaná srdečnost se od něj odrážela jako chrousti od čelního skla auta.

Přirozeně tím vzbudil mou zvědavost. Doopravdy, jaký typ člověka mě může tak zásadně nesnášet? A tak jsem ho trochu zkoumal a přišel na to. Typ člověka, který zásadně nesnáší dokonalého drahouška Dextera, je osmačtyřicetiletý Afroameričan, který drží rekord oddělení ve vzpírání. Z náhodně vyslechnuté poznámky vím, že je válečným veteránem a od nástupu na oddělení zastřelil několik lidí, ale oddělení pro vnitřní záležitosti pokaždé došlo k závěru, že střílel oprávněně.

Ale mnohem důležitější než všechno tohle byl můj objev, že někde pod hluboce zakořeněným vztekem, který vždy číší z jeho očí, se skrývá pochechtávání jeho vlastního Temného společníka. Zaznělo to jen jako zacinkání malého zvonečku, ale byl jsem si jistý. Doakes sdílel svůj prostor s něčím podobným jako já. Ne s toutéž bytostí, ale s velmi

podobnou, s panterem příbuzným mému tygrovi. Doakes byl polda, ale byl také chladnokrevný vrah. Neměl jsem pro to žádný skutečný důkaz, ale byl jsem si tím jistý, jak jen jsem mohl být, aniž bych ho viděl, jak láme vaz člověku, který přešel na červenou.

Žádná rozumná bytost si nemůže myslet, že bychom my dva mohli nalézt nějakou společnou řeč; posedět si nad šálkem kávy a poklábosit o svých Společnících, vyměnit si zkušenosti o vraždění a důvěrně si špitat o technikách uřezávání údů. Kdepak: Doakes mě chtěl mrtvého. A já mohl jeho pohled na věc stěží sdílet.

Doakes pracoval s detektivem LaGuertovou v době její poněkud podezřelé smrti a od té doby jeho pocity vůči mně natolik zesílily, že přerostly v něco aktivnějšího než jen v pouhou averzi. Doakes byl přesvědčený, že mám se smrtí LaGuertové něco společného. Což se vůbec nezakládalo na pravdě a bylo to zhora nefér. Já se jen díval – copak je na tom špatného? Jistě, pomohl jsem skutečnému vrahovi k útěku, ale co byste čekali? Který člověk by vydal vlastního bratra? Zvlášť když odvedl tak hezkou práci.

Inu, jak vždycky říkám, žít a nechat žít. Alespoň většinou. Seržant Doakes si mohl myslet, co chtěl, mně to bylo jedno. Zákonů proti myšlení je pořád ještě jako šafránu, i když nepochybuju, že na nich ve Washingtonu již tvrdě pracují. Ať už měl ten dobrý seržant proti mně sebevětší podezření, byla to jeho věc. Ale teď se na základě svých nečistých myšlenek rozhodl udělat mi ze života peklo. Z destabilizovaného Dexteru se rychle stával doblblý Dexter.

A proč? Jak celá ta odporná záležitost vlastně začala? Vždyť jsem se jen snažil být sám sebou.

KAPITOLA 2

Občas jsou noci, kdy si Temný společník musí jít hrát. Je to jako věnčit psa. Ignorovat štěkot a škrábání na dveře můžete jen omezenou dobu, ale pak musíte zvíře vypustit.

Nedlouho po pohřbu detektiva LaGuertové nastal čas, kdy se zdálo rozumné opět naslouchat šepotu ze zadního sedadla a začít si plánovat nějaké malé dobrodružství.

Našel jsem dokonalého kamaráda, velice vhodného realitního agenta jménem MacGregor. Byl to spokojený a veselý muž, který nadšeně prodával domy rodinám s dětmi. Zejména s malými chlapci – MacGregor měl mimořádnou slabost pro chlapce mezi pěti až sedmi lety. A přímo smrtelnou slabost pro pět z nich, kterými jsem si byl jistý, a nejspíš i pro několik dalších. Byl chytrý a opatrný a bez návštěvy démonicky důvtipného Dextera by nejspíš zůstal neodhalený ještě hodně dlouho. Těžko se to dá policii vyčítat, alespoň v jeho případě. Konec konců, když se ztratí nějaké malé dítě, jen málokdo by si řekl: „Aha! A kdopak prodal jeho rodině dům?“

Ovšem Dexter je málokdo. Obecně je to výhodné, ale v tomhle případě mi to přišlo obzvlášť vhod. Čtyři měsíce poté, co se v novinách objevil příběh o ztraceném chlapci, jsem se dočetl o podobném případě. Oba hoši měli stejný věk; takové shody vždy rozezná poplašný zvoneček a v mozku se mi ozve šepot pana Rogerse: „Zdravičko, sousede.“

A tak jsem si podrobně přečetl o prvním případě a srovnal je. Všiml jsem si, že v obou případech se noviny snažily vyždímat dojetí navíc i ze zmínky, že se obě rodiny nedávno přestěhovaly do nových domů; zaslechl jsem ze svých stínů významné uchechtnutí a podíval se na to

trochu blíž.

Šlo vážně o nadmíru delikátní záležitost. Detektiv Dexter si musel dost zapátrat, protože se zpočátku zdálo, že mezi rodinami žádné spojení neexistovalo. Pocházely z různých sousedství, což vylučovalo spoustu možností. Chodily do jiných kostelů, posílaly chlapce do odlišných škol a použily rozdílné stěhovací společnosti. Ale když se zasměje Temný společník, někdo obvykle dělá chybu. A tak jsem nakonec to spojení našel; oba domy byly uvedeny na seznamu stejné realitní agentury, spíše agenturky v jižním Miami s jediným agentem, milým a přátelským chlapíkem jménem Randy MacGregor.

Zapátral jsem trochu hlouběji. MacGregor je rozvedený a žije sám v malém prefabrikovaném domku u Old Cutler Road v jižním Miami. Vlastní devítimetrovou výletní jachtu kotvící v přístavu Matheson Hammock, který leží relativně blízko jeho domku. Ta jachta by mu také skvěle posloužila jako mimořádně účinné dětské lákadlo; způsob, jak dostat své malé přátele samotné z pevniny, kde je nikdo neuvidí a neslyší, až je bude zkoumat – skutečný Kolumbus bolesti. A navíc by se mohl i pohodlně zbavovat nechutných zbytků jen pár mil od Miami, záliv nabízí téměř bezedné odpadiště. Není divu, že se těla těch chlapců nikdy nenašla.

Taková technika dávala natolik dobrý smysl, že jsem se až podivil, proč mě nenapadlo takto recyklovat vlastní zbytky. Hanba mi; používal jsem svůj člun jen k rybaření a výletům po zálivu. A tady ten MacGregor si přijde s naprosto novým způsobem, jak si užívat večery na moři. Byl to velice elegantní nápad a okamžitě katapultoval MacGregora až na sám vrchol mého seznamu. Můžete si o mně myslet, že jsem nerozumný, dokonce nelogický, protože mám obecně pouze minimum citů pro lidi, ale z nějakého důvodu mi záleží na dětech. A když objevím někoho, kdo je loví, jako by strčil samotnému Temnému šéfovi dvacku, aby předběhl ostatní čekatele na likvidaci. Hned bych s chutí uvázal na hedvábném provazu smyčku a rovnou si skočil MacGregora vyzvednout – tedy pokud skutečně dělá to, co se zdá, že dělá. Ale musel jsem mít pochopitelně absolutní jistotu. Pokaždé se snažím vyhnout omylu, abych nerozkřájel nepravou osobu, a byla by ostuda s tím začínat teď, i když se jedná jen o realitního agenta. Usoudil jsem, že nejlepší způsob,

jak se přesvědčit, bude prohlédnout si dotyčnou loď.

Naštěstí pro mě další den pršelo, jak ostatně pršívá každý červencový den. Ale tentokrát to vypadalo na celodenní bouřku, přesně jako by si ji Dexter osobně objednal. Skončil jsem ten den brzy svou práci ve forenzní laboratoři miamské metropolitní policie a zamířil do LeJeune po Old Cutler Road. Pak jsem zahnul vlevo do přístaviště Matheson Hammock; jak jsem doufal, zdálo se opuštěné. Ale asi sto metrů dál stála, jak jsem již věděl, strážní budka, kde může sedět někdo dychtivě čekající na čtyři dolary za výsadu vjet do objektu. Přišlo mi jako dobrý nápad se jí vyhnout. Ušetřit čtyři dolary jistě nebylo k zahazení, ale ještě důležitější byl fakt, že v dešti a uprostřed týdne bych vypadal kapánek podezřele, čemuž se snažím vyhýbat, zejména pak v souvislosti se svým koníčkem.

Po levé straně cesty se prostíralo malé parkoviště sloužící jako místo pro pikniky. Vedle jezírka se choulil starý altán z korálových skal. Zaparkoval jsem a vytáhl jasně žlutý gumový plášť. Připadal jsem si v něm jako ostřílený mořský vlk, ideální převlek ke vloupání na jachtu vraždícího pedofila. Také jsem v něm byl hodně nápadný, ale to mi těžkou hlavu nedělalo. Mohl jsem jít cyklistickou stezkou, která vedla souběžně se silnicí. Stínily ji mangrovníky, a i kdyby snad čirou náhodou strážný vystrčil z budky hlavu do deště, uviděl by jen, jak po stezce rekreačně poklusává nějaký nadšenec v pláštěnce. Prostě další umanutý sportovec, co si dává do těla každé odpoledne bez ohledu na počasí.

A já skutečně klusal čtvrt míle dolů po stezce. Jak jsem doufal, v budce nebylo ani živáčka, a tak jsem doběhl na velké parkoviště u vody. Poslední řada doků napravo poskytovala domov houfu plavidel jen o málo menších než velké sportovní rybářské jachty a milionářské hračky zakotvené blíž u cesty. MacGregorova skromná devítimetrová jachta *Říční orel* byla uvázaná až mezi posledními.

Přístav zel prázdnotou, a tak jsem poklidně prošel branou v drátěném plotě kolem cedule PŘÍSTUP DO DOKU POVOLEN POUZE VLASTNÍKŮM LODÍ. Snažil jsem se cítit provinile za porušení tak důležitého nařízení, ale nějak to nešlo. Spodní polovina cedule hlásala: V DOCÍCH A V PROSTORU PŘÍSTAVIŠTĚ RYBOLOV ZAKÁZÁN, a já si slíbil, že se rybolovu za každou cenu vyhnu – hned jsem se

cítil lépe i ohledně toho prvního zákazu.

Říční orel byl pět nebo šest let starý a vykazoval jen pár známek opotřeбенí floridským počasím. Paluba a zábradlí byly čistě vydrhnuté a já dával pozor, abych při nastupování nenechal žádné šmouhy nebo škrábance. Z nějakého důvodu nejsou lodní zámky nikdy zvlášť složité. Možná bývají námořníci čestnější než suchozemské krysy. Trvalo mi jen několik vteřin, než jsem si poradil se zámkem *Říčního orla* a protáhl se dovnitř. Kabina postrádala zatuchlý pach zapařeného plísně, který je typický pro tolik lodí zakotvených třeba jen pár hodin pod tropickým sluncem. Namísto toho se ve vzduchu vznášela slabá vůně borového dřeva, jako by tu někdo vše vydrhl tak pečlivě, že tu neměly možnost přežít žádné bakterie ani zápachy.

V boku byla vestavěná lodní kuchyňka, stál tu stolek a na ohrazené polici jeden z těch malých televizorů se zabudovaným videopřehrávačem a vedle něj štos kazet: *Spiderman*, *Medvědí bratři*, *Hledá se Nemo*. Napadlo mě, kolik chlapců asi hodil MacGregor přes palubu, aby také hledali Nema. A upřímně jsem zadoufal, že brzy si už Nemo najde jeho. Přešel jsem do kuchyňky a začal prohledávat zásuvky. V jedné byly bonbony, ve druhé figurky akčních hrdinů. A třetí doslova přetékala kotouči izolační pásky.

Izolepa je skvělá věc, a jak velice dobře vím, dá se použít na mnoho pozoruhodných a užitečných věcí. Ale usoudil jsem, že mít na lodi v zásuvce hned deset balení je poněkud přehnané. Pokud ji ovšem nepoužíváte k nějakému specifickému účelu, který se vyznačuje velkou spotřebou. Co třeba nějaký vědecký projekt s účastí mnoha malých chlapců? Pochopitelně jen takový nápad vzešlý z toho, jak izolepu používám já – samozřejmě ne na malé kluky, ale na bezúhonné občany, jako je například... MacGregor. Jeho vina vypadala stále pravděpodobněji, a Temný společník začal nedočkavě vystřelovat svůj suchý a rozeklaný ještěří jazyk.

Sešel jsem po schůdcích do malé kajuty na přídi, které prodejce nejspíš říkal budoár. Nebyla v ní nijak převratně elegantní postel, jen úzká matrace z pěnové gumy na kavalci upevněném ke stěně. Dotkl jsem se matrace, pod potahem jemně zapraskala. Gumový obal. Sroloval jsem ji na stranu. V rozích byly do kavalce upevněny čtyři masivní šrouby s

očkem, jeden v každém rohu. Zvedl jsem poklop pod matrací.

Dá se čekat, že člověk najde na lodi přiměřené množství řetězů. Ale to, že se u nich povalovala ještě i pouta, mi přišlo ne zcela námořnické. Jistě, mohlo pro ně existovat dobré vysvětlení. Například že je MacGregor používá na vzpurné ryby.

Pod řetězem a pouty se ukrývalo pět kotev. To mohl být velmi dobrý nápad na velké jachtě určené pro křižování po světových oceánech, ale na malou víkendovou jachtu jich bylo trochu mnoho. K čemu pro všechno na světě mohou být? Kdybych vyplul já se svým člunem na hluboké moře s několika malými tělíčky a chtěl bych se jich bezpečně a natrvalo zbavit, co bych se všemi těmi kotvami udělal? No ovšem, když to berete takhle, zdá se zřejmé, že až se příště MacGregor vydá na výlet s nějakým malým kamarádem, vrátí se jen se čtyřmi kotvami pod prýčnou.

Už jsem nepochybně měl dost jednotlivých detailů, abych si udělal zajímavý obrázek. Zátíší bez dětí. Ale doposud jsem nenašel nic, co by se nedalo vysvětlit jako pozoruhodná shoda náhod, a já potřeboval mít naprostou jistotu. Musel jsem získat alespoň jeden naprosto přesvědčivý důkaz, něco tak dokonale jednoznačného, že to uspokojí Harryho kodex.

Našel jsem to v zásuvce napravo od kavalce.

Do lodní přepážky byly vestavěné tři malé zásuvky. Vnitřek té spodní se mi zdál o pár centimetrů kratší než u ostatních. Třeba to tak mělo být, možná jde jen o důsledek zakřivení trupu. Ale studuji už lidský rod mnoho let, a hned to ve mně vzbudilo hluboké podezření. Vy-táhl jsem zásuvku celou ven; no jistě, na jejím konci byla malá tajná schránka. A uvnitř tajné schránky –

Jelikož nejsem opravdová lidská bytost, omezují se mé emoční reakce většinou jen na to, co jsem se naučil předstírat. Proto jsem nepocítil šok, pobouření, zuřivost, ba ani hořké odhodlání. Jde o příliš obtížné emoce k přesvědčivému napodobení a stejně jsem postrádal publikum, tak proč se namáhat? Ale ucítil jsem, jak z temného zadního sedadla duše pomalu proudí chlad, stoupá mi páteří a víří suché listí na podlaze mého ještěřního mozku.

V balíčku fotografií jsem dokázal identifikovat pět různých nahých

chlapců, naaranžovaných do různých pozic, jako by MacGregor stále ještě hledal svůj ideální styl. A ano, jistě, přímo hýřil izolepou. Na jednom z obrázků ten hoch vypadal, jako by byl ve stříbrošedé kukle, a měl obnažené pouze jisté části těla. Které, to mi o MacGregorovi prozradilo mnohé. A jak jsem předpokládal, nepatřil k lidem, jež by si většina rodičů vybrala za skautské vedoucí svých ratolestí.

Ty fotografie se pyšnily dobrou kvalitou a byly pořízeny z rozličných úhlů. Jedna série obzvlášť bila do očí. Bledý, ochablý, nahý muž v černé kápi stál vedle pevně spoutaného chlapce – skoro jako snímek s trofejní zvěří. Z tvaru a vybarvení těla jsem si byl téměř jistý, že ten muž je MacGregor, přestože mu kápě kryla obličej. A jak jsem se tak probíral fotografiemi, napadly mě hned dvě zajímavé věci. Ta první byla: Aha! Což pochopitelně znamenalo, že už nebylo nejmenších pochyb o tom, co MacGregor provádí, a že se tím stává šťastným vítězem hlavní ceny v soutěži Temného společníka o výběr vhodného kandidáta.

A druhá myšlenka, poněkud nepříjemnější, zněla: Kdo to fotil?

Snímky byly pořízeny z natolik různých úhlů, že je MacGregor nemohl dělat samospouští. Jak jsem je procházel podruhé, všiml jsem si, že na dvou fotografiích pořízených shora jsou vidět špičky rudých, nejšpiš kovbojských bot.

Takže MacGregor měl spolupachatele. To slovo znělo velmi oficiálně, ale žádné lepší mě nenapadlo. Neudělal to všechno sám. Někdo se k němu přidal, a pokud nic jiného, díval se a pořizoval snímky.

S uzarděním se přiznám, že mám celkem slušné znalosti i talent v oblasti víceméně běžného zločinu, ale nikdy předtím jsem nenarazil na nic podobného. Trofejní snímky, proč ne – koneckonců já mám svou sbírku sklíček, na každém je kapka krve jedné z obětí, aby mi připomínala jednotlivá dobrodružství. Nechat si nějaký suvenýr je prostě zcela normální.

Ale mít u toho ještě někoho, kdo se dívá a fotí, změnit soukromou mši jen v jakési vystoupení... To je naprosto nemístné – ten chlap je zvrhlík! Kéž bych byl schopen morálního pobouření, jistě bych se jím div nezakl. Ale i takhle jsem zjistil, že víc než kdy jindy toužím niterně se seznámit s panem MacGregorem.

Na lodi bylo dusivé vedro a má opravdu šik pláštěnka mě nijak neochlazovala. Připadal jsem si jako zářivě žlutý čajový sáček. Zvedl jsem pár nejjednoznačnějších snímků a zasunul si je do kapsy. Zbytek jsem vrátil do úkrytu, znovu ustlal lůžko a vrátil se do hlavní kabiny. Pokud jsem mohl usoudit při pohledu z okna – anebo spíš z okénka? –, nikdo se nepotuloval kolem a kradmo mě neokukoval. Vyklouzl jsem ze dveří, ujistil se, že jsou dobře zamknuté, a pak jsem pokojně vyšel do deště.

Z mnoha filmů, které jsem za ty roky zhlédl, mi bylo dokonale jasné, že procházka v dešti je to pravé k vyjádření lidské bezcharakternosti, a tak jsem přesně tohle udělal. Ach, ten zvrhlý MacGregor a jeho kamarád-fotoamatér. Jak mohou existovat tak hnusní ničemové? Znělo to zhruba správně a nic jiného mě stejně nenapadlo; řekl jsem si tedy, že bylo dobrým mravům učiněno zadost. Čekalo mě totiž daleko zábavnější uvažování o vlastní zvrácenosti a o tom, jak ji ukojím hrátkami s MacGregorem. Cítil jsem rostoucí vlnu temné rozkoše stoupající z nejhlubších kobek strašidelného hradu jménem Dexter a dmoucí se až ke stavidlům. Ta se brzy zvednou a vše se vylije na MacGregora.

Už pochopitelně nezbyval prostor k pochybnostem. Sám Harry by souhlasil, že ty fotografie představují víc než dostatečný důkaz, a dychtivé uchechtnutí z temného zadního sedadla celý projekt jen posvětilo. MacGregor a já budeme zkoumat společně. A pak přijde čas na speciální prémii – nalezení jeho přítele v kovbojských botách; bude samozřejmě co nejdřív následovat MacGregora; hříšníci nesmějí dojít klidu. Bylo to jako dva výrobky za cenu jednoho, naprosto neodolatelné. S takovými šťastnými myšlenkami jsem si ani nevšímal deště a kráčel zmužile a kvapně zpět k autu. Měl jsem spoustu práce.

KAPITOLA 3

Spolehnout se na běžnou rutinu je vždy špatný nápad, zejména jste-li vraždícím pedofilem, který si vysloužil pozornost Dextera Mstitele. Naštěstí pro mě tuto životně důležitou informaci MacGregorovi nikdo neposkytl, a tak bylo snadné ho najít, když v půl sedmé večer jako každý den odcházel ze své kanceláře. Vyšel zadním vchodem, zamkl ho a nasedl do svého velkého Fordu SUV, dokonalého vozu pro pojíždění s lidmi prohlízejícími si domy, anebo pro svážení svázaných malých chlapců dolů k přístavu. Zařadil se do jízdního pruhu a já ho sledoval domů, do nenápadného domku z betonových tvárnic na 80. jihozápadní ulici.

Před domem byl stále ještě dost provoz. Zabočil jsem na úzkou příjezdovou cestu o půl bloku dál a nenápadně zaparkoval tak, abych měl dobrý výhled. Kolem jeho zahrádky se táhl vysoký a hustý živý plot, který zabraňoval sousedům vidět, co se děje uvnitř. Seděl jsem v autě asi deset minut předstíral, že studuji něco na mapě; jen tak dlouho, abych si udělal náčrt a ujistil se, že už nikam neodjede. Když pak vyšel ven na trávník a začal se tam poflakovat nahý do půl těla jen v ošoupaných kostkovaných šortkách, věděl jsem, že nadešel můj čas. Vyrázil jsem domů, abych se připravil.

Přestože běžně mívám velkou a zdravou chuť k jídlu, je pro mě vždy těžké jíst před jedním z těchto malých dobrodružství. Můj přítel uvnitř se celý třese očekáváním, měsíc mi stále hlasitěji a hlasitěji probublává žilami, jak noc klouže nad městem, a myšlenky na jídlo mi začínají připadat až příliš přízemní.

A tak jsem namísto potěšení z klidné a vysoce výživné večeře chodil

sem a tam po bytě, dychtivý konečně začít, ale stále dostatečně chladnokrevný, abych počkal; nechal jsem denního Dextera tiše ustupovat do pozadí a cítil omamující příliv sil, jak Temný společník pomalu přebíral řízení a kontroloval jednotlivé systémy. Vždy šlo o povznášející pocit nechat se odsunout na zadní sedadlo a přenechat řízení Temnému společníkovi. Stíny dostaly jakoby ostřejší obrysy a temnota vybledla do vzrušující šedé, která umožňuje vše vnímat mnohem intenzivněji. Tiché zvuky zesílily a zjasněly, kůže mi zcitlivěla, dech hlasitě sípal dovnitř a ven, a dokonce i vzduch ožil vůněmi, které bych za běžného nudného dne rozhodně nedokázal ucítit. Nikdy nejsem víc naživu, než když se vlády ujme Temný společník.

Přinutil jsem se usednout do pohodlného křesla a zůstat v něm, cítil jsem, jak mnou prochází Nutkání a zdvihá za sebou přílivovou vlnu připravenosti. Každý nádech byl jako úder chladného vzduchu, očišťujícího a rozpalujícího výš a žhavěji, dokud jsem si nepřipadal jako obrovský neporazitelný ocelový maják, připravený prořezat se již setmělým městem. A pak z křesla zbylo jen pitomé a bezvýznamné nic, jen skryš pro myši, a jedině noc venku mi nabízela dost prostoru.

Nastal čas.

Vyšli jsme ven, do zářivé noci, měsíční světlo mě rozechvívalo a dech mrtvých růží miamské noci mi hladil kůži; dorazil jsem tam téměř okamžitě, do stínů MacGregorova živého plotu. Pozoroval jsem, čekal a naslouchal, prozatím, s obezřelostí, jež se mi ovinula kolem zápěstí a šeptala: Trpělivost. Přišlo mi smutné, že on nedokáže vidět něco tak jasně zářícího jako já, a ta myšlenka mi dodala další sílu. Nasadil jsem si svou hedvábnou masku a byl připravený začít.

Pomalu, neviditelně jsem se pohnul z temnoty živého plotu a položil mu pod okno dětské plastové varhánky, zastrčil jsem je pod keř gladiol, takže nebyly hned vidět. Měly jasně červenou a modrou barvu, na délku necelých třicet centimetrů a jen osm kláves, ale dokázaly opakovat čtyři melodie bez ustání, dokud jim nedojde baterie. Zapnul jsem je a ustoupil zpět na své stanoviště u živého plotu.

Zahrály Rolničky, rolničky, pak Jó, MacDonald, ten si žil. Z nějakého důvodu v každé písni chyběla klíčová fráze, ale malý nástroj stejným, poklidně náměsíčným způsobem pípal a přepnul se na London

Bridge.

Už to stačilo, aby člověk přišel o rozum, ale na někoho jako MacGregor, kdo žil dětmi, to nejspíš muselo mít ještě větší účinek. Alespoň jsem v to doufal. Záměrně jsem si ty varhánky vybral, abych ho vylákal ven a, jak jsem pevně věřil, aby ho napadlo, že je odhalen a že ta hračka přišla ze samotného pekla, aby ho ztrestala. Koneckonců, proč bych si nemohl užívat to, co dělám?

Zdálo se, že to zabírá. Dospěli jsme teprve ke třetímu opakování London Bridge, když se vypotácel ven s očima vytřeštěnýma děsem. Okamžik tam jen stál a rozhlížel se, prořídlé zrzavé vlasy mu stály, jako by prošly bouří, a bledé břicho mu chvějivě viselo přes gumu usmolených pyžamových kalhot. Nepřipadal mi nijak zvlášť nebezpečný, ale já pochopitelně nebyl pětiletý kluk.

Po chvíli, kdy jen stál s pusou dokořán, škrábal se a vypadal jako ideální model pro sochu řeckého boha hlouposti; konečně zjistil, odkud zvuk vychází – to už se hrály znovu Rolničky, rolničky. Došel ke keři, nahnul se, aby se dotkl plastových varhánků, a neměl ani čas být překvapený, když jsem mu přehodil přes hlavu smyčku rybářského vlasce otestovaného na pětadvacet kilogramů a pevně mu ji zatáhl kolem krku. Napřímil se a na okamžik ho napadlo, že by se mohl začít prát. Ale jak jsem přitáhl, rychle změnil názor.

„Přestaň se bránit,“ poručili jsme mu chladným a velitelským hlasem Temného společníka. „Budeš žít déle.“ Vyčetl z těch slov, co ho čeká, a pomyslel si, že by to mohl ještě změnit, a proto jsem mu vodítko pořádně přitáhl a držel ho, dokud v obličeji nezřívlo a nepadl na kolena.

Těsně předtím, než úplně omdlel, jsem povolil smyčku. „A teď dělej, co ti řeknu,“ oznámili jsme mu. Neodpověděl, jen se párkrát zhluboka a bolestně nadýchl, tak jsem zase malinko přitáhl. „Rozumíš?“ zeptali jsme se a on přikývl; nechal jsem ho dýchat.

Když jsem ho hnál žabími poskoky do domu pro klíčky od auta a pak zpátky k jeho velkému vozu, už se znovu nezmohl na odpor.

Vlezl jsem si na zadní sedadlo za něj, vodítko měl stále velice ztuhla přitažené, a dovolil jsem mu dýchat jen natolik, aby zůstal naživu, alespoň prozatím.

„Nastartuj,“ poručili jsme mu a on zaváhal.

„Co chcete?“ zeptal se hlasem zdrsnělým narůstajícím děsem.

„Všechno,“ odpověděli jsme. „Nastartuj.“

„Dám vám peníze,“ zaškemral.

Přitáhl jsem mu pevně obojek. „Kup mi za ně chlapečka,“ řekli jsme. Držel jsem ho pár vteřin tak ztuhla, že nemohl dýchat, a právě tak dlouho, aby pochopil, že tady velíme *my*, že *my* víme, co udělal, a že jen *my* ho odted' necháme dýchat, když se nám zlíbí; a tak jsem vlasec opět povolil; neměl už co říct.

Jel, kam jsme mu řekli, zpět po 80. jihozápadní k Old Cutler Road a pak na jih. Tak daleko už nebyl skoro žádný provoz, ne v tuhle noční dobu; pak jsme zabočili k nové výstavbě na konci Snapper Creek. Stavba tu byla přerušená, protože majitele usvědčili z praní špinavých peněz, a tak nás tu nikdo nebude rušit. Navigovali jsme MacGregora kolem rozestavěné strážní budky přes malý kruhový objezd, na východ k vodě, a pak jsme ho nechali zastavit vedle malého obytného přívěsu, provizorního velitelského můstku celé stavby, který nyní zůstal napospas jen mladistvým dobrodruhům a dalším individuům jako já, jež toužila po troše soukromí.

Chvíli jsme zůstali sedět a kochali se výhledem – zátiší s měsícem nad vodami a s pedofilem na vodítku v popředí, skutečně velice působné.

Vystoupil jsem a vytáhl MacGregora za sebou, takže padl na kolena a zašátral po vlasci kolem krku. Okamžik jsme ho pozorovali, jak chrochtá a slintá v prachu, už zase v obličeji fialová a oči se mu podlévají krví. Pak jsem ho postavil na nohy a vystrkal ho po třech dřevěných schodech do přívěsu. Než se vzpamatoval, aby si uvědomil, co se s ním děje, měl jsem ho přivázaného ke stolu, ruce a nohy bezpečně utažené izolační páskou.

MacGregor se pokusil něco říct, ale místo toho se jen rozkašlal. Čekal jsem; teď už jsme měli spoustu času. „Prosím,“ vychroptěl nakonec ze sebe hlasem, jako když se dře písek o sklo. „Dám vám všechno, co budete chtít.“

„Ano, to dáš,“ ujistili jsme ho a viděli jsme, jak se do něj zvuk hlasu zařízl, a i když to nemohl přes hedvábnou masku vidět, usmáli jsme se.

Vzal jsem fotografie z jeho lodi a ukázal mu je.

Znehybněl a zíral s otevřenou pusou. „Kde jste je vzal?“ zeptal se a na někoho, kdo bude za chvíli rozřezaný na kousíčky, to znělo dost troufale.

„Řekni mi, kdo dělal ty fotky?“

„A proč bych měl?“ odsekl.

Použil jsem tenké nůžky na plech a ustříhl mu dva krajní prsty z levé ruky. Zazmítal se, vykřikl a vyřinula se krev, což mě vždy rozzuří, tak jsem mu nacpal do úst tenisový míček a ustříhl ještě dva krajní prsty z pravé ruky. „Jen tak,“ řekl jsem a počkal, až se trochu uklidní.

Když konečně ochabl, otočil ke mně oči a tvář měl plnou porozumění, které se dostavuje, když se probolíte k poznání, že už to nikdy lepší nebude. Vyndal jsem mu tenisák z pusy.

„Tak kdo to fotil?“

Usmál se. „Doufám, že jeden z těch kluků byl váš,“ odpověděl, což způsobilo, že jsem si těch dalších devadesát minut opravdu užil.

KAPITOLA 4

Běžně se po divokých nocích cítím ještě několik dní příjemně zklidnělý, ale ráno po MacGregorově rychlém odchodu jsem byl stále rozechvělý a nedočkavý. Zoufale jsem toužil najít toho fotografa v rudých kovbojských botách a celou záležitost uzavřít. Jsem pořádkumilovný netvor a rád dokončím vše, co začnu; vědomí, že někde tady pobíhá v těch směšných botách s fotoaparátem, který toho viděl už příliš mnoho, mě pudilo sledovat jeho stopy a uzavřít celý dvoudílný projekt.

Možná jsem na MacGregora až příliš pospíchal; měl jsem mu poskytnout trochu víc času a lépe ho motivovat a jistě by mi všechno řekl. Ale připadlo mi, že si snadno dokážu poradit – když je u kormidla Temný společník, jsem si docela jistý, že zvládnou cokoliv. Doposud jsem se nemýlil, ale tentokrát jsem se dostal do trochu ošemetné pozice a musím si najít pana Botu sám.

Z předchozího pátrání jsem věděl, že MacGregor kromě svých občasných večerních procházek nevede žádný společenský život. Byl členem pár obchodních společností, což se od realitního agenta čekalo, ale neobjevil jsem nikoho, s kým by se nějak víc přátelil. Také jsem věděl, že nemá záznam v trestním rejstříku, takže neexistovala ani žádná jeho složka, ze které by se dalo vyjít při hledání spřízněných duší. Soudní spis o jeho rozvodu uváděl „nepřekonatelné rozdíly“ a zbytek ponechával mé představivosti.

A já ustrnul na mrtvém bodě; MacGregor byl klasický samotář a přes všechno pečlivé studium jsem nenarazil ani na náznak, že by měl nějaké přátele, kamarády, známosti, partnerky nebo kumpány z dětství. Žádný noční poker s hochy – vůbec žádní hoši, tedy kromě těch ma-

lých. Žádná církev, dobročinný spolek, posezení se sousedy, žádný amatérský soubor folklorních písní a tanců – což by mohlo vysvětlovat ty boty – prostě vůbec nic kromě fotografií s vyčuhujícími pitomými rudými špičkami.

Kdo je tedy ten kovboj Bob a jak ho najdu?

Existovalo vlastně jen jediné místo, kam jsem se mohl obrátit pro odpověď, a muselo to být brzy, než si někdo všimne, že MacGregor zmizel. Z dálky jsem zaslechl zahřmění a překvapeně pohlédl na nástěnné hodiny. No jistě, bylo čtvrt na tři, nejvyšší čas na pravidelnou odpolední bouřku. Až do oběda jsem celou dobu protesknul, něco pro mě nanejvýš netypického.

Nicméně ta bouře by mi mohla znovu poskytnout krytí a cestou nazpět bych se zastavil na něco k snědku. S takto úhledně a příjemně naplánovanou bezprostřední budoucností jsem se vydal na parkoviště, nasedl do auta a vyjel na jih.

Pršet začalo, když jsem se dostal na Matheson Hammock, a znovu přišla ke slovu sportovní žlutá pláštěnka a rekreační poklus k MacGregorově jachtě.

Opět jsem snadno otevřel zámek a vklouzl do kajuty. Při první návštěvě jsem pátral po důkazech, že je MacGregor pedofil. Nyní jsem se pokoušel najít něco mnohem složitějšího, nějaké malé vodítko k totožnosti MacGregorova přítele-fotografa.

Protože jsem musel odněkud začít, sešel jsem dolů do ložnice. Otevřel jsem zásuvku s tajnou schránkou a znovu si prohlédl fotografie. Tentokrát jsem zkoumal nejen líc, ale i rub. Digitální fotografie pátrání výrazně ztěžují, na snímcích nikde nebyly žádné značky a také chyběly kazety s filmy a vystopovatelnými sériovými čísly. Každý vesnický balík na světě si takové snímky může stáhnout na harddisk a vytisknout si jich, co hrdlo ráčí, dokonce i někdo s tak příšerným vkusem, pokud jde o boty. Nepřijde mi to vůbec fér: Nemají snad počítače lidem práci spíš usnadňovat?

Zavřel jsem zásuvku a prohledal zbytek místnosti, ale neobjevil jsem nic, co bych neviděl už minule. S pokleslou náladou jsem se vrátil nahoru do hlavní kajuty. Bylo tam také několik zásuvek, a tak jsem je prohrabal. Videokazety, figurky akčních hrdinů a izolační páska – toho

všeho jsem si všiml již minule a neřeklo mi to nic nového. Vyndal jsem štos lepicích pásek, nejspíš s tím, že nemá smysl je tu nechávat ladem. Lhostejně jsem si prohlédl tu nejspodnější.

A tam to bylo.

Opravdu je lepší mít štěstí než být dobrý. V takovýhle objev jsem nedoufal ani za milion let. Ke spodku izolačky byl připevněný malý papírek, na něm stálo „Reiker“ a pod tím telefonní číslo.

Pochopitelně nebylo jisté, že ten Reiker je rudý kovboj, dokonce ani, že jde o člověka. Klidně se mohlo jednat o jméno výrobce lodního vybavení. Ale v každém případě jsem na tom byl mnohem lépe než před chvílí a potřeboval jsem zmizet z lodi, než skončí bouřka. Strčil jsem si papír do kapsy, zapnul si pláštěnku, vyplížil se z jachty a vrátil se zpět na cestu.

Možná jsem se cítil tak příjemně uvolněný díky doznívajícímú pocitu z večerního podniku s MacGregorem, ale jak jsem jel domů, uvědomil jsem si, že si broukám vlezlou melodii z opery *Tisíc letadel na střeše* od Philipa Glasse. Klíč ke šťastnému životu spočívá ve výsledcích, na které může být člověk hrdý, a v cíli, o který usiluje. V této chvíli jsem měl obojí. Ach, jaká nádhera být Dexterem!

Dobrá nálada mi vydržela pouze na dopravní okruh, kde se Old Cutler napojuje na LeJeune, a pak mi při rutinním pohledu do zpětného zrcátka zmrzla melodie na rtech.

Za mnou, prakticky přilepený nosem ke kufru, byl kaštanově hnědý Ford Taurus. Vypadal přesně jako ten druh vozů, které ve velkém počtu dává oddělení metropolitní policie k dispozici policistům v civilu.

Tohle nebylo v žádném případě dobré. Hlídkový vůz může člověka sledovat jen tak, ale někdo v záložním autě pro to musí mít dobrý důvod a tohle vypadalo, jako by mi někdo chtěl nahnat strach, že jsem lovná zvěř. Pokud ano, svůj účel to splnilo dokonale. Přes lesk předního skla jsem neviděl, kdo je uvnitř, ale náhle mi přišlo velice důležité vědět, jak dlouho mě ten vůz sleduje, kdo je za volantem a kolik toho dotyčný viděl.

Zabočil jsem do postranní uličky, zajel k chodníku a zaparkoval; taurus zastavil hned za mnou. Chvíli se nic nedělo, oba jsme jen seděli v autech a čekali. Mám snad být zatčen? Pokud mě sledoval už od pří-

stavu, mohou se věci pro domýšlivého Dextera vyvinout velmi nepříjemně. Dříve či později si někdo všimne MacGregorova zmizení a i nejpopravnější vyšetřování povede k jeho jachtě. Někdo se půjde podívat, jestli tam není, a pak skutečnost, že se tam Dexter potuloval za bílého dne, nabude kardinálního významu.

Takové drobnosti vedou k úspěchu v policejní práci. Policisté pátrají po podobných náhodách, a když je naleznou, dokážou být krajně nepříjemní na osoby, které se vyskytují pouhou shodou okolností na více zajímavých místech. Dokonce i když má taková osoba policejní průkaz a naprosto odzbrojující falešný úsměv.

Skutečně mi nezbyvalo nic jiného než se z toho zkusit nějak vylhat: zjistit, kdo mě sleduje a proč, a pak ho přesvědčit, že jde o zvlášť hloupý způsob zabíjení času. Nasadil jsem svůj nejlepší oficiální uvítací výraz, vylezl ven a přistoupil křepce k taurusu. Okénko sjelo dolů a vyhlédla na mě permanentně našťvaná tvář seržanta Doakese; vypadal jako modla nějakého zvráceného boha, vyřezaná z kusu černého dřeva.

„Proč v poslední době tak často odcházíte z práce uprostřed dne?“ zeptal se mě. Hlas sice zněl bezvýrazně, ale podařilo se mu vzbudit dojem, že ať odpovím cokoli, stejně to bude lež a on mi s potěšením bolestivě ublíží.

„No ne, seržant Doakes!“ zahlaholil jsem mírumilovně. „Jaká úžasná náhoda. Kde se tu berete?“

„Máte snad na práci něco důležitějšího, než je váš džob?“ zavrčel. Zdálo se, že nemá zájem o udržování plynulého rozhovoru, tak jsem jen pokrčil rameny. Když se setkáte s lidmi postrádajícími konverzační schopnosti, kteří navíc nemají zjevně zájem se společensky kultivovat, je vždy snazší se přes to přenést.

„Já, ehm – musel jsem si zařídit něco osobního,“ odpověděl jsem. Bylo to slabé, souhlasím, ale Doakes vykazoval zneklidňující zvyk pokládat ty nejnejpříjemnější otázky a navíc s takovou nedbalou krutostí, že jsem se neubránil kóktání a nenapadlo mě nic chytrého.

Několik nekonečných vteřin mě jen mlčky pozoroval; tak asi zírá vyhladovělý pitbull na syrové maso. „Tak osobního,“ protáhl a ani nezamrkal. Znělo to ještě hloupěji, když to po mně opakoval.

„Přesně tak,“ ujistil jsem ho.

„Váš zubař sídlí až v Gables,“ namítl.

„No –“

„A váš doktor naproti v Alamedě. Nemáte vlastního právníka a sestra ještě pracuje,“ pokračoval. „Tak co *osobního* jsem vynechal?“

„Vlastně, ehm, já, já –“ zablekotal jsem a samotného mě to překvapilo, ale nic jiného jsem ze sebe nevypravil a Doakes na mě dál jen mlčky zíral, jako by mě přímo prosil, abych se pokusil o útěk a on se mohl pocvičit ve střelbě od boku.

„Zvláštní,“ poznamenal nakonec, „já tu mám taky *něco osobního*.“

„Vážně?“ udivil jsem se a ulevilo se mi, že zase dokážu formulovat lidskou řeč. „A copak to je, seržante?“

Vůbec poprvé jsem uviděl, jak se usmál, a musím přiznat, že bych byl daleko raději, kdyby prostě vyskočil z auta a zmlátil mě. „Sleduju VÁS,“ řekl. Nechal mě okamžik obdivovat zářivý lesk svých zubů a pak okénko vyjelo vzhůru a on zmizel za tónovaným sklem jako kočka Šklíba.

KAPITOLA 5

Kdybych měl dost času, určitě bych vymyslel celou řadu věcí, které jsou ještě nepříjemnější než mít za zády seržanta Doakese jako vlastní stín. Ale jak jsem tam stál ve své prudce elegantní pláštěnce a přemýšlel, že se mi Reiker a jeho rudé boty kamsi vytrácejí, zdálo se mi to tak nepříjemné, že mě nenapadlo nic ještě horšího. A tak jsem nastoupil do auta, nastartoval a odjel v dešti domů. Jindy by mě těšily sebevražedné šaškárný ostatních řidičů, dodávaly by mi pocit domova, ale z nějakého důvodu mi hnědý Ford Taurus v těsném závěsu zkazil všechnu radost.

Znal jsem seržanta Doakese natolik dobře, abych věděl, že z jeho strany nešlo jen o nějaký vrtoch z nudy za deštivého dne. Pokud mě sleduje, bude pokračovat, dokud mě nedopadne při něčem ošklivém. Anebo dokud bude schopný mě sledovat. Přirozeně jsem si mohl vymyslet hned několik způsobů, jak se postarat, aby jeho zájem ochladl. Ale všechny byly trvalého rázu, a přestože jsem postrádal svědomí, měl jsem pevný soubor striktních pravidel, která fungovala v podstatě stejně.

Věděl jsem, že seržant Doakes dříve či později udělá něco, aby mi mého koníčka znechutil, a dlouho a tvrdě jsem přemýšlel, co v takovém případě podniknu. Bohužel nejlepší, co jsem dokázal vymyslet, bylo čekat a pozorovat.

„Cože?“ můžete se udiveně zeptat, a to naprosto oprávněně. „Proč přehlízíme odpověď, která se nabízí sama?“ Doakes sice může být silný a smrtelně nebezpečný, ale Temný společník je ještě horší a nikdo proti němu neobstojí, když je u kormidla. Možná protentokrát, projednou...

Ne, ozval se hned slabý hlásek v hlavě.

Ahoj, Harry. A proč ne? A jak jsem se zeptal, vrátil jsem se ve vzpomínkách do doby, kdy mi to řekl.

Existují jistá pravidla, Dextere, řekl mi Harry.

Pravidla, táto?

Měl jsem zrovna šestnácté narozeniny. Nikdy jsem nepořádal nějak velkou oslavu, protože jsem se ještě nenaučil, jak být tak báječně okouzlující a kamarádský, a pokud jsem se nevyhýbal svým uslintaným vrstevníkům, vyhýbali se rozhodně oni mně. Prožíval jsem dospívání jako ovčácký pes obíhající stádo špinavých a velice hloupých ovcí. Od té doby jsem se mnoho naučil. Například jsem se v šestnácti od nich zase tolik nelišil – lidé jsou skutečně beznadějný případ! – ale to už je dávno minulost.

Mé šestnáctiny byly vcelku nevzrušivá záležitost. Moje nevlastní matka Doris nedávno zemřela na rakovinu. Ale nevlastní sestra Debora upekla dort a Harry mi dal nový rybářský prut. Sfoukl jsem svíčky, snědli jsme dort a pak mě Harry vzal na dvůr našeho skromného domku na Coconut Grove. Posadil se k sekvojovému piknikovému stolku, který udělal vedle krbu na grilování, a vyzval mě, ať se také posadím.

„No, Dexi,“ začal. „Šestnáct let. Už jsi skoro muž.“

Nebyl jsem si jistý, co to má znamenat – já? A muž? To jako člověk? Netušil jsem, jakou ode mne očekává reakci. Ale věděl jsem, že je obyčejně nanejvýš rozumné nedráždit Harryho chytráckými poznámkami, a tak jsem jen přikývl. A on mi věnoval rentgenový pohled svých modrých očí. „Máš vůbec zájem o děvčata?“ zeptal se mě.

„Ehm – v jakém smyslu?“ odpověděl jsem.

„Líbání. Randění. Však víš. Sex.“

Při tom pomyšlení se mi zatočila hlava, jako by mě zevnitř do čela nakopla nějaká chladná temná noha. „Ne, ehm, ne. Já, ehm,“ promluvil jsem jako Jan Zlatoústý. „Ne takhle.“

Harry přikývl, zřejmě mu to dávalo smysl. „A o kluky také ne,“ dodal a já jen zavrtěl hlavou. Podíval se na stůl a pak zpět k domu. „Když mi bylo šestnáct, vzal mě můj táta do bordelu.“ Potrásl hlavou a tváří mu prchavě přelétl úsměv. „Trvalo mi pak deset let, než jsem se s tím vyrovnal.“ Nenapadlo mě, co na to říct. Představa sexu mi byla tak do-

konale cizí, navíc *placeného* sexu, a ke všemu pro vlastní dítě, a když byl ještě tím dítětem *Harry* – no teda. Bylo toho na mě moc. Pohlédl jsem na pokraji paniky na *Harryho* a on se usmál.

„Ne,“ uklidnil mě. „Nechci ti nabízet nic takového. Podle mě si daleko víc užiješ ten rybářský prut.“ Potrásl pomalu hlavou a pohlédl stranou, daleko za piknikový stůl, přes dvorek dolů ulicí. „Anebo porcovací nůž.“

„Ano,“ ujistil jsem ho a snažil jsem se, aby to neznělo příliš dychtivě.

„Ne,“ zopakoval, „oba dobře víme, co bys chtěl. Ale ještě nejsi připravený.“

Od první chvíle na onom památném výletu pod stany před pár lety, kdy se mnou *Harry* promluvil o tom, co jsem, mě postupně připravoval. Jeho slovy – *dávali jsme to do pořádku*. Jakožto horkokrevná napodobenina mladého člověka jsem dychtil začít svou šťastnou kariéru, ale *Hany* mě držel zpátky, protože *Harry* se vyznal.

„Dokážu být opatrný,“ ujistil jsem ho.

„Ale ne dokonale,“ namítl. „Existují jistá pravidla, *Dextere*. Musí existovat. Právě to tě odlišuje od ostatních.“

„Výběr,“ spustil jsem. „Zametení stop, nenechat nic náhodě, ehm...“

Harry potrásl hlavou. „Hlavně to nejdůležitější: Než začneš, musíš si být jistý, že si to ta osoba skutečně zaslouží. Ani nevím, kolikrát jsem věděl, že je někdo vinen, ale musel jsem ho nechat jít. Strpět, aby se mi ten hnusák smál do ksichtu; ty to víš, on to ví, ale musíš mu podržet otevřené dveře a nechat ho jít –“ Zaťal zuby a udeřil pěstí do stolu. „Nechceš to udělat. ALE... musíš si být jistý. Naprosto jistý, *Dextere*. A i když si jseš naprosto jistý –“ Zvedl ruku a rozevřel dlaň. „Obstarej si důkaz. Nemusí obstát u soudu, díky bohu.“ Krátce a hořce se zasmál. „To by ses nikdy nikam nedostal. Ale potřebuješ důkaz, *Dextere*. To je to nejdůležitější.“ Zaťukal klouby na stůl. „Musíš mít důkaz. A dokonce i pak –“

Umlkl, na *Harryho* velice netypická odmlka; já čekal a věděl, že přijde něco důležitého. „A dokonce i pak ho někdy nech běžet. Nezáleží na tom, jak moc si to zaslouží. Například, pokud je příliš... *nápadný*. Kdybys tím vzbudil příliš mnoho pozornosti, nech ho být.“

Ano, to bylo ono. Harry měl jako vždy pro mě odpověď. Kdykoliv jsem si nebyl jistý, slyšel jsem, jak mi Harry šeptá do ucha. Teď jsem si sice byl jistý, ale neměl jsem žádný důkaz, že je Doakes ještě něčím víc než jen neobyčejně vzteklý a podezřívavý polda; a rozporcovat poldu by nepochybně patřilo k činům, které by pobouřily celé město. Po nedávném předčasném skonu detektiva LaGuertové by celá policejní hierarchie nesla obzvlášť přecitlivěle, kdyby stejným způsobem skončil další policista.

Prostě, ať mi to připadalo sebenezbytnější, Doakes byl pro mě tabu. Mohl jsem se dívat z okna na hnědý taurus číhající pod stromem, ale nemohl jsem nic dělat, snad jen doufat, že se vynoří samo od sebe nějaké jiné řešení – například, že mu spadne na hlavu klavír. Je to smutné, ale nezbylo mi než se spoléhat na štěstí.

Ale dnes večer pro chudáka doběhnutého Dextera nebylo štěstí doma a v oblasti Miami se v poslední době vyskytoval až tragický nedostatek klavírů padajících shůry. A tak jsem trčel ve svém brlohu, frustrovaně popocházel sem a tam, a pokaždé když jsem náhodou vyhlédl z okna, stál naproti přes ulici zaparkovaný taurus. Vzpomínka na to, jak jsem se ještě před hodinou spokojeně ukájel představami, mi nedala pokoj. *Může si jít Dexter hrát ven?* Běda, nemůže, drahý Temný společníku. Dexter je totálně vyšachovaný.

Mohl jsem pochopitelně i takhle uvězněný ve vlastním bytě udělat jednu konstruktivní věc. Vytáhl jsem z kapsy zmuchlaný papír z MacGregorovy jachty a uhladil ho; prsty se mi ulepily od zbytků izolepy, ke které byl připevněný. „Reiker“ a telefonní číslo. To bylo víc, než jsem potřeboval, abych mohl zaměstnat vyhledávací program svého počítače, a zabralo mi to jen pár minut.

Číslo patřilo nějakému mobilnímu telefonu registrovanému na pana Steva Reikera z Tigertail Avenue v Coconut Grove. Trocha dalšího křížového pátrání odhalila, že pan Reiker je profesionálním fotografem. Mohla to být ovšem jen náhoda. Určitě existuje na světě spousta lidí jménem Reiker, kteří jsou fotografové. Nahlédl jsem do Žlutých stránek a zjistil, že tento konkrétní Reiker je něco extra. Měl tam čtvrtstránkový inzerát hlásající „Zapamatujte si je takové, jaké jsou teď“.

Reiker se specializoval na snímky dětí.

Teorii náhodné shody okolností jsem mohl v poklidu opustit.

Temný společník se zatetelil a vydal tiché uchechtnutí plné očekávání; přistihl jsem se, jak plánuju výlet na Tigertail spojený s bleskovým průzkumem. Vlastně to není ani tak daleko. Mohl bych tam zajet rovnou teď a –

A nechat seržanta Doakese, ať mě sleduje a hraje si s Dexterem na kočku a na myš. Skvělý nápad, stará vojno. To by seržantovi ušetřilo spoustu únavné detektivní práce, až by se jednou Reiker ztratil. Mohl by si jen mechanicky projít staré záznamy a zajet mě sebrat.

A když o tom tak přemýšlím, kdy by měl vlastně Reiker zmizet? Dohánělo mě k šílenství mít na dohled takto hodnotný cíl, a přesto být bezmocný. I po několika hodinách Doakes dál parkoval přes ulici a já trčel doma. Co si mám počít? Pozitivní na tom bylo, že Doakes zjevně neviděl dost, aby se pustil do nějaké vážnější akce, než bylo jen mé sledování. Ale to jen vedlo k drtivě negativnímu závěru, že pokud bude pokračovat a dál mi dělat stín, přinutí mě, abych existoval už jen jako pouhá uhlazená technická krysa z forenzní laboratoře, která se pečlivě vyhýbá všemu rizikovějšímu, než je provoz na dálnici Palmetto. Takhle to nepůjde. Cítil jsem sílící tlak nejen od Temného společníka, ale i od tikajících hodin. Než uběhne příliš mnoho času, potřebuju najít nějaký důkaz, že je Reiker skutečně fotografem, který pořizoval MacGregorovy snímky, a pokud je to skutečně on, musíme si rychle a ostře promluvit. Jestliže zjistí, že se MacGregor odebral cestou veškerého těla, nejspíš zmizí za sedmery hory. A zjistí-li to kolegové na policejním velitelství, věci se vyvinou pro důmyslného Dextera velice nepříjemně.

Ale Doakes se zjevně utábořil k předlouhému čekání, takže pro tuto chvíli se nedalo dělat vůbec nic. Trápilo mě nanejvýš frustrující pomyšlení, že se Reiker někde jen tak prochází, místo aby se vzpínal spoután izolační páskou. Takový mordus interruptus. Od Temného společníka se ozývalo tiché sténání a skřípění pomyslných zubů; věděl jsem, jak se cítí, ale nemohl jsem mu nijak pomoci, jen přecházet sem a tam. Ale ani to moc nepomáhalo, ještě chvíli a budu mít v koberci vyšlapanou cestičku a pak už mi nikdy nevrátí zálohu na byt.

Instinktivně jsem toužil udělat něco, co by mi Doakese odstranilo z

cesty – ale on nebyl obyčejný lovecký pes. Napadla mě jen jediná věc, jak svést jeho rozdyčtělý čenich z mé stopy. Existovala nejistá možnost, že bych ho mohl utahat, když si s ním zahraju na to, kdo je trpělivější; pokud budu neúnavně normální tak dlouho, že ho přestane sledování bavit a vrátí se ke skutečné práci a stíhání všech *opravdu* děsivých místních usedlíků ze smetiště našeho kouzelného města. Vždyť dokonce i nyní parkují na zákazech, odhazují všude možné odpadky a vyhrožují, že dají v příštích volbách hlas demokratům. Jak může ztrácet čas s chudáčkem Dexterem a jeho nevinným koníčkem?

Tak rozhodnuto: budu tak nekonečně nudný, dokud z toho Doakese nerozbolí zuby. Potrvá to spíše týdny než dny, ale dokážu to. Rozvinu naplno svůj umělý život, který jsem si vytvořil, abych vypadal jako člověk. A protože jsou lidé vláčeni především sexem, začnu návštěvou u své přítelkyně Rity.

„Přítelkyně“, to je zvláštní slovo, zejména mezi dospělými lidmi. A v praxi je to ještě podivnější. Obecně řečeno, u dospělých to znamená nějakou ženu, ne snoubenku, která je ochotná poskytovat sex, a ne nabízet přátelství. Vlastně z toho, co jsem vyzoroval, je klidně možné, že někdo svou přítelkyni upřímně nesnáší; pochopitelně, hluboká zášť je vyhrazena až pro manželství. Doposud jsem nedokázal rozpoznat, co ženy očekávají od svých mužských přátel, ale Rita to zřejmě ode mne dostávala, protože o mě stále jevila zájem. Určitě to nebyl sex, který mi přišel asi tak zajímavý jako výpočet deficitu zahraničního obchodu.

Rita naštěstí také nejevila zájem o sex, alespoň většinou. Prožila katastrofální manželství z mladické nerozvážnosti s mužem, jehož představa domácí pohody se skládala z kouření cracku a mlácení manželky. Později to ještě obohatil tím, že ji nakazil několika nepříjemnými chorobami. Ale když jedné noci mlátil jejich děti, Ritě umlkla v hlavě píseň o věrném jejich milování a vykopala tu svini ze svého života, naštěstí rovnou za mříže.

Výsledkem těchto zmatků bylo, že Rita hledala gentlemana se zájmem o dámskou společnost a konverzaci, jenž nepotřebuje hovět hrubým zvířecím choutkám základního instinktu. Jinými slovy, který si jí cení pro její hlubší kvality, a ne pro ochotu provozovat nahá akrobacii. Prostě Dextera. Téměř dva roky byla mým ideálním maskováním,

klíčovou přísadou Dextera, kterého znal svět. A já ji na oplátku nemlátil, ničím jsem ji nikdy nenakazil, neukájel jsem na ní své zvířecí choutky a ona se tvářila, že si mou společnost vážně užívá.

A jako bonus já měl navíc celkem rád její dvě děti, Astor a Codyho. Možná je to zvláštní, ale ujišťuji vás, že pravdivé. Pokud by se na světě ztratil kdokoliv, znepokojilo by mě to jen tehdy, kdyby mi v důsledku toho neměl kdo dodávat koblihy. Ale děti mě zajímají a vlastně je mám rád. Ritiny dvě ratolesti prošly traumatickým dětstvím, a možná i proto jsem k nim cítil zvláštní příchynost, zájem, který překračoval udržování krycích styků s Ritou.

Ale i bez bonusu dětí byla Rita poměrně reprezentativní. Měla krátké rovné blond vlasy, štíhlé atletické tělo a jen zřídkakdy říkala věci, které byly opravdu hloupé. Mohl jsem se s ní ukazovat na veřejnosti s vědomím, že vypadáme jako pár lidských bytostí, které se k sobě hodí, což bylo vlastním účelem. Lidé dokonce říkali, že jsme ideální pár, i když jsem si nikdy nebyl jistý, co to vlastně znamená. Nejspíš mě Rita shledávala v něčem přitažlivým, přestože při jejích zkušenostech s muži zase nešlo o nic tak světoborného. Nicméně je vždy pěkné mít vedle sebe někoho, kdo si o vás myslí, že jste báječní. Jen to potvrzuje mé nízké mínění o lidském rodu.

Podíval jsem se na hodiny na stole. Sedmnáct třicet dva: za patnáct minut se Rita vrátí domů z práce, Fairchildovy agentury pro vlastnická práva, kde dělá něco velice složitého, co zahrnuje zlomky procent. Než k ní dojeďu, měla by už být doma.

S pečlivým, umělým úsměvem jsem vykoukl ze dveří, zamával Doakesovi a odjel k Ritinu skromnému domku v jižním Miami. Provoz nebyl nijak hustý, což znamená, že nedošlo k žádným smrtelným nehodám ani ke střelbě, a již za dvacet minut jsem zaparkoval před Ritiným bungalovem. Seržant Doakes dojel až na konec ulice, a když viděl, že klepu na dveře, zaparkoval na druhé straně.

Dveře se otevřely a vykoukla Rita. „Jejda!“ vyjekla. „Dextere.“

„Já osobně,“ odpověděl jsem. „Byl jsem poblíž, a tak mě napadlo, jestli už nejsi doma.“

„Víš, já – já zrovna teď přišla. Musím vypadat hrozně... Ehm – pojd' dál. Nedal by sis pivo?“

Pivo – absurdní nápad. Nikdy jsem se toho svinstva nedotkl – a přesto to bylo až překvapivě normální, tak dokonale zapadající do návštěvy přítelkyně po práci, i na samotného Doakese by to muselo udělat dojem. Skvělá třešnička na dortu. „Pivo si dám rád,“ odpověděl jsem a následoval ji do relativně chladného obýváku.

„Posad’ se,“ vyzvala mě. „Jen se skočím trochu upravit.“ Usmála se na mě. „Děti si hrají venku, ale jak zjistí, že jsi tady, určitě je hned máš na krku.“ Odsvištěla chodbou pryč a za chvíli se vrátila s plechovkou piva. „Hned jsem u tebe,“ zašveholila a odešla do ložnice v zadní části domu.

Usadil jsem se na pohovku a hleděl na pivo v ruce. Nejsem žádný piják – opravdu, pití se dravcům rozhodně nedoporučuje. Zpomaluje reflexy, utlumuje smysly a párá pevně upředené tkanivo ostražitosti, což mi všechno zní jako hodně špatné věci. Ale sedím zde, démon v oddechovém čase, a pokouším se o nejzazší oběť – vzdát se své moci a stát se člověkem –, a proto je pivo přesně to pravé pro dipsofobického Dextera.

Dal jsem si loka. Chutnalo to hořce a řídce, přesně takový bych byl, kdybych nechal Temného společníka příliš dlouho zkrouceného na zadním sedadle. Předpokládám však, že si člověk na tu chuť musí nejdřív zvyknout. A tak jsem si zavdal znovu. Cítil jsem, jak zurčí celou cestu dolů a vžbluňkává mi do žaludku, což mi připomnělo, že ze všeho vzrušení a zklamání jsem celý den nic nejedl. Ale co, k čertu – jde jen o pivo z výprodeje, vždyť to přiznává i nápis na plechovce: LE-ŽÁK. Ještě že je tam nenapadlo napsat třeba „patok“.

Loknul jsem si pořádně. Není to zase tak hrozné, když si na to zvyknete. No ne, SKUTEČNĚ to bylo moc příjemné. Každopádně jsem si přišel s každým douškem uvolněnější a uvolněnější. Další osvěžující lok – nevzpomínám si, že by mi tolik chutnalo, když jsem ho zkoušel kdysi na koleji. Ovšem tehdy jsem byl jen kluk, ne mužně dospělý a tvrdě pracující bezúhonný občan jako nyní. Nahnul jsem plechovku, ale už nic nevyteklo.

Dobrá – plechovka se jakýmsi záhadným způsobem vyprázdnila. A já měl pořád ještě žízeň. Mám se snad smířit s tak nepříjemnou situací? Usoudil jsem, že nikoli. Tohle nebudu snášet. Vlastně jsem to ani ne-

chtěl snášet. Vstal jsem a rozhodně a neústupně zamířil do kuchyně. V ledničce se tetelilo ještě několik dalších plechovek a já si jednu z nich odnesl na pohovku.

Posadil jsem se, otevřel pivo a dal si loka. Mnohem lepší. K čertu s tím Doakesem. Možná bych mu měl taky jedno pivo zanést. Třeba se taky uvolní, dostane lepší náladu a celý lov odtroubí. Nakonec přece oba kopeme za stejný tým, ne?

Ještě jsem upil. Rita se vrátila, měla na sobě denimové šortky a bílý rovný top s úzkým saténovým lemem ve výstřihu. Musel jsem připustit, že jí to moc sluší. Zkrátka jsem si uměl vybrat. „No,“ spustila a sedla si na pohovku hned vedle mě, „moc ráda tě vidím, zvlášť takhle nečekáně.“

„Jo, bylo to překvápko,“ přitakal jsem.

Naklonila hlavu na stranu a pobaveně si mě prohlížela. „Měl jsi dnes v práci perný den?“

„Příšernejší,“ připustil jsem a znovu se napil. „Musel jsem nechat běžet jednoho hajzla. A velkého.“

„Ale,“ zamračila se. „A proč – chci říct, copak jsi nemohl...“

„Chtěl jsem,“ ujistil jsem ji. „Ale nemohl.“ Připil jsem jí plechovkou. „To víš, politika.“ Další lok.

Rita potřásla hlavou. „Pořád nemůžu uvěřit, že by, že – víš, zvenčí mi přijde policie tak profesionální. Najdete zločince, zavřete ho. Ale politika? To mi s tím nějak – co vlastně provedl?“

„Pomáhal zavraždit nějaké děti,“ odpověděl jsem.

„Ne,“ vyjekla a vypadala otřeseně. „Proboha, přece musí existovat něco, co můžeš udělat.“

Usmál jsem se na ni. Vida, dívá se na to správně. Bezva holka. Neřekl jsem jí snad, že je dokážu dostat? „Na to můžeš dát ruku do ohně,“ ujistil jsem ji a vzal ji za tu ruku. „Určitě můžu něco udělat. A moc dobře.“ Poplácával jsem ji po ruce a vyšplíchl přitom jen maličko piva. „Věděl jsem, že mě pochopíš.“

Zatvářila se zmateně. „Aha,“ pronesla. „A jakým způsobem – víš – tak co uděláš?“

Napil jsem se. Proč bych jí to neřekl? Viděl jsem, že už stejně něco tuší. Tak proč ne? Otevřel jsem pusku, ale než jsem stačil zašeptat třeba

jen slabiku o Temném společníkovi a o svém neškodném koníčku, vběhli do pokoje jako o závod Cody a Astor, strnuli na místě, když mě uviděli, a stáli tam a zírali střídavě na mě a na svou matku.

„Ahoj, Dextere,“ řekla Astor. Pak strčila do bratra.

„Ahoj,“ pozdravil tiše. Nebyl kdovíjaký mluvka. Vlastně toho nikdy nic moc neřekl. Chudák. Celá ta záležitost s jeho otcem ho skutečně zle poznamenala. „Jseš opilej?“ zeptal se mě. Na něj to byl velký výkon.

„Cody!“ okřikla ho Rita.

Jen jsem na ni statečně mávl rukou a obrátil se k němu.

„Opilý?“ udivil jsem se. „Já?“

Přikývl. „Jo.“

„Rozhodně ne,“ pronesl jsem pevně a ušetřil mu své nejdůstojnější zamračení. „Možná trošku nalíznutý, ale to vůbec není totéž.“

„Aha,“ uspokojil se a jeho sestra se hned připojila: „Zůstaneš na večeř?“

„No, myslím, že už bych měl radši jít,“ usoudil jsem, ale Rita mi spočinula na rameni překvapivě pevnou rukou.

„V takovém stavu nikam nepojedeš,“ rozhodla.

„V jakém stavu?“

„Nalíznutý,“ vysvětlil Cody.

„Nejsem nalíznutý,“ odporoval jsem.

„Ale před chvílí jsi to sám řekl,“ upozornil Cody. Nedokázal jsem si vzpomenout, kdy jsem ho naposledy slyšel dát dohromady celou větu, a byl jsem na něj velice hrdý.

„Ano, řekl,“ přidala se Astor. „Řekl jsi, že nejsi opilý, ale jen trochu nalíznutý.“

„To že jsem řekl?“ Oba svorně přikývli. „Aha. Tak dobrá –“

„Tak dobrá,“ opáčila Rita, „počítám s tebou na večeři.“

Tak dobrá. A nejspíš jsem i zůstal. Jsem si celkem jistý, že jsem tam zůstal. Pamatuji si, že v jistém okamžiku stojím u ledničky a chci si vzít další ležák, ale všechny už jsou pryč. Později si pamatuji, že sedím na pohovce. Televize je zapnutá a já se snažím porozumět tomu, co říkají herci a proč si ten neviditelný hihňající dav myslí, že je to ten nejsměšnější dialog na světě.

Rita si ke mně přisedla. „Děti jsou už v postelích,“ oznámila. „Jak se

cítíš?

„Cítím se skvěle,“ odpovídám. „Jen kdybych dokázal přijít na to, co je na tom tak směšné.“

Rita mi položila ruku na rameno. „Opravdu tě to trápí, co? Nechat zločince běžet. A děti...“ Přitulila se blíž, objala mě a zabořila mi hlavu do hrudi. „Ty jsi, Dextere, tak hodný člověk.“

„Ne, to nejsem,“ ujistil jsem ji s údivem, jak může vůbec vyslovit něco tak podivného.

Rita se napřímila a podívala se mi nejdřív do levého oka, pak do pravého a potom zpět. „Ale jsi a dobře VÍŠ, že jsi.“ Usmála se a znovu se mi uvelebila hlavou na hrudi. „Myslím, že je to... hezké, že jsi sem přišel. Jen tak, za mnou. Když ses necítil dobře.“

Chtěl jsem jí začít vysvětlovat, že nemá tak docela pravdu, ale pak mě napadlo: Já za ní SKUTEČNĚ přišel, protože jsem se necítil dobře. Pravda, cílem bylo jen otrávit Doakese, aby mi dal pokoj, a mimo to mě hrozně zklamalo, když mi uteklo rande s Reikerem. Ale nakonec se ukázalo, že to byl přímo skvělý nápad, ne? Hodná, zlatá Rita. Byla krásně teploučká a moc příjemně voněla. „Hodná, zlatá Rito,“ řekl jsem. Přitiskl jsem ji k sobě co nejtěsněji a položil jí bradu na temeno.

Seděli jsme tak pár minut, pak se Rita začala vrtět, vyhrabala se na nohy a chytila mě za ruku. „Pojďme,“ zavrkala. „Uložím tě do postele.“

Což jsme i udělali, a když jsem vlezl pod pokrývku a ona vklouzla za mnou, byla prostě tak rozkošná a tak hezky voněla a mně bylo tak slastné teplíčko a cítil jsem se tak příjemně, že –

No jo. Pivo je skutečně božský mok, ne?

KAPITOLA 6

Probudil jsem se s bolestí hlavy, pocitem ohromného sebeznechucení a naprosto dezorientovaný. Pod bradou jsem měl růžovou peřinu. Mé ložní prádlo – prádlo, ve kterém se každý den probouzím ve své postýlce – není růžové a nevoní takhle. Matrace mi přišla na mou spartánskou úzkou postel příliš rozměrná a vážně – byl jsem si celkem jistý, že ani ta bolest hlavy není moje.

„Dobré ráno, krasavče,“ pronesl nějaký hlas odněkud od mých chodidel. Otočil jsem hlavu a spatřil Ritu, stojící v nohách postele, jak na mě hledí s náznakem spokojeného úsměvu na rtech.

„Uf,“ zasténal jsem hlasem, který mi zněl jako žabí zakvákání a ještě zesílil bolest hlavy. Ale zjevně šlo o zábavný druh bolesti, protože Ritin úsměv se jen prohloubil.

„Přesně jak jsem předpokládala,“ poznamenala. „Přinesu ti aspirin.“ Sehnula se a podrbala mě na noze. „M-hm,“ broukla, otočila se a zmizela v koupelně.

Posadil jsem se. Možná to byla strategická chyba, protože mě hlava rozbolela ještě mnohem víc. Zavřel jsem oči, zhluboka dýchal a čekal na svůj aspirin.

Jako na pivo, i na takovýhle normální život si člověk musí nejdřív zvyknout.

Zvláštní, ale *nebylo* to tak hrozné. Zjistil jsem, že pokud se omezím na jedno dvě piva, mohu se natolik uvolnit, až splynu s potahem na pohovce. A tak jsem několik večerů s věrným seržantem Doakesem ve zpětném zrcátku zastavil po práci před Ritiným domem, pohlál si s Coddym a Astor, a poté co děti odešly na kutě, jsem poseděl s Ritou. Okolo

desáté jsem se zvedl a zamířil ke dveřím. Rita očekávala, že ji na odchodu políbím, tak jsem pravidelně uspořádal líbací scénu v otevřených dveřích, aby měl Doakes hezký výhled. Ke slovu přišly všechny techniky, které jsem odkoukal ze zhlédnutých filmů, a Rita mi šťastně vycházela vstříc.

Mám rád zaběhaný pořádek a s tímto novým jsem se natolik sžil, až jsem v něj málem sám uvěřil. Bylo to tak nudné, že jsem své pravé já uložil k zimnímu spánku. Z velké dálky zadního sedadla nejhlubšího a nejtemnějšího koutu Dexterlandu ke mně dokonce dolehlo spokojené odfrkávání Temného společníka, což znělo trochu strašidelně a vyvolalo to ve mně poprvé jakýsi pocit osamění. Ale vytyčený kurz jsem dodržoval i nadále a ze svých návštěv u Rity jsem si udělal takovou malou hru, abych viděl, kam až mohu zajít, když mě Doakes pozoruje a snad se konečně začíná i trochu divit. Nosil jsem Ritě květiny, sladkosti a pizzu. Líbal jsem ji ještě veřejněji a rámoval scénu otevřenými dveřmi co nejpůsobivěji. Věděl jsem, že je to směšné, ale byla to jediná zbraň, kterou jsem měl k dispozici.

Doakes se mnou celé dny zůstával až do konce. Jeho náhlá zjevení byla nevypočitatelná, což působilo ještě výhrůžněji. Nikdy jsem netušil, kdy nebo kde se náhle zjeví, a to ve mně vzbuzovalo pocit, jako by tu byl odjakživa. Pokud jsem šel do obchodu s potravinami, postával Doakes nad brokolicemi. Když jsem jel na kole po Old Cutler Road, někde po cestě jsem pravidelně zahlédl hnědý taurus zaparkovaný pod banyanovníkem. Mohl uběhnout den, aniž bych ho spatřil, ale cítil jsem, že někde číhá, krouží okolo mě a čeká; už jsem se neodvažoval ani doufat, že to někdy vzdá; když jsem ho neviděl, nejspíš byl někde jen dobře ukrytý, anebo čekal, aby na mě odněkud co nejpřekvapivěji vybafl.

Donutilo mě to tak k životu denního Dextera na plný úvazek, jako nějakého herce polapeného ve filmu, který přitom dobře ví, že skutečný svět je hned vedle, jen těsně za plátnem, ale pro něj je nedosažitelný jako povrch Měsíce. A jako povrch Měsíce mě dohánělo k šílenství pomýšlení na Reikera. Představa, jak si dupe ve svém bezstarostném světě v těch absurdních rudých botách, byla téměř víc, než jsem dokázal snášet.

Ovšemže jsem věděl, že ani Doakes to nevydrží navždy. Vždyť do-

stával od miamských obyvatel slušný plat za to, že vykonává nějakou práci, a tu a tam ji skutečně musel vykonávat. Ale Doakes rozuměl stále sílícímu přílivu, který mě drtil, a věděl, že pokud udrží své sevření dost dlouho, mé maskování dostane trhliny, MUSÍ dostat trhliny, jak chladný šeptavý hlas ze zadního sedadla stále nabírá na naléhavosti.

A tak jsme oba balancovali na ostří nože, což bylo bohužel jen přirovnání. Dříve či později se projeví mé Já. Ale do té doby budu u Rity pečený vařený. Ona sice nemůže zadržet plamen Temného společníka, ale potřebuju svou tajnou identitu. A dokud unikám Doakesovi, Rita je mou kápi, červenými punčocháči i opaskem s nástroji – téměř celým kostýmem.

No dobře: Budu sedět na pohovce s plechovkou piva v ruce, sledovat *Kdo přežije* a přemýšlet o jedné zajímavé variantě reality show, která se nikdy nedostane na obrazovky. Pokud k trosečníkům prostě přidáte Dextera a pochopíte název doslovněji...

Ale nebylo to jen depresivní, pochmurné a ubohé. Několikrát týdně jsem si šel s Codym, Astor a dalšími přidruženými divokými zvířátky ze sousedství zahrát na schovávanou, což nás přivádí zpět tam, odkud jsme začali: deklasovaný Dexter, neschopný proplouvat svým normálním životem a namísto toho přikovaný k houfu dětí a plechovce jako pikole. A po večerech, když přšelo, jsme zůstávali uvnitř u stolu, zatímco Rita pobíhala kolem nás s prádlem, nádobím a dalšími drobnostmi dodávajícími lesk jejímu hnízdečku.

Jenže domácích her, které se dají hrát se dvěma dětmi tak nízkého věku a narušených duší, jako měli Cody a Astor, zase tolik není; většína stolních her byla pro ně nezajímavá anebo nepochopitelná a spousta karetních her vyžadovala rozvážnou prostoru, kterou ani já neumím přesvědčivě napodobit. Ale nakonec jsme skončili u šibenice; je to výchovné, tvůrčí a mírně vražedné, takže byli všichni spokojení, dokonce i Rita.

Pokud byste se zeptali mého předdoakesovského Já, jestli je život naplněný šibenicí a ležákem můj šálek čaje, musel bych přiznat že oolongský Dexter je přece jen temnější chlapík. Ale jak dny plynuly a já zapadal čím dál hlouběji do reality svého maskování, musel jsem se sám sebe ptát: Nezačíná se mi zamlouvat život pana Předměstského

Domáciho až příliš?

A navíc bylo podivně uspokojující vidět, s jakým až dravčím elánem se vrhali Cody s Astor na něco tak nevinného, jako je šibenice. Jejich nadšení pro věšení těch malých postaviček z čárek mi dodávalo hřejivý pocit, že jsme možná všichni příslušníci stejného živočišného druhu. Když šťastně vraždili své anonymní oběšence, cítil jsem s nimi jistou příbuznost.

Astor se rychle naučila kreslit šibenici a čárky zastupující písmena. Pochopitelně kolem toho nadělala spoustu řečí. „Sedm písmen,“ prohlásila třeba, pak si ale skousla horní ret a dodala, „počkat. Šest.“ A když jsme se s Codym nestrefili, vykřikla: „RUKA! Ha!“ Cody na ni hleděl s kamennou tváří a pak se podíval dolů na načmáranou postavičku visící na oprátce. A když byl na řadě on a my jsme hádali špatně, pronesl jen tiše „Noha“ a vzhlédl k nám s výrazem, který by u někoho, kdo má emoce, vyjadřoval triumf. A když byla řádka čárek pod šibenicí konečně správně vyplněna hledaným slovem, oba hleděli na viselce se zadostiučiněním, a Cody dokonce jednou nebo dvakrát řekl „Je mrtvej“, zatímco Astor začala poskakovat a hlaholit: „Ještě, Dextere! Teď já!“

Prostě hotová idylka. Naše dokonalá rodinka – Rita, děti a Netvor, to jsou dohromady čtyři. Ale bez ohledu na to, kolik figurek z čárek jsme popravili, neukojilo to mou obavu, že mi čas protéká mezi prsty a brzy ze mne bude bělovlasý stařík, příliš vetchý, než aby pozvedl porcovací nůž, a klopýtající hrůzně obyčejnými dny, navíc stále pronásledovaný rachitickým seržantem Doakesem a pocitem promarněné příležitosti.

A dokud jsem nedokázal přijít na způsob, jak z toho ven, vězel jsem v oprátce navlas stejně jako postavičky načárané Codym a Astor. Nejvýš depresivní; stydím se přiznat, že jsem už ztrácel naději, což by se mi nikdy nestalo, kdybych nezapomněl na jednu důležitou věc. Tohle je Miami.

KAPITOLA 7

Ovšemže to takhle nemohlo vydržet. Měl jsem vědět, že tak nepřirozený stav věcí musí vzít za své a vše se opět vrátí do normálu. Konec konců jsem bydlel ve městě, kde je chaos přirozený jako sluneční svit, vždy číhá hned za nejbližším mrakem. Tři neděle po mém prvním nečekaném setkání se seržantem Doakesem se mraky konečně protrhaly.

A mohl za to kus štěstí, no vážně – sice ne padající klavír, ve který jsem tak doufal, ale přesto šťastná shoda náhod. Právě jsem obědval se svou sestrou Deborah. Promiňte, měl jsem říct se SERŽANTKOU Deborah. Deb stejně jako její otec Harry sloužila u policie. Díky příznivému vyústění nedávných událostí ji povýšili a ona odložila převlek prostitutky, který ji donutili nosit, když byla přidělena na mravnostní; konečně se zbavila postávání na rohu ulice a dostala seržantské prýmy.

Měla by být šťastná. Vždyť přesně o tohle jí vlastně šlo – seknout se služebním zařazením falešné šlapky. Každá mladá a přiměřeně atraktivní policistka přidělená na mravnostní se dřív či později ocitne v roli prostitutky-volavky a Debora je velice atraktivní. Ale sexy postava a zdravý, bezchybný vzhled mé nebohé sestřičce vždy přinášely jen potíže. Nesnášela na sobě cokoli, co by sebestěně zdůrazňovalo její fyzické přednosti, a postávání na ulici ve vykrojených šortkách a vypasovaném topu pro ni představovalo opravdová muka. Hrozilo nebezpečí, že jí ty vrásky od mračení už zůstanou.

Protože jsem nelidský netvor, uvažoval jsem přísně logicky a myslel jsem, že převelení ukončí její utrpení jakožto Nerudné první dámy. Ale běda, ani přeložení na oddělení vražd jí nerozzářilo tvář do úsměvu.

Někde cestou se rozhodla, že seriózní strážci pořádku musejí přetvořit své obličejce do podoby velké, vztekklé ryby, a velice tvrdě na tomto ideálu pracovala.

Vyjeli jsme si na společný oběd v jejím novém služebním autě, další požitek povýšení, který by jí opravdu měl vnést do života paprsek slunečního svitu. Ale nevypadalo to tak. Napadlo mě, jestli si o ni nemám začít dělat starosti. Pozoroval jsem ji, když jsem vklouzl do boxu v Café Relampago, naší oblíbené kubánské restauraci. Oznámila do telefonu své služební zařazení a místo, kde se nachází, a pak si zamračeně sedla naproti mně.

„Dobrá, seržantko Kanicová,“ přerušil jsem mlčení, když jsme zvedli jídelní lístky.

„Máš ze mě srandu, Dextere?“

„Jo,“ odpověděl jsem. „A velkou. Ale tak trochu je mi i smutno. Jak už to v životě chodí. A zvlášť ve tvém, Deboro.“

„Trhni si, komiku,“ odsekla. „Můj život je v pohodě.“ A aby to dokázala, objednala si sendvič *medianoche*, nejlepší v Miami, a *batido de mamey*, mléčný koktejl z jedinečného tropického ovoce, co chutná jako kombinace broskve a melounu.

Můj život je v každém ohledu tak dobrý jako její, proto jsem si poručil totéž. A protože sem chodíme pravidelně a prakticky celý život, stárnoucí a neholený číšník mrzutě shrábl naše jídelní lístky s výrazem, který mohl sloužit jako předloha k tomu Debořinu, a oddupal do kuchyně jako Godzilla na své pouti do Tokia.

„Všichni jsou tady tak šťastní a spokojení,“ poznamenal jsem.

„Tohle nejsou *Sousedí pana Rogerse*, Dexi. Jsme v Miami. Tady jsou spokojení jedině zlí hoši.“ Bezvýrazně se na mě podívala, dokonalý policajtský kukuč. „Jak to teda, že se nesměješ a nezpíváš si?“

„To bylo ošklivé, Deb. Velice ošklivé. Už měsíce jsem hodný hoch.“

Usrkla trochu vody. „M-hm. A dohání tě to k šílenství.“

„Něco ještě mnohem horšího,“ otrásl jsem se. „Myslím, že začínám být normální.“

„Mě neoblafneš,“ řekla.

„Smutné, ale pravdivé. Stal se ze mě domácí povaleč.“ Zarazil jsem se, ale pak to ze mě vypadlo. Koneckonců, komu by se měl hodný hoch

svěřit se svými problémy, když ne rodině? „Jde o seržanta Doakese,“ přiznal jsem.

Přikývla. „Tvrdě si na tebe zasedl,“ připustila. „Raději se mu vyhýbej.“

„To bych rád,“ řekl jsem. Jenže ON se nevyhýbá MNĚ.“

Její policajtský pohled ještě víc ztvrdl. „A co s tím hodláš udělat?“

Otevřel jsem pusu, abych popřel všechno, co si myslím, ale naštěstí pro spásu mé nesmrtelné duše, než jsem stačil začít lhát, přerušil nás zvuk Debiny vysílačky. Naklonila hlavu na stranu, popadla ji a ohlāsila, že je na cestě. „Tak pojd,“ zasykla a zamířila ke dveřím. Pokorně jsem cupal za ní, zdržel jsem se jen vteřinku, než jsem položil na stůl nějaké peníze.

Než jsem vyšel z Relampaga, Debora už nasedala do auta. Rozběhl jsem se a otevřel dveře. Rozjela se a byla venku z parkoviště dřív, než jsem stihl skrčit nohy dovnitř. „Neblázni, Deb,“ zaprotestoval jsem, „málem mi spadla bota. Co se děje tak důležitého?“

Debora se zamračila, přidala plyn a vjela do tak úzké mezery ve špalíru aut, že se o něco takového mohl pokusit jen miamský řidič. „Nevím,“ odpověděla a zapnula sirénu.

Jen jsem zamrkal a zvýšil hlas, abych překřičel rachot motoru. „Copak ti to dispečer neřekl?“

„Už jsi někdy slyšel koktavýho dispečera, Dextere?“

„Cože – ne, Deb, neslyšel. Tenhle koktá?“

Deb udělala myšku školnímu autobusu a vyrazila na dálnici 836. „Jo,“ utála. Následovala klička, aby se vyhnula nějakému BMW plnému mladíků, kteří na ni do jednoho udělali obscénní gesto. „Myslím, že jde o vraždu.“

„Myslíš?“ prohlásil jsem.

„Jo,“ ujistila mě a pak se soustředila na řízení a já ji nerušil. Vysoké rychlosti mi vždy připomenou moji smrtelnost, hlavně na miamských silnicích. A pokud jde o případ koktavého dispečera – inu, seržantka

Drsňačka a já už brzy zjistíme, na čem jsme, zejména při téhle rychlosti; trocha vzrušení nikdy neuškodí.

Deb se během pár minut podařilo dostat nás až k Orange Bowl, aniž by způsobila nějaký masakr, a tak jsme sjeli na městskou silnici, pár-

krát rychle zahnuhli, než jsme přistáli u obrubníku u malého domu na 4. severozápadní. Ulici lemovaly podobné domky, všechny nízké a sražené k sobě, každý se svou vlastní zídkou anebo drátěným plotem. Mnohé byly pestře natřeny a měly dlážděné dvorky.

Před domem už stály dva hlídkové vozy se zapnutými majáčky. Dvojice uniformovaných policistů natahovala kolem místa činu žlutou výstražnou pásku, a když jsme vystoupili, zahlédl jsem třetího, jak dřepí na předním sedadle jednoho z aut s hlavou v dlaních. Na verandě domu stál čtvrtý policista vedle postarší paní. Na verandu vedly dva schůdky a ona seděla na horním. Vypadalo to, že střídá pláč se zvracením. Někde nablízku vyl pes, stejný tón znovu a znovu.

Debora dokráčela k nejbližší uniformě. Byl to mohutný chlapík ve středním věku s tmavými vlasy a výrazem prozrazujícím, že by nejraději také seděl v autě s hlavou v dlaních. „Tak co tu máme?“ zeptala se ho Deb a ukázala odznak.

Policista, aniž by se na nás podíval, jen potřásl hlavou a vyhrkl: „Už tam znovu nepůjdu, ne, pokud tím nepřijdu o penzi.“ Pak se otočil, málem narazil do hlídkového vozu a začal odvíjet žlutou pásku, jako by ho to mohlo ochránit od toho, co je v domě.

Debora hleděla za ním, pak se podívala na mě. Upřímně se přiznám, že mě nenapadla žádná užitečná ani chytrá poznámka, a tak jsme tam chvíli jen stáli a zírali jeden na druhého. Výstražná páska rachotila ve větru a pes dál vyl takovým strašidelným jódlováním, které v mých očích nijak nezvyšovalo přitažlivost psiho rodu. Debora zavrtěla hlavou. „Někdo by měl umlčet toho zatraceného psa,“ zavrčela, protáhla se pod páskou a zamířila k domu. Šel jsem za ní. Po několika krocích jsem zjistil, že psi vytí zní hlasitěji; neslo se z domu, pes nejspíš patřil oběti. Zvířata často těžce nesou smrt svých pánů.

Zastavili jsme se u schodů a Debora se podívala nahoru na policistu a přečetla si jméno na jeho štítku. „Coroneli, je tahle dáma svědkyně?“

Policista se na nás nepodíval. „Jo,“ odpověděl. „Paní Medinová. To ona nás zavolala,“ dodal a stařena se předklonila a ublinkla.

Debora se zamračila. „A co je s tím psem?“ zeptala se ho.

Coronel vydal jakési zašteknutí, něco mezi smíchem a dušením, ale neodpověděl a ani se na nás nepodíval.

Debora toho měla už nejspíš dost a nedá se jí to ani vyčítat. „Co se to tu k čertu děje?“ pronesla ostře.

Coronel otočil hlavu a podíval se na nás. Tvář měl naprosto bezvýraznou. „Podívejte se sami,“ vypravil ze sebe a pak se znovu odvrátil. Debora chtěla zjevně soptit dál, ale rozmyslela si to. Místo toho pohlédla na mě a pokrčila rameny.

„Klidně se můžeme jít podívat,“ navrhl jsem a doufal, že to neznělo příliš dychtivě. Vážně jsem se nemohl dočkat, až uvidím, co dokázalo vyvolat v miamských policistech takovouhle reakci.

Seržant Doakes mi může úspěšně zabránit, abych tu spoušť nenadělal já, ale nemůže mě zastavit, abych neobdivoval tvořivost někoho jiného. Byla to koneckonců moje práce a neměli bychom snad mít rádi to, co děláme?

Na druhou stranu Debora působila až nezvykle váhavě. Ohlédla se k hlídkovému vozu, kde stále seděl ten policista s obličejem v dlaních. Pak se podívala zpět na Coronela a starou ženu, potom na vchodové dveře do domku. Zhluboka se nadechla a vydechla a pronesla: „Tak dobrá. Podíváme se.“ Ale pořád se nehýbala, tak jsem se protáhl kolem ní a otevřel dveře.

V přední místnosti vládla tma, závěsy a rolety byly zatažené. Stála tam jednoduchá židle, co vypadala jako z bazaru. Její potah byl tak špinavý, že se nedalo určit, jakou mívala kdysi barvu. Stála před malou televizí trůnící na skládacím stolku. Jinak pokoj zel prázdnotou. Dveřmi naproti sem padal slabý přísvit a odtamtud nejspíš jódloval ten pes, proto jsem tam zamířil, přímo do hlubin domu.

Zvířata mě nesnášejí, což jen dokazuje, že jsou chytřejší, než si myslíme. Nejspíš cítí, co ve skutečnosti jsem, a nesouhlasí s tím, často vyjadřují svůj postoj značně nevybíravě. Proto jsem trochu váhal vypustit na sebe již takhle dost vykojeného psa. Blížil jsem se ke dveřím, pomalu a optimisticky jsem volal: „Hodný pejsek! „Jenže nezněl jako moc hodný pejsek; spíš jako zešílejší pitbull se vzteklinou. Ale snažím se na vše dívat z té lepší stránky, dokonce i na naše chlupaté přátele. S napodobeninou výrazu milovníka zvířat jsem přistoupil ke dveřím pohupujícím se v závěsech; vedly zjevně do kuchyně.

Jak jsem se jich dotkl, ucítil jsem jemné a neklidné zazmítání Tem-

ného společníka a zarazil jsem se. *Co je?* zeptal jsem se, ale nepřišla žádná odpověď. Zavřel jsem na vteřinu oči, ale spatřil jen prázdnotu; na pozadí sítnice mi nenaskočila žádná tajná zpráva. Pokrčil jsem rameny, strčil do dveří a vstoupil do kuchyně.

Horní polovina místnosti byla vymalovaná vybledlou olejnatou žlutí, spodní pak obložená starými, modrobíle proužkovanými kachlíky. V jednom rohu stála malá lednička a na kuchyňském stole elektrický vaříč. Po stole přeběhl šváb a skočil za ledničku. Jediné okno bylo zatlučeno prkny a ze stropu visela slabá holá žárovka.

Pod žárovkou stál velký masivní starobylý stůl, takový ten s hranatými nohami a deskou vykládanou bílým porcelánem. Na zdi bylo pověšené velké zrcadlo v takovém úhlu, aby odráželo to, co je na stole. A v tom odrazu uprostřed stolu ležel... leželo... no...

Co vlastně? Předpokládám, že to zahájilo životní pouť jako nějaký druh lidské bytosti, nejspíš mužské a hispánské. Přiznávám, že podle současného stavu se to dalo jen těžko určit, protože jsem se mírně zděsil dokonce i já. Ale i přes moment překvapení jsem musel obdivovat poctivost a čistotu odvedené práce. Vzbudila by krutou závist v každém chirurgovi, přestože by jen málo z nich dokázalo něco takového obhájit před etickou komisí.

Mě by například nikdy nenapadlo takhle odřezat rty a oční víčka, a přestože jsem hrdý na úroveň své práce, nikdy bych to nedokázal, aniž bych poškodil oči; v tomto případě se divoce koulely sem a tam, neschopné se zavřít nebo alespoň mrknout, a stále se vracely zpět k zrcadlu. Jen takový tip, ale předpokládám, že víčka přišla na řadu jako poslední, dlouho po nosu a uších, které někdo oddělil přímo ukázkově. Ale už jsem se nedokázal rozhodnout, jestli bych je já udělal před, nebo až po rukou, nohou, genitáliích a všem ostatním. Vskutku obtížné rozhodování, ale vzhledem k výsledku to vše provedl správně, dokonce odborně někdo, kdo měl spoustu zkušeností. Velmi čistou práci na těle často označujeme jako „chirurgickou“. Ale tohle byla skutečná chirurgie. Vůbec žádné krvácení, dokonce ani z úst, odkud odejmul rty a jazyk. A dokonce i zuby; člověk musí obdivovat takovouhle úžasnou důkladnost. Každý řez profesionálně scelil; k oběma ramenům čistě přiložil bělostné bandáže tam, kde kdysi bývaly ruce, a zbytek řezů se

již zahojil způsobem, se kterým se setkáte jen na nejlepších klinikách.

Všechno na tom těle bylo amputované, naprosto všechno. Nezůstalo nic, jen holá hlava bez osobních rysů a čistě obraný trup. Neměl jsem nejmenší tušení, jak se to dá provést, aniž by přitom ten tvor nezemřel, a naprosto překračovalo mé chápání, *proč* to někdo chtěl udělat. Čišela z toho taková krutost, až se člověk vážně začal ptát, jestli je tenhle vesmír skutečně nejlepší z možných světů. Promiňte, jestli vám to zní právě od démonického Dextera příliš pokrytecky, ale přesně si uvědomuji, co jsem zač; tohle však bylo něco úplně jiného. Dělán jen to, co Temný společník považuje za nutné, pouze tomu, kdo si to zaslouží, a vždy to končí smrtí – což, jak nepochybuji, by tvor na stole jistě pokládal za skvělý nápad.

Ale tohle – udělat všechno tohle tak trpělivě, pečlivě a nechat ho živého před zrcadlem... Přímo jsem cítil, jak z mých hlubin stoupá černý úžas, jako by si můj Temný společník úplně poprvé připadal tak trochu bezvýznamný.

Tvor na stole nejspíš nevnímal mou přítomnost. Prostě dál vydával ten nepřičetný psí jekot, stále a stále, znovu a znovu stejný hrůzný chvějivý nárek.

Zaslechl jsem, jak se za mnou Deb prudce zarazila a strnula. „Ježíši-kriste,“ vydechla. „Panebože... Co je to?“

„Nemám tušení,“ odpověděl jsem. „Alespoň, že to není pes.“

KAPITOLA 8

Ucítil jsem za sebou závan vzduchu a zahlédl přes Deboru, že dorazil seržant Doakes. Rozhlédl se po místnosti a pak upřel oči na stůl.

Přiznávám, že jsem byl zvědavý, jak zareaguje na něco tak extrémního, a stálo to za to. Když Doakes spatřil hlavní kuchyňský exponát, jeho oči se do něj přímo vpily a strnul tak dokonale, že vypadal jako socha. Teprve za dlouhou dobu se vydal blíž, pomalu klouzal vpřed, jako by ho někdo táhl na struně. Prošel kolem nás, jako bychom tam vůbec nebyli, a zastavil se teprve u stolu.

Několik vteřin upřeně hleděl na tu bytost. Pak, stále bez jediného mrknutí, sáhl do kapsy sportovního saka a vytáhl svou pistolí. Pomalu s kamennou tváří namířil mezi nemrkající oči neustále naříkajícího tvora na stole. Natáhl závěr.

„Doakesi,“ zakrákala Debora, odkašlala si a zkusila to znovu. „Doakesi!“

Doakes neodpověděl, ani se neohlédl, ale spoušť nestiskl, což byla smůla. Co si koneckonců s tím tvorem počneme? Nemůže nám říct, kdo mu to udělal. A měl jsem pocit, že jeho dny coby platného člena společnosti již skončily. Tak proč nenechat Doakese, aby ukončil jeho trápení? Pak bychom mohli s Deb neochotně uvést do hlášení, že toho nešťastníka zabil Doakes, jeho by vyhodili a možná i uvěznili a můj problém by zmizel. Přišlo mi to jako elegantní řešení, ale pochopitelně nešlo o druh akce, se kterou by Debora mohla souhlasit. Někdy dokáže být až příliš malicherná a komisní.

„Odložte tu zbraň, Doakesi,“ vyzvala ho, a přestože jinak zůstal na-prosto nehybný, otočil hlavu a pohlédl na ni.

„Není jiná možnost,“ pronesl. „Věřte mi.“

Debora zavrtěla hlavou. „Víte, že tohle nesmíte,“ řekla. Chvíli se na sebe dívali, pak se jeho pohled zabodl do mě. Bylo téměř k nesnesení jeho pohled opětovat a nevyhrknout něco jako: „Ale co, k čertu, jen do toho!“ Nějak jsem však udržel jazyk na uzdě a Doakes zvedl pistoli do vzduchu. Podíval se opět na toho tvora, potřásl hlavou a pak zbraň schoval. „Do hajzlu,“ zaklel. „Měli jste mě nechat.“ Otočil se a rychle odešel z místnosti.

Během příštích několika minut byla kuchyň plná lidí, kteří se zoufale snažili při práci nedívat. Camilla Figgová, robustní krátkovlasá technička, která věčně vypadala, že se buď červená, nebo pokradmu pokukuje, při pátrání po otiscích tiše pobrekávala. Angel Batista alias Angel-ne-ten-Batista, jak jsme mu přezdívali, protože se tak pokaždé představoval, příšerně zbledl a měl křečovitě zaťaté zuby, ale zůstal v místnosti. Vince Masuoka, který se normálně choval, jako by jen předstíral, že je člověk, se tak hrozně třásl, že musel odejít ven a sednout si na verandu.

Napadlo mě, jestli bych se také neměl začít tvářit zděšeně, abych na sebe zbytečně neupozornil. Třeba bych měl jít ven a sednout si vedle Vince. O čem se vlastně mluvívá při podobných příležitostech? O baseballu? O počasí? Určitě si nikdo nechce povídat o té bytosti, od které jsme utekli – jenže jsem k vlastnímu překvapení zjistil, že mně se o ní mluvit chce. Vlastně ten tvor začal vzbuzovat stále sílící zájem mé Vnitřní zúčastněné strany. Vždy jsem se maximálně snažil nevzbuzovat pozornost jakéhokoli druhu, a teď je tu někdo jednající přesně naopak. Ten netvor se jistě předvádí z nějakého důvodu, třeba může jít jen o naprosto přirozeného ducha soutěživosti, ale to mi přišlo tak trochu rozčilující, i když mě současně lákalo dozvědět se víc. Ať tohle udělal kdokoli, nepodobalo se to ničemu, s čím jsem se kdy setkal. Neměl bych zahrnout tohohle anonymního dravce do svého seznamu?

Anebo bych se mohl tvářit, že mě zachvátila hrůza, a jít si sednout ven na verandu?

Jak jsem hloubal nad tímto obtížným problémem, znovu se okolo prodrál seržant Doakes, tentokrát se na chvíličku zastavil, aby se na mě zamračil, a já si vzpomněl, že jen díky němu nemám možnost zatím

pracovat se svým seznamem. Bylo to mírně znepokojivé, ale trochu mi to usnadnilo rozhodování. Začal jsem vytvářet správně naladěný výraz, ale nedostal jsem se dál než k pozdviženému obočí. Dovnitř se vehnaly dvě osoby s nosítky, celé nafouklé vlastní důležitostí, a při pohledu na oběť ztuhly. Muž okamžitě zase vyběhl ven. Žena, mladá černoška, se ke mně obrátila a řekla: „Co máme s tímhle asi tak, do prdele, dělat?“ A pak se také rozbředla.

Asi budete souhlasit, že uhodila hřebík na hlavičku. Řešení seržanta Doakese začínalo vypadat stále praktičtěji, dokonce i elegantně. Podle mě existovalo jen málo důvodů, proč toho tvora nakládat na nosítka, táhnout miamským provozem a doručovat ho do nemocnice. Jak to tak elegantně vyjádřila ona mladá dáma, co s ním asi tak, do prdele, budou dělat? Ale určitě někdo něco musí udělat. Kdybychom ho tu jen tak nechali a dál stáli kolem něho, někdo by si nakonec začal stěžovat na všechny ty policisty zvracející před domem, a to by nebylo pro pověst našeho oddělení nic lichotivého.

Nakonec začala věci organizovat Debora. Přesvědčila zdravotníky, aby oběti dali sedativa a odvezli ji pryč, což by umožnilo překvapivě uzvraceným technikům vrátit se dovnitř a pokračovat v práci. Ticho, které nastalo v domku, když konečně na tvora zabrala sedativa, bylo přímo extatické. Zdravotníci ho zakryli a naložili na vozík s nosítky, aniž by ho vyklopili, a pak odjeli do slunečního jasu.

Právě včas; jak se sanitka odlepila od obručníku, začali se sjíždět reportéři. Svým způsobem to byla škoda – rád bych viděl reakci alespoň jednoho nebo dvou z nich, zvláště Ricka Krváka. Byl místní jednička řídící se mottem „Čím větší krvák, tím větší trhák“ a já ho nikdy neviděl projevit sebemenší účast nebo hrůzu kromě nacvičených grimas do kamery a případů, kdy se rozcuchal. Ale asi to tak nemělo být. Než se Rickův kameraman připravil na natáčení, nezůstalo už nic k vidění, jen malý domek obehnaný žlutou páskou a horda policistů se srostlou pusou, kteří by toho Krvákovi moc neřekli ani ve šťastnější den, a dnes by mu neprozradili ani vlastní jméno.

Já tam vlastně neměl co na práci. Přijel jsem v Debořině autě a neměl jsem s sebou laboratorní soupravu a stejně nikde nebyla vidět jediná kapka krve. Protože šlo o mou specializaci, cítil jsem, že bych měl

něco najít a být užitečný, ale náš chirurgický přítel byl příliš opatrný. Jen pro jistotu jsem se rozhlédl i po zbytku domku, už toho moc nebylo. Malá ložnice, ještě menší koupelna a toaleta. Všechny se zdály být prázdné až na holou, ošoupanou matraci na zemi v ložnici. Vypadala, že pochází ze stejného bazaru jako židle v obývacím pokoji, a byla proleželá doplacata jako kubánský steak. Žádný další nábytek nebo vybavení, dokonce ani plastová lžice.

Jediné, co neslo alespoň nádech osobní věci, bylo něco, co Angelne-ten-Batista našel pod stolem, právě když jsem dokončil rychlou prohlídku domku. „Hele,“ broukl a pinzetou zvedl z podlahy kousek dopisního papíru. Přistoupil jsem blíž, abych se podíval, oč běží. Ale snad to ani nestálo za tu námahu; jen kousek bílého papíru mírně potřhaného nahore, kde chyběl malý čtvereček. Podíval jsem se přes Angelovu hlavu s jistotou, že na boku stolu najdu chybějící čtvereček papíru, připevněný pruhem průhledné pásky. „Koukni,“ řekl jsem a Angel se podíval. „Aha,“ poznamenal.

Jak pozorně prozkoumával pásku – skvěle se na ní zachycují otisky prstů –, položil papír na podlahu a já si dřepnul na bobek, abych se podíval zblízka. Byla tam napsána pavoučím písmem nějaká písmena; nahnul jsem se blíž a přečetl je: LOAJALITA.

„Loajalita?“ řekl jsem.

„Jistě. Není to snad důležitá čtnost?“

„Zeptej se jeho,“ odpověděl jsem a Angel se roztrásl, až málem upustil pinzetu.

„*Me cago en diez* s tím sajrajtem,“ řekl a natáhl se po igelitovém sáčku, aby do něj vsunul papír. Nevypadalo to jako činnost, kterou bych musel umanutě sledovat, a protože tu už nic jiného k vidění nebylo, zamířil jsem ke dveřím.

Určitě nejsem profesionální tvůrce profilů zločinců, ale díky svému temnému koníčku mám určitý vhled do jiných zločinů, které vycházejí ze stejného základu. Ale tohle bylo daleko za hranicemi všeho, co jsem kdy viděl nebo si jen dokázal představit. Neměl jsem sebemenší nápad ukazující na osobnost či motivaci a byl jsem zaujatý skoro stejně jako popuzený. Jaký druh dravce by nechal maso takhle ležet a stále se svíjet?

Vyšel jsem ven a zastavil se na verandě. Doakes kapitánu Matthewsovi valil klíny do hlavy, tlumeně mu něco sděloval a kapitán se tvářil čím dál ustaraněji. Debora seděla vedle té stařenky a tiše s ní rozmlouvala. Cítil jsem, jak se zdvihá mírný větřík, nárazové proudění přicházející těsně před odpolední bouřkou, a jak jsem pohlédl vzhůru, na verandu dopadly první těžké kapky. Krvák, stojící u pásy a mávající mikrofonem, aby upoutal pozornost kapitána Matthewse, se také podíval na mraky, a jak začal rachotit hrom, hodil mikrofon produkčnímu a zmizel v přenosovém voze.

V žaludku mi taky zarachotilo a já si uvědomil, že jsem z toho vzrušení prošvihl oběd. To bylo nepřípustné, musím si přece udržet síly. Můj od přírody rychlý metabolismus potřebuje neustálou pozornost: žádná Dexterova dieta. Ale s odvozem jsem byl závislý na Deboře a měl jsem matný pocit, že teď nejspíš nebude sdílet mou potřebu jídla. Znovu jsem se na ni podíval. Objímala starou paní Medinovou, která konečně zanechala zvracení a soustředila se pro změnu na vzlykání.

Povzdechl jsem si a vydal se deštěm k autu. Promoknout mi nijak zvlášť nevadilo. Vypadalo to, že na uschnutí budu mít spoustu času.

Čekání se pochopitelně protáhlo, hodně přes dvě hodiny. Seděl jsem v autě, poslouchal rádio a pokoušel si představit, sousto za soustem, jaké by to bylo pochutnávat si na sendviči *medianoche*: zakřoupání chlebové kůrčičky, tak vypečené a horké, že vám poškrábe ústní dutinu, jak skousnete. Pak nejdřív chuť hořčice, následovaná rozteklým sýrem a slaností masa. Další sousto – kousek okurčičky. Všechno to pěkně sežvýkat a nechat chuti navzájem splynout. Polknout. Spláchnout to velkým lokem Iron Beer (vyslovuj Íroun Bejr, je to limonáda). Povzdech. Čistá rozkoš. Nejraději ze všeho na světě jím, tedy kromě hrátek s Temným společníkem. Jedním z malých zázraků genetiky je, že už dávno nejsem jako koule.

Právě jsem si vychutnával třetí imaginární sendvič, když se u auta konečně objevila Debora. Vklouzla za volant, zabouchla dveře, zůstala jen tak sedět a zírala skrz deštěm zamžené přední sklo. Věděl jsem, že to není nejšťastnější návrh, ale nemohl jsem si pomoci. „Vypadáš utahaně, Deb. Co takhle zajet na oběd?“

Zavrtěla hlavou, ale neodpověděla.

„Třeba na dobrý sendvič. Anebo na ovocný salát – trochu si doplnit krevní cukry. Budeš se pak cítit mnohem líp.“

Ted' se na mě podívala, ale v jejím pohledu jsem nevyčetl příslib brzkého jídla. „Kvůli tomuhle jsem chtěla být poldou,“ pronesla.

„Kvůli ovocnému salátu?“

„Kvůli tamtomu – tvorovi,“ řekla a pak se znovu zadívala skrz čelní sklo. „Chci dostat toho – toho, to zvíře, co může něco takového provést lidské bytosti. Tak ho chci dostat, až to cítím přímo na jazyku.“

„A nechutná to jako sendvič, Debora? Protože já –“

Vší silou praštila dlaněmi do volantu. Pak znovu. „K čertu s tím,“ zaječela. Jak to ten ZASRANEJ Bůh může dopustit?!“

Jen jsem si povzdechl. Dlouhodobě strádajícímu Dexterovi zůstane zjevně odepřena jeho skýva chleba. A jen proto, že se Debora z pohledu na svíjející se kus masa pustila do improvizovaného rouhání. Ovšemže se jednalo o příšernost a svět bude mnohem lepším místem bez někoho, kdo může spáchat něco takového, ale proč bychom měli kvůli tomu vynechávat oběd? Copak oba nepotřebujeme spoustu sil, abychom toho mizeru chytili? Jenže stále jaksi nebyla ta nejvhodnější doba s tím na Deboru vyrukovat, takže jsem tam s ní jen tak seděl, sledoval, jak děšť bubnuje na přední sklo, a pojídal imaginární sendvič číslo čtyři.

Sotva jsem se příští ráno usadil ve své miniaturní kanceláři, zazvonil telefon. „Kapitán Matthews chce vidět všechny, kdo tam včera byli,“ oznámila Debora.

„Dobré ráno, sestřičko. Hezky, díky, a ty?“

„Ihned,“ dodala a zavěsila.

Policejní svět je stvořený z rutiny, a to jak oficiální, tak neoficiální. To je jeden z důvodů, proč mám rád svou práci. Vždy vím, co mě čeká, a proto mi stačí zapamatovat si daleko méně lidských reakcí a pak je ve vhodnou dobu napodobit; tím se zmenšuje šance, že mě někdo přistihne nepřipraveného a reagujícího způsobem, který by mohl zpochybnit mou příslušnost k lidské rase.

Pokud jsem věděl, kapitán Matthews nikdy předtím nesvolal

„všechny, kdo tam byli“. Dokonce i když případ vyvolal velkou pozornost veřejnosti, bylo jeho taktikou postarat se o sdělovací prostředky a své nadřízené ve služebním žebříčku a nechat hlavního vyšetřovatele, ať si zvládá případ po svém. Nenapadal mě naprosto žádný důvod, proč by měl tento postup porušit, dokonce ani kvůli tak neobvyklému případu, jako je tento. A hlavně proč tak brzy – sotva měl dost času, aby schválil prohlášení pro tisk.

Ale „ihned“ stále ještě znamená ihned, alespoň pokud je mi známo, a tak jsem doklopýtal chodbou do kapitánovy kanceláře. Jeho sekretářka Gwen, jedna z nejvýkonnějších žen, které kdy žily, seděla za stolem. A byla také jednou z nejstřízlivějších a nejsolidnějších bytostí a já se nikdy nemohl ubránit, abych ji trochu nepoškádlil. „Gwendolyn! Vy zosobnění všeobjímající lásky! Prchněte se mnou do krevní laboratoře!“ zadeklamoval jsem při vstupu.

Jen kývla ke dveřím na opačném konci místnosti. „Jsou v konferenčním sále,“ pronesla s kamennou tváří.

„Znamená to ‚ne‘?“

Pohnula hlavou centimetr doprava. „To jsou támhle ty dveře,“ upřesnila. „Čekají na vás.“

Měla pravdu. V čele konferenčního stolu seděl se šálkem kávy a zakaboněným výrazem kapitán Matthews. Kolem stolu pak podle hodností Debora s Doakesem, Vince Masuoka s Camillou Figgovou a čtyři uniformovaní policisté, kteří zabezpečovali prostor okolo toho domu hrůzy, když jsme dorazili. Matthews mi pokývl a řekl: „To jsou všichni?“

Doakes na mě přestal civět a dodal: „Ještě ti zdravotníci.“

Matthews zavrtěl hlavou. „To není náš problém. Někdo si s nimi promluví později.“ Odkášlal si a pohlédl dolů, jako by studoval nějakou neviditelnou zprávu. „Tak dobrá,“ spustil a znovu si odkášlal. „Ta, ehm, včerejší událost, která se odehrála na, ehm, Čtvrté severozápadní, byla označena, ehm, jako věc nejvyššího utajení. Vzhlédl a na okamžik se mi zazdalo, že to udělalo dojem i na něj samotného. „Úplně nejvyššího,“ dodal. „Tímto se vám všem nařizuje nechat si pro sebe vše, co jste mohli vidět, slyšet nebo vydedukovat v souvislosti s onou událostí a místem činu. Žádné komentáře, veřejné ani soukromé, a to žádného

druhu.“ Pohlédl na Doakese, který přikývl, a pak okolo stolu na každého z nás. „A proto, ehm...”

Kapitán Matthews se odmlčel a zamračil, když si uvědomil, že vlastně nemá připravené žádné „a proto“. Naštěstí pro jeho pověst pohotového žvanila se otevřely dveře. Všichni jsme se k nim otočili.

Vyplňoval je obrovský muž v perfektním obleku. Neměl kravatu a vrchní tři knoflíčky košile měl rozepnuté. Na malíčku levé ruky mu zářil diamantový prsten. Vlnité vlasy měl umělecky rozčuchané. Vypadal na čtyřicátníka a zub času nebyl právě milosrdný k jeho nosu. Pravé obočí mu přetínala jizva a další měl na bradě, nicméně celkově to nepůsobilo jako znetvoření, ale spíše jako dekorace. Chvilí si nás s příjemným úsměvem prohlížel prázdnýma modrýma očima, jak se kvůli dramatickému účinku zastavil ve dveřích, a pak se podíval do čela stolu a pronesl: „Kapitán Matthews?“

Kapitán byl slušně vysoký a zakládal si na svém mužném vzhledu, ale ve srovnání se zjevem ve dveřích vypadal náhle drobně, dokonce zženštile a myslím, že si to uvědomoval. Přesto vystrčil chlapeckou čelist a odpověděl: „Přesně tak.“

Velký muž dokráčel k Matthewsovi a napřáhl ruku. „Rád vás poznávám, kapitáne. Jsem Kyle Chutsky. Mluvili jsme spolu telefonem.“ Jak si potrášali rukama, přeběhl pohledem kolem stolu a zastavil se u Debory, než pohlédl zpět na Matthewse. Ale pak, jen půl vteřiny nato znovu pootočil hlavu a vyměnil si pohled s Doakesem, byl to jen okamžik. Ani jeden z nich nic neřekl, nepohnul se, neškubnul sebou ani nenabídl tomu druhému navštívenku, ale byl jsem si naprosto jistý, že se znají. Aniž by dali něco najevo, Doakes sklopil oči ke stolu a Chutsky se věnoval opět kapitánovi. „Máte skvělé oddělení, kapitáne Matthews. Slyšel jsem o vás jen samou chválu.“

„Děkuji vám... pane Chutsky,“ zareagoval Matthews škrobeně. „Neposadíte se?“

Chutsky ho obdařil širokým, okouzlujícím úsměvem. „Díky, rád,“ odpověděl a vklouzl na prázdnou židli vedle Debory. Nepodívala se na něj, ale ze svého místa naproti nim jsem viděl, jak jí od krku až k zuřivě se mračícímu čelu zvolna stoupá červeň.

V té chvíli jsem zaslechl slabý hlásek z hlubin Dexterova mozku, jak

si odkašlal a pronesl: „Promiňte, jen na momentík – ale co se to tu k čertu děje?“ Možná mi někdo propašoval do kávy LSD, protože si od rána připadám jako Dexter v říši divů. Co tady vůbec pohledáváme? Kdo je ten omláčený velký hoch, ze kterého je kapitán Matthews tak nervózní? Odkud se zná s Doakesem? A proč, pro lásku ke všemu zářivému, jasnému a zřetelnému, získala Debořina tvář tak nepřirozeně narudlý odstín?

Často se ocitám v situacích, kdy mi připadá, jako by si všichni ostatní právě přečetli návod, zatímco chudáček Dexter tápe v temnotách a nedokáže si spojit ani tabulku A s příloženými vysvětlivkami B. Obvykle se to týká nějakých přirozených lidských emocí, prostě něčeho, co je všeobecně srozumitelné. Dexter naneštěstí pochází z jiného vesmíru a tyhle věci necítí a ani jim nerozumí. Jediné, co mi zbývá, je dát si dohromady pár rychlých vodítek, jež by mi napověděla, jaký výraz nasadit při vyčkávání, než se věci opět vrátí do známých kolejí.

Podíval jsem se na Vince Masuoku. Měl jsem k němu nejspíš blíže než k ostatním laboratorním technikům, a nejen proto, že jsme si střídavě nosili koblihy. Neustále totiž vypadal, že svou cestu životem také jen předstírá, jako by odkoukal pár videokazet a z nich se naučil, jak se usmívat a mluvit s lidmi. Nebyl v předstírání sice tak talentovaný jako já a výsledky nevypadaly tak přesvědčivě, ale i tak jsem cítil jistou spřízněnost.

Ale právě teď vypadal zmateně a polekaně, zdálo se, že se snaží celou situaci nějak spolknout, ale bezúspěšně. Takže žádné vodítko.

Camilla Figgová seděla v pozoru a zírala na zed' před sebou. V obličeji byla bledá, ale na obou tvářích jí naskočil malý kulatý červený flíček.

Debora, jak jsem se již zmínil, seděla zhrouceně na židli a zdála se plně zaměstnaná stále šarlatovějším rudnutím.

Chutsky pleskl dlaní o stůl, se širokým a spokojeným úsměvem se rozhlédl a řekl: „Chci vám všem poděkovat za vaši spolupráci na tomto případu. Je velice důležité, abychom vše udrželi pod pokličkou, dokud ho nepřevzmou mí lidé.“

Kapitán Matthews si odkašlal. „Ehm. Předpokládám, ee, že chcete, abychom pokračovali s rutinními vyšetřovacími postupy a, ee, výsledky

svědků a podobně.“

Chutsky pomalu zavrtěl hlavou. „Rozhodně ne. Potřebuji, aby vaši lidé od případu dali okamžitě ruce pryč. Chci, aby celá tahle záležitost utichla a přestala existovat – pokud jde o vaše oddělení, kapitáne, chci, abyste se chovali, jako by tento případ nikdy neexistoval.“

„Takže vyšetřování přebíráte VY?“ zeptala se Debora.

Chutsky se na ni podíval a jeho úsměv se ještě rozšířil. „Přesně tak,“ odpověděl. A nejspíš by se na ni usmíval donekonečna, kdyby nebylo policisty Coronela; tehdy seděl na verandě s tou naříkající a zvracející stařenou. Odkášlal si a spustil: „No jasně, tak hele, zbrzděte na chvíli,“ a v hlase mu zazněl nepřátelský tón, který jen zesílil jeho jindy téměř nezmatelný přízvuk. Chutsky se otočil, aby se na něj podíval, a nepřestával se usmívat. Coronel znervózněl, ale před Chutského šťastným výrazem neuhnul. „Pokoušíte se nám tu zabránit, abysme dělali svou práci?“

„Vaše práce je chránit a sloužit,“ odpověděl Chutsky. „Což v tomto případě znamená chránit tuto informaci a sloužit mně.“

„To je blbost,“ vybuchl Coronel.

„Nesejde na tom, jestli to je blbost,“ opravil ho Chutsky. „Ale uděláte to.“

„Kdo si k čertu myslíte, že jste, že se mnou můžete takhle mluvit?“

Kapitán Matthews poklepal prsty na stůl. „To by stačilo, Coronele. Pan Chutsky je z Washingtonu a přikázali mi, abych mu poskytl veškerou pomoc.“

Coronel zavrtěl hlavou. „Ale on není z žádný podělaný FBI,“ nedal se.

Chutsky se jen usmál. Kapitán Matthews se zhluboka nedechl, aby něco řekl, ale Doakes natočil hlavu centimetr ke Coronelovi a zavrčel: „Koukej držet hubu.“ Coronel se na něj podíval a většina bojovnosti ho opustila. „Proč se chceš míchat do té špíny,“ navázal Doakes... Ať to udělají jeho lidi.“

„Ale není to správný,“ namítl Coronel.

„Nech to bejt,“ odsekl Doakes.

Coronel otevřel pus, Doakes jen zvedl obočí – a při pohledu do tváře pod tím obočím se nejspíš strážník Coronel rozhodl to nechat být.

Kapitán Matthews si odkašlal a pokusil se znovu převzít kontrolu nad situací. „Nějaké další otázky? Tak dobrá – pane Chutsky. Pokud je ještě nějaký způsob, jak bychom vám mohli pomoci...“

„Vlastně bych, kapitáne, přivítal, kdybych si mohl půjčit jednoho z vašich detektivů jako styčného důstojníka. Někoho, kdo by mi pomohl se tu vyznat a byl mi k ruce a tak podobně.“

Všechny hlavy kolem stolu se v dokonalém souladu otočily k Doakesovi, všechny až na Chutského. Ten se obrátil k Deboře a zeptal se: „Co třeba vy, detektive?“

KAPITOLA 9

Musím se přiznat, že tohle překvapení na závěr setkání u kapitána Matthewse mě zastihlo naprosto nepřipraveného, ale konečně mi alespoň došlo, proč se všichni chovají jako laboratorní krysy vhozené do lví klece. Nikomu se nelíbí, když mu do případu začnou vrtat federálové; zbývá pak jediné potěšení: dělat jim co nejvíc potíží. Ale Chutsky byl zjevně tak těžký kalibr, že nám byla odeprána i tato drobná radost.

Význam Debořiny jasně červené pokožky byl hlubším tajemstvím, ale nic mi do toho nebylo. Můj problém se náhle trochu vyjasnil. Můžete si myslet, že Dexter je pěkný hlupák, když si to nedal dohromady dřív, ale jak mi vše konečně docvaklo, nejraději bych si zabušil na hlavu. Možná mi všechno to vypité pivo v Ritině domě zkratovalo mentální schopnosti.

Ale tuto návštěvu z Washingtonu na nás zjevně neseslal nikdo jiný než Dexterova osobní Nemesis, seržant Doakes. Proslýchalo se, že v armádě sloužil u nějakých zvláštních jednotek, a já tomu pomalu začínal věřit. Když spatřil tu bytost na stole, nebyl jeho reakcí šok, zděšení, znechucení nebo vztek, ale něco mnohem zajímavějšího: totiž poznání. Hned na místě činu pak řekl kapitánu Matthewsovi, oč se jedná a na koho se obrátit. A ten sem pak povolal Chutského. Když jsem si všiml, že se Chutsky a Doakes na poradě poznali, všechno mi došlo – protože ať už se dělo cokoli, o čem Doakes věděl, Chutsky o tom věděl také, a nejspíš ještě víc, a proto s tím přijel skoncovat. A pokud Doakes ví o něčem takovém, musí existovat způsob, jak využít jeho minulost proti němu a zpretrhat řetězy, kterými spoutali dočista doběhnutého Dextera.

Šlo o skvělý, chladně logický postup; přivítal jsem znovuprobuzení

svého gigantického mozku a duševně jsem se pohladil po hlavě. Hodný Dexter. Nať, ňaf.

Vždy potěší, když vidíte, jak vám synapse zacvaknou, a zjistíte, že vaše vysoké mínění o sobě samém je někdy oprávněné. Ale v tomto speciálním případě navíc existovala možnost, že je v sázce i víc než jen Dexterova sebeúcta. Pokud má Doakes co skrývat, přiblížil jsem se k návratu do své branže.

Existuje několik věcí, v nichž je dynamický Dexter dobrý, a některé z nich se dají dokonce provozovat i na veřejnosti. Jednou z nich je využívání počítače k zisku informací. Tuto dovednost jsem si osvojil, abych získal absolutní jistotu ohledně přátel jako MacGregor a Reiker. Kromě toho, že jsem se tak vyhnul nepříjemnosti, spočívající v rozřezání nepravé osoby, rád konfrontuji spoluúčastníky své zájmové činnosti s důkazy o jejich minulých prohřešcích, než je odešlu do země snů. A počítače a internet jsou skvělými prostředky k hledání takových věcí.

Pokud má Doakes co skrývat, myslím, že to nejspíš najdu, anebo alespoň nějakou tenkou nitku, kterou bych pak mohl sledovat, než začne vyplouvat na povrch celá jeho temná minulost. Jak ho znám, nepochybuju, že půjde o něco skličujícího a dexterózního. A až tohle něco najdu... Možná jsem příliš naivní, když si myslím, že bych tuto hypotetickou informaci mohl využít, abych mu zabránil pokračovat v mém případě, ale za pokus to rozhodně stojí. Nepůjdu do otevřeného střetu a nebudu požadovat, aby mě přestal sledovat nebo mě dal k ledu či něco podobného, to by v případě někoho jako Doakes nebylo moudré. Kromě toho by šlo o vydírání a o tom mi řekli, že je velmi ošklivé. Ale informace znamená získat moc a určitě už najdu nějakou cestičku, jak využít to, co najdu – nějaký způsob, jak dát Doakesovi látku k přemýšlení, jež nezahrnuje sledování Dextera a oslabuje na minimum jeho křížovou výpravu za slušnými mravy.

A člověk, který zjistí, že se mu na hlavě začíná rozpouštět vlastní máslo, nemá čas starat se o cizí mísu.

Odcházel jsem z kapitánovy kanceláře spokojený, vrátil jsem se do své kobky vedle forenzní laboratoře a dal se do práce.

Za pár hodin jsem měl zhruba to, co jsem potřeboval. Ve složce ser-

žanta Doakese se vyskytovalo překvapivě málo údajů. Ale těch pár, co jsem objevil, mi vzalo dech; Doakes má křestní jméno! Znělo Albert – řekl mu tak vůbec někdy někdo? Nemyslitelné. Měl jsem za to, že jeho křestní jméno je Seržant. A také se kdysi narodil – ve Waycross v Georgii. Kolik zázraků ještě přijde? A něco dalšího, ještě lepšího; než nastoupil na oddělení, byl seržant Doakes – seržantem Doakesem! V armádě – u zvláštní jednotky, no to jsou věci! Když jsem si představil Doakese v jednom z těch strakatých zelených baretů, jak pochoduje vedle Johna Waynea, málem jsem zanotoval vojenský pochod.

Záznam uváděl několik pochval a vyznamenání, ale nenašel jsem ani zmínku o nějakých hrdinských činech, kterými by si je vysloužil. Ale i tak jsem si hned připadal mnohem vlastenečtější, že znám takového muže. Zbytek jeho záznamu téměř postrádal jakékoli detaily. Jediné, co stálo za zmínku, bylo osmnáctiměsíční přidělení k něčemu, co se nazývalo „detašovaná služba“. Doakes ji odkroutil jako vojenský poradce v Salvadoru a vrátil se na šest měsíců k službě v Pentagonu; pak přišel civil a naše přešťastné město. Policejní oddělení v Miami bylo celé nadšené, že získalo zasloužilého veterána, a nabídlo mu výnosné zaměstnání.

Tak Salvador – nebyl jsem žádný nadšenec přes dějiny, ale matně se mi vybavilo, že šlo o nějakou hororovou show. Tehdy se konaly protestní pochody po Brickell Avenue. Nevzpomínal jsem si proč, ale věděl jsem, jak to zjistit. Znovu jsem nažhavl počítač, připojil se do sítě a, drazí moji, měl jsem to. Salvador byl v době, kdy tam sloužil Doakes, skutečným trojím kruhem pekla: mučení, znásilňování, vraždy a skřípění zubů. A nikoho nenapadlo mě přizvat.

Od různých skupin pro lidská práva jsem sehnal spoustu informací. Byly celkem vážné, téměř hysterické v tom, jak popisovaly, co se tam dole dělo. A pokud jsem mohl soudit, z jejich protestů si nikdo nic nedělal. Nakonec šlo jen o lidská práva. Muselo to být hrozně frustrující; Liga na ochranu zvířat měla lepší výsledky. Ty ubohé duše provedly vlastní výzkum a publikovaly závěry o podrobnostech znásilnění, elektrodách a holích na dobytek, doplněné fotografiemi, grafy a jmény hrozných nelidských příšer, které se ukájely prováděním těchto muk na lidových masách. A ty hrozné nelidské příšery se pak stáhly na jih

Francie, zatímco zbytek světa bojkotoval restaurace za špatné zacházení s kuřaty.

Vlilo mi to do žil novou nadějí. Kdyby mě někdy chytili, možná by mi stačilo protestovat proti mléčným produktům a nechali by mě jít.

Jména a historické podrobnosti týkající se Salvadoru pro mě neměly žádný význam. Ani zúčastněné organizace. Zjevně to přerostlo v jednu z těch nádherných akcí „svobodu pro všechny“, kde neexistovali žádní hodní hoši, jen několik týmů špatných hochů a bezmocní domorodci, kteří uvázli v jejich sítích. Nicméně Spojené státy skrytě podporovaly jednu ze stran, přestože ten tým vypadal stejně nadřazený na odesílání podezřelých chudáků na věčnost. A to vzbudilo mou pozornost. Něco obrátilo vývoj situace v jejich prospěch, nějaká blíže neurčená, tak strašná hrozba, něco zjevně tak děsivého, že vyvolalo v lidech nostalgické vzpomínky na hole na dobytek, vražené do konečníku.

Ať to bylo cokoli, časově se to shodovalo s obdobím detašované služby seržanta Doakese.

Opřel jsem se na své rozvrzané otočné židli. Dobrá, dobrá, dobrá, pomyslel jsem si. Taková shoda náhod. Přibližně ve stejné době tu máme Doakese, hrozné záhadné mučení a tajený vliv USA, jak nám tu krouží hezky v harmonii. Bez ohledu na všemožná podezření přirozeně neexistoval důkaz, že ty tři věci spolu nějak doopravdy souvisejí. I když, stejně přirozeně jsem si byl jistý, jak jen mohu být, že jde o tři hrášky ve stejném lasku. Protože zhruba po dvaceti letech se hezky sešli na společné vzpomínkové party v Miami: Doakes, Chutsky a to, co vyrobilo onu bytost na stole. Začínalo to vypadat, že tabulka A a vysvětlivky B k sobě nakonec přece jen patří.

Našel jsem svou Ariadninu nitku. A kdybych za ni dokázal správně zatahat –

Piky, piky, Alberte.

Mít informaci je pochopitelně jedna věc. Ale vědět, co znamená a jak ji využít, to už je jiná káva. A já doopravdy věděl jen to, že Doakes byl někde, když se tam děly ošklivé věci. Nejspíš je nedělal on sám a v každém případě je vláda trestala. Ovšemže nenápadně – až se člověk divil, že o tom všichni věděli.

Na druhou stranu, určitě tu je někdo, kdo chce všechno tohle udržet stále pod pokličkou. A v tomto případě ho zastupuje Chutsky – kterému teď bude dělat garde moje drahá sestřička Debora. Kdybych jí mohl pomáhat, možná bych dokázal z Chutského vyždímat pár detailů. A co pak, to se uvidí, alespoň by však bylo odkud začít.

Znělo to až příliš jednoduše a pochopitelně to i bylo prosté. Hned jsem zavolal Deboře a odpověděl mi jen záznamník. S jejím mobilem jsem dopadl stejně. Zbytek dne bude Deb mimo kancelář, nechte, prosím, vzkaz. A když jsem jí zkusil zavolat večer, bylo to totéž. A jak jsem zavěsil a podíval se z okna, seržant Doakes byl zaparkovaný na svém oblíbeném místě přes ulici.

Zpoza roztrhaných mračen vyšel půlměsíc a začal ke mně promlouvat, ale jen ztrácel čas. Bez ohledu na to, jak jsem chtěl vyklouznout ven a prožít dobrodružství jménem Reiker, nemohl jsem; ne s tím příšerně hnědým taurusem zaparkovaným jako černé svědomí. Obrátil jsem se a zapátral po něčem, co bych mohl nakopnout. Nastala páteční noc a já nesměl vyjít ven a procházet se ve stínech s Temným společníkem – a teď nemohu sehnat k telefonu ani vlastní sestru. Život dokáže být pěkný pes.

Chvilí jsem po bytě přecházel sem a tam, ale kromě nakopnutého palce to nic nepřineslo. Zkusil jsem ještě dvakrát Deboru a ona dvakrát nebyla doma. Znovu jsem vyhlédl z okna. Měsíc se trochu posunul, Doakes ani o píd'.

No dobře. Zpět k plánu B.

O půl hodiny později jsem už seděl na pohovce u Rity s plechovkou piva v ruce. Doakes mě sledoval a předpokládal jsem, že čeká v autě přes ulici. Doufal jsem, že si to užívá stejně jako já, tedy nijak zvlášť. Tak tohle znamená být člověkem? Jsou lidé skutečně tak zoufalí a prázdní, že se těší na něco takového – na trávení pátečního večera, drahocenného času po skončení celotýdenní dřiny za otrockou mzdu, vysedáváním před televizí s plechovkou piva v ruce? To je přece oblující nuda a já ke své hrůze zjistil, že si na ni zvykám.

Proklínám tě, Doakesi. Nutíš mě být normální.

„Hej, pane,“ ozvala se Rita a svalila se vedle mě, nohy složila pod tělo. „Proč tak potichu?“

„Nejspíš se v práci moc přepínám,“ odpověděl jsem jí. „A nějak mě netěší.“

Chvilí mlčela a pak pronesla: „Jde o toho chlapa, cos ho musel nechat běžet, co? Toho, co... vraždil děti?“

„Částečně,“ odpověděl jsem. „Nemám rád nedokončenou práci.“

Rita přikývla, skoro jako by doopravdy rozuměla tomu, co jí říkám. „To je moc... chci říct, že se ti nedivím. Možná bys měl... já vlastně nevím. Jak obvykle relaxuješ?“

Hned se mi vybavilo několik zábavných scén, jejichž popisem bych jí barvitě vyličil, jak relaxuji, ale nejspíš by to nebyl dobrý nápad. Namísto toho jsem řekl: „Víš, rád si vyjedu se svým člunem. Na ryby.“

A nějaký tenký tichoučký hlásek vedle mě pronesl: „Já taky.“ Jedině díky dokonale vytrénovaným nervům z ocele jsem nevyskočil a nenarazil hlavou na stropní ventilátor; je téměř nemožné mě překvapit, přesto jsem však neměl tušení, že je s námi v pokoji ještě někdo. Ale když jsem se otočil, stál tam Cody a zíral na mě těma svýma velkýma nemrkajícima očima. „Ty taky?“ zeptal jsem se. „Rád chytáš ryby?“

Přikývl; dvě slova najednou, to byl téměř jeho denní limit.

„Tak dobrá,“ napadlo mě. „Jsme domluvení. Co takhle zítra ráno?“

„Ale,“ vyhrkla Rita, „tohle přece ne – chci říct, že on není – nemusíš to dělat, Dextere.“

Cody se na mě podíval. Ovšemže nic neřekl, ale ani nemusel. Jeho oči mluvily za něj. „Rito,“ zamentoroval jsem, „kluci si občas potřebují udělat pánskou jízdu bez holek. Zítra ráno jedeme s Codym na ryby. Hodně brzy,“ dodal jsem ke Codymu.

„Proč?“

„Nevím proč,“ odpověděl jsem. „Ale na ryby se jezdí vždycky brzy, a proto vyrazíme taky brzy.“ Cody přikývl, pohlédl na matku, pak se otočil a vyšel na chodbu.

„Dextere, vážně,“ zkusila to ještě Rita, „nemusíš to dělat.“

Jistěže jsem věděl, že to nemusím dělat. Ale proč vlastně ne? Nejspíš mi to nezpůsobí žádnou fyzickou bolest. A kromě toho bude příjemné na pár hodin vypadnout. Zvlášť co nejdál od Doakese. V každém případě – opakuji, že nevím proč, ale nacházím zalíbení v dětech. Rozhodně mi nevlhne zrak při pohledu na pomocná kolečka na bicyklu, ale

vcelku pokládám děti za mnohem zajímavější, než jsou jejich rodiče.

Příští ráno hned při východu slunce jsme s Codym na mém šestimetrovém whaleru pomalu vyjížděli z plavebního kanálu u mého bytu. Cody seděl strnule na ledniče a měl na sobě modrožlutou záchrannou vestu. Trochu se do ní propadal, takže mu hlava málem zmizela uvnitř a vypadal jako nějaká pestře pomalovaná želva.

V ledniče byla sodovka a oběd, který nám připravila Rita, malé občerstvení pro deset až dvanáct lidí. Jako návnadu jsem vzal mražené garnáty, protože šlo o Codyho první výlet a nevěděl jsem, jak by zareagoval na zarážení ostrého kovového háčku do něčeho, co je ještě naživu. Mně se to přirozeně celkem líbí – čím živější, tím lepší! – ale od dětí se nedají očekávat vytríbené choutky.

Zamířil jsem ven z kanálu do Biscayne Bay a pak naproti ke Cape Florida plavební dráhou vedoucí kolem majáku. Cody nic neřekl až do chvíle, kdy jsme dopluli na dohled Stiltsville, té podivné kombinace budov vystavěných na pilířích přímo uprostřed zátoky. Pak mě zatahal za rukáv. Naklonil jsem se k němu, abych ho slyšel přes rachot motoru a svištění větru.

„Domy,“ upozornil.

„Ano,“ zahalekal jsem. „Někdy jsou v nich dokonce lidé.“

Pozoroval ty stavby plynoucí kolem něj, a když se začaly ztrácet v dálce za námi, usadil se zpět na ledničku. Ještě jednou se obrátil a podíval se na ně, když už byly téměř z dohledu. Potom už jen seděl, dokud jsme nedopluli k Fowey Rock a já nezpomalil. Nechal jsem motor na volnoběh a hodil přes palubu kotvu, chtěl jsem se ujistit, že se dobře zachytí, než motor vypnu.

„Tak dobře, Cody,“ řekl jsem. „Přišel čas zabít pár ryb.“

Usmál se, velmi vzácná chvíle. „Tak jo,“ přitakal.

Pozoroval mě soustředěně, když jsem mu ukazoval, jak nabodnout garnáta na háček. Pak to zkusil sám, velice pomalu a opatrně zapichoval háček do masa, dokud špička nepronikla opět ven. Podíval se na háček a pak na mě. Přikývl jsem a on pohlédl zpět na garnáta a dotkl se místa, kde háček pronikl skořápkou.

„Dobrá,“ řekl jsem. „A teď to hod’ do vody.“ Znovu ke mně vzhlédl.

„Tam jsou ty ryby,“ vysvětlil jsem. Cody přikývl, švihl prutem nad vodu a uvolnil pojistku na malém navijáku Zebco, aby vhodil návnadu do vody. Také jsem nahodil a pak jsme si sedli a nechali se zvolna kolébat vlnami.

Pozoroval jsem, jak Cody rybaří s tím svým typickým upřeným soustředěním. Možná to bylo kombinací otevřeného moře a malého chlapce, ale nemohl jsem se ubránit myšlenkám na Reikera. I když jsem ho nestačil bezpečně prověřit, předpokládal jsem, že je vinen. Kdy zjistí, že MacGregor zmizel, a co s tím udělá? Nejpravděpodobnější bylo, že zpanikaří a pokusí se někam uprchnout – ale čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem o tom začínal pochybovat. Lidé trpí od přírody silnou nechutí opustit celý svůj život a začínat někde úplně znovu. Možná bude jen chvíli víc opatrný. Pokud ano, mohu věnovat čas nové položce svého celkem exkluzivního společenského seznamu, neznámému, jenž stvořil tu vyjící zeleninu na 4. severozápadní, a skutečnost, že to zní spíš jako název jednoho z případů Sherlocka Holmese, tomu nijak neubírala na naléhavosti. A musím nějak neutralizovat Doakese. Nějak, pomocí něčeho, někdy brzy musím –

„Budeš můj táta?“ zeptal se zčistajasna Cody.

Naštěstí jsem neměl nic v ústech, abych se mohl zadusit, ale na okamžik se mi v krku udělal pořádný knedlík přibližně o velikosti pečeného krocana na Den díkůvzdání. Když jsem se mohl znovu nadechnout, povedlo se mi vykoktat: „Proč se ptáš?“

Pořád upřeně sledoval špičku svého prutu. „Máma říká, že možná jo.“

„Vážně?“ ujistil jsem se a on, aniž by vzhlédl, přikývl.

Zatočila se mi hlava. Co si ta Rita myslí? Byl jsem teď pohlcen tvrdou prací na tom, jak Doakese udolat svým přestrojením, že mě nikdy nenapadlo uvažovat, co se asi honí Ritě hlavou. Zjevně jsem to měl udělat. Copak si vážně může myslet, že, že – to je nemyslitelné.

Ale předpokládám, že pokud je někdo člověk, opravdu to jakýmsi podivným způsobem může dávat smysl. Já naštěstí člověk nejsem, a tak mi ten nápad přišel jako naprosto absurdní. Máma říká, že možná jo? Že bych se mohl stát Codyho otcem? Tedy vlastně, hm –

„No, víš,“ spustil jsem, což byl skutečně skvělý začátek, když uvá-

žím, že jsem neměl nejmenší poněti, co řeknu dál. Naštěstí pro mě, právě když mi došlo, že ze sebe nedostanu nic, co by připomínalo souvislou odpověď, sebou špička Codyho prutu začala zuřivě škubat. „Bere ti ryba!“ upozornil jsem ho a několik dalších minut byl schopný jen držet prut a vlasce se mu odvíjel z navijáku. Ryba opakovaně dělala výpady doprava i doleva, pak zajela pod člun a nakonec vyrazila k obzoru. Ale Cody, přes několik jejích dlouhých úniků daleko od lodi, rybu přitahoval blíž a blíž. Radil jsem mu, aby držel prut zdvižený, vlasce navíjel zvolna a přitáhl rybu tak blízko, abych ji mohl zachytit podběrákem a přenést na palubu. Cody pak sledoval, jak sebou plácá a divoce mává ocasem s trny.

„Modrý kranas,“ pochválil jsem ho. „To je pořádně divoká ryba.“ Sklonil jsem se, abych jí vytáhl háček, ale zmítala sebou tak divoce, že jsem ji nedokázal uchopit. Z tlamky jí vytékal tenký pramének krve a skapával na mou doběla vydrhnutou palubu, což bylo trochu k zlosti. „Ale,“ pronesl jsem, „myslím, že spolkla háček. Budu ho z ní muset vyříznout.“ Vytáhl jsem svůj porcovací nůž z černé plastové pochvy a položil ho na palubu. „Nadělá se při tom spousta krve,“ varoval jsem Codyho. Nemám rád krev a nechci ji na své lodi, a to ani rybí. Udělal jsem dva kroky ke skřínce, abych vytáhl starý ručník, který jsem používal na čištění.

„Ha,“ zaslechl jsem za sebou tiše. Otočil jsem se.

Cody si vzal nůž, zabodl ho do ryby a sledoval, jak se snaží osvobodit od čepele, pak ho povytáhl a znovu zasunul do rány. Napodruhé bodl rybu hluboko do žáber a na palubu vytryskla krev.

„Cody,“ řekl jsem.

Podíval se na mě a, zázrak nad zázraky, usmál se. „Mám rád rybaření, Dextere,“ oznámil.

KAPITOLA 10

Ještě v pondělí ráno se mi nepodařilo dovolat Deboře. Zkoušel jsem to znovu a znovu, a přestože jsem se s jejím vyzváněcím tónem seznámil tak dokonale, že jsem ho mohl i zazpívat, Debora neodpovídala. Bylo to čím dál víc frustrující; našel jsem možný způsob, jak se vykrotit z Doakesova smrtícího sevření, ale nemohu ho uskutečnit kvůli telefonu. Je hrozné záviset na někom jiném.

Ale k mým skautským ctnostem patří mimo jiné i houževnatost a trpělivost. Nechal jsem jí tucet vzkazů, všechny zdvořilé a vtipné, a tenhle vstřícný postoj nejspíš nakonec prolomil bariéru, protože se Deb konečně ozvala.

Právě jsem si sedal za pracovní stůl, abych dokončil zprávu o nějaké dvojnásobné vraždě, nic světoborného. Jedna zbraň, asi mačeta, a několik okamžiků divoké nevázanosti. První rány byly obětím zasazeny v posteli, kde je vrah zjevně dopadl in flagranti. Muži se povedlo zvednout ruku, ale trochu pozdě, aby si chránil krk. Žena to stihla až ke dveřím, než rána do horní části páteře vyslala gejzír krve na zeď vedle rámu dveří. Rutinní záležitost, takovéhle věci dělám většinu své pracovní doby a je to mimořádně nepříjemné. Ve dvou lidských bytostech je totiž spousta krve, a když se někdo rozhodne ji prolít všechnu najednou, napáchá to hroznou a nehezku spoušť, kterou shledávám krajně nechutnou. Organizování a analyzování mi dává mnohem lepší pocit a má práce dokáže být občas i hluboce uspokojující.

Ale tohle bylo skutečně hnusné nadělení. Našel jsem skvrnu i na stropním ventilátoru, nejspíš z čepele mačety, jak se vrah rozmachoval k úderu. A protože byl větrák zapnutý, rozstříkl krev i do nejvzdálenějších koutů pokoje.

Byl to pro Dextera perný den. Právě jsem se pokoušel ve zprávě zformulovat odstavec, který by výstižně vyjádřil, že šlo o to, co tak rádi nazýváme „zločin z vášně“, když zazvonil telefon.

„Ahoj, Dexi,“ ozvalo se a znělo to tak uvolněně, dokonce ospale, že mi chvíli trvalo, než jsem poznal Deboru.

„Skvělé,“ prohlásil jsem. „Takže zvěsti o tvé smrti byly poněkud přehnané.“

Rozesmála se a znovu to zaznělo tak dokonale uvolněně, naprosto odlišně od jejího obvyklého ostrého uchechtnutí. „Jo,“ ujistila mě. „Jsem živá. Ale Kyle mi dal pěkně zabrat.“

„Připomeň mu zákoník práce, sestřičko. I seržanti potřebují odpočinek.“

„Hm, tak o tom nic nevím,“ odpověděla. „A cítím se naopak přímo skvěle.“ A spokojeně se krátce a přímo od srdce zasmála, což se jí podobalo asi tak, jako kdyby mě požádala, ať jí ukážu nejlepší způsob, jak se někomu prořezat zaživa až na kost.

Pokoušel jsem si vzpomenout, kdy jsem Deboru slyšel, jak říká, že se cítí přímo skvěle, a skutečně to i znělo upřímně. Ale nic mě nenašlo. „Jako bys to ani nebyla ty, Deboro,“ řekl jsem. „Co se, pro všechno na světě, s tebou stalo?“

Tentokrát se smála déle, ale stejně tak spokojeně. „Normálka,“ prohlásila. A pak se znovu rozesmála. „Ale nechme toho. Tak co se děje?“

„Ale, nic zvláštního,“ ubezpečil jsem ji s veškerou nevinností, jaké jsem byl schopen. „Má jediná sestra se bez jediného slova ztratí na několik dní a nocí a pak se zjeví a mluví jako postava ze *Stepfordských paniček*. Tak jsem přirozeně zvědavý, co se s ní děje, to je vše.“

„No ne,“ udivila se. „Jsem dojatá. Skoro jako bych měla skutečného lidského bratra.“

„Doufejme, že nepřekročíme to ‚skoro‘.“

„Co takhle společný oběd?“ navrhla.

„Už teď šilhám hlady,“ souhlasil jsem. „Relampago?“

„Hm, ne,“ rozhodla. „Co takhle Azul?“

Její volba podniku dávala zrovna takový smysl jako všechno ostatní, co ráno řekla, totiž vůbec žádný. Debora jedla prostě a Azul bylo místo, kde stolovala saudská královská rodina, když byla právě ve městě. Její přerod v jiného člověka se zjevně završil.

„Skvělé, Deb, tak Azul. Jen prodám auto, abych měl na zaplacení, a sejdem se tam.“

„Tak v jednu,“ souhlasila... A s penězma si nelam hlavu. Kyle to zacyvakne.“ Zavěsila. Já sice nezvolal nahlas AHA!, ale trochu se mi rozsvítilo.

Kyle to zacyvakne. Podívejme. A hned v Azulu.

Pokud je South Beach se svým třpytivým shonem částí Miami určenou pro nejisté rádoby celebrity, Azul je pro lidi pokládající slávu za zábavnou. Kavárničky obklopující South Beach soutěží mezi sebou o pozornost smysly drásajícím přívalem světél a levného nevkusu. Azul proti nim působí tak nenápadně, až si říkáte, jestli tam někdy viděli alespoň jeden díl *Miami Vice*.

Nechal jsem auto s parkovacím zřízencem na malém dlážděném kruhu před průčelím. Jsem na svůj vůz hrdý, ale musel jsem přiznat, že se nijak zvlášť nevyjímal vedle všech těch ferrari a rolls-royců. Ale ani tak mi ho zřízenec neodmítl zaparkovat, i když musel předpokládat, že si nepřijde na takový tuzér, na jaký je zvyklý. A má bowlingová košile a khaki šortky byly neomylným znamením, že pro něj nemám ani žádné dluhopisy či akcie.

V samotném restaurantu vládlo temno, chlad a takové ticho, že by člověk slyšel upadnout i platinovou kartu American Express. Protější stěnu tvořilo tónované sklo s dveřmi ven na terasu. A tam byla Debora, seděla venku u malého rohového stolku a dívala se na moře. Naproti ní, tváří ke dveřím restaurantu, trůnil Kyle Chutsky, jenž měl zamluvit stůl. Oči mu zakrývaly velmi drahé sluneční brýle, takže ho nejspíš skutečně zamluvil. Přiblížil jsem se ke stolu a vedle mě se zhmotnil číšník s židlí určitě příliš těžkou, než aby si jí někdo, kdo si tu může dovolit pojíst, přisunul sám. Číšník se sice neuklonil, ale stálo ho to nemalé úsilí.

„Ahoj, kámo,“ přivítal mě Kyle, když jsem se usadil. Napráhl ke mně přes stůl ruku. Protože se tvářil, že jsem jeho nový nejlepší přítel, naklonil jsem se a potrásl si s ním tlapou. „Jak jdou kšefty se skvrna-ma?“

„Spousta práce jako vždycky,“ odpověděl jsem. „A jak jdou kšefty tajemnému hostu z Washingtonu?“

„Nikdy to nebylo lepší,“ uculil se. Podržel mou ruku o chvíli déle ve své. Podíval jsem se na ni; měl zvětšené klouby, jako by strávil příliš

mnoho času bušením do zdi. Pak položil levou ruku na stůl a já si všiml malého prstenu na malíčku. Byl překvapivě ženský, připomínal snubní prstýnek. Když mi konečně ruku pustil, usmál se a obrátil se k Deboře, i když přes ty brýle se nedalo říct, jestli se dívá na ni, anebo jen otočil hlavu.

Debora se na něj také usmála. „Dexter měl o mě strach.“

„No jo,“ podotkl Chutsky, „k čemu by jinak byli bratři?“

Pohlédla na mě. „Někdy mě překvapuješ,“ poznamenala.

„Ale Deboro, přece dobře víš, že ti chci jen krýt záda,“ namítl jsem.

Kyle se uchechtl. „Bezva. Já ji budu krýt zepředu,“ řekl a oba se rozesmáli. Natáhla se k jeho ruce a stiskla mu ji.

„Všechny tyhle hormony a tryskající štěstí mě krajně znervózňují,“ pronesl jsem. „Prozradte mi, snaží se vůbec někdo dopadnout to nelidské monstrum, anebo tu jen budeme sedět a častovat se truchlivými slovními hříčkami?“

Kyle se obrátil zpět ke mně a zdvihl obočí. „A proč tě to tak zajímá, kámo?“

„Dexter má slabost pro nelidská monstra,“ vysvětlila Debora. „Je to jeho koníček.“

„Tak koníček,“ opáčil Kyle a dál mi nastavoval ty sluneční brýle. Myslím, že mě to mělo nejspíš zastrašit, ale klidně pod nimi mohl mít zavřené oči. Takže se mi povedlo, že jsem se nerozklepal.

„Dělá amatérské profily zločinců,“ dodala Debora.

Kyle se chvíli nehýbal a mě napadlo, jestli snad za těmi temnými skly dočista neusnul. „Aha,“ vyjádřil se konečně a opřel se zpět do své židle. „No tak, co si o tom chlapíkovi myslíš, Dextere?“

„No, zatím nic moc nemám,“ spustil jsem. „Je to někdo s bohatou praxí v oblasti medicíny a v taktikách utajení, kdo se pomátá a potřebuje udělat nějakou výpověď; má to co dělat se Střední Amerikou. Nejspíš to spáchá znovu a načasuje tak, aby to zapůsobilo co nejvíc – hlavně proto, že podle něj takhle prostě *musí* jednat. Takže se nejedná o nějaký standardní typ sériového vraha. – Co je?“ zeptal jsem se. Kyle dočista přišel o svůj přeslazený úsměv a teď seděl jako svíčka a zatínal pěsti.

„Jak to myslíš, Střední Amerika?“

Byl jsem si celkem jistý, že oba přesně víme, co míním Střední Amerikou, ale usoudil jsem, že vytasit na něj Salvador by bylo už kapánek příliš; nechtěl jsem přijít o svůj kredit jen odhadujícího amatéra. Ale důvodem, proč jsem sem vůbec přišel, bylo zjistit něco o Doakesovi, a když se naskytne příležitost – no, musím přiznat, že jsem to udělal trochu moc okatě, ale zjevně to zabralo. „Ale,“ udivil jsem se, „copak to není pravda?“ Všechny ty roky cvičení v nápodobě lidských emocí se mi teď vyplatily, když jsem nasadil svůj nejnevinnější zvědavý výraz.

Kyle se zjevně nedokázal rozhodnout, jestli to je pravda. Ovládl své žvýkací svaly a rozbilil pěsti.

„Měla jsem tě varovat,“ ozvala se Debora. „Je vážně dobrý.“

Chutsky zhluboka vydechl a potřásl hlavou. „Jo,“ připustil. S viditelným úsilím se uvolnil a nasadil si zpět svůj úsměv. „Moc dobře, kámo. Jak jsi na to všechno přišel?“

„Ale, ani nevím,“ odpověděl jsem skromně. „Připadlo mi to zřejmé. Těžké je spíš vysvětlit, jak do toho zapadá seržant Doakes.“

„Ježíšikriste,“ zachraptěl a znovu sevřel pěsti. Debora se na mě po dívala a rozesmála se. Ne přesně takovým smíchem, jaký věnovala Kyleovi, ale i tak bylo milé vidět, že si občas vzpomene, že patříme ke stejnému týmu. „Říkala jsem ti, že je dobrý,“ opakovala.

„Ježíši Kriste,“ pronesl Kyle znovu. Bezděčně ohýbal ukazováček, jako by mačkal neviditelnou spoušť, a pak obrátil sluneční brýle k Deb. „Máš naprostou pravdu,“ souhlasil a otočil se zpět ke mně. Chvilí na mě tvrdě zíral, nejspíš ho zajímalo, jestli nevystartuju ke dveřím anebo nezačnu mluvit arabsky, a pak přikývl. „Tak co je se seržantem Doakesem?“

„Doufám, že se ho jen nesnažíš namočit, že ne?“ zeptala se mě Debora.

„Tehdy v zasedačce u kapitána Matthewse,“ vysvětlil jsem, „když Kyle poprvé uviděl Doakese, něco mezi nimi proběhlo a mě napadlo, že se už znají.“

„Já si toho nevšimla,“ zamračila se Debora.

„Protože jsi byla zaujatá červenáním,“ řekl jsem. Znovu zčervenala, což bylo podle mě už trochu nadbytečné. „Kromě toho Doakes byl ten,

kdo věděl, komu zavolat, když uviděl místo činu.“

„Doakes leccos ví,“ připustil Chutsky. „Ze své vojenské služby.“

„A co vlastně ví?“ zeptal jsem se. Chutsky na mě dlouho zíral, tedy alespoň jeho sluneční brýle. Pak zatřukal na stůl tím hloupým prstýnkem a sluneční paprsky se odrazily od velkého diamantu. Když nakonec promluvil, jako by teplota u našeho stolu náhle klesla o deset stupňů.

„Tak hele, kámo,“ pronesl. „Nechci ti dělat problémy, ale měl bys toho nechat. Nadobro. Najdi si jiného koníčka. Jinak se ocitneš až po krk ve sračkách – a spláchnou tě s nima.“ Než mě napadla nějaká zázračná odpověď, zhmotnil se u Kyleova lokte číšník. Chutsky však ještě hodnou chvíli ze mě nespouštěl sluneční brýle. Pak podal číšníkovi jídelní lístek. „Mají tu moc dobrou bujabézu,“ oznámil.

Debora zmizela na zbytek týdne, což napáchalo na mé sebeúctě pěknou paseku, protože ať už pro mě bylo sebetěžší to připustit, bez její pomoci jsem byl vyřízený. Nemohl jsem přijít s žádným alternativním plánem na to, jak se zbavit Doakese. Byl mi pořád v patách, parkoval pod stromy naproti mému domu, sledoval mě k Ritě a já stále neměl žádné odpovědi. Můj mozek, na který jsem býval tak hrdý, se honil za vlastním ocasem a chytil pokaždé jen vzduch.

Cítil jsem, jak se Temný společník bouří, skučí a bojuje, aby se osvobodil a ujal se kormidla, ale přes sklo kabiny mě stále pozoroval Doakes, nutil mě držet se na uzdě a vzít si jen další plechovku piva. Pracoval jsem příliš tvrdě a příliš dlouho, abych si vybudoval svůj dokonalý malý život, a nehodlal jsem ho teď opustit. Společník a já můžeme ještě chvíli počkat. Harry mě vyučil řemeslu, a to mě zavede opět do šťastnějších dnů.

„Trpělivost,“ začal Harry. Odmlčel se, aby si odkašlal do kapesníku. „Trpělivost je důležitější než chytrost, Dexi. Chytrý už jsi dost.“

„Díky,“ řekl jsem. A myslel jsem to zdvořile a upřímně, protože nebylo vůbec příjemné sedět v Harryho nemocničním pokoji. Zápach léků, dezinfekce a moči, smíšený s pachem přemáhaného strádání a klinické smrti, ve mně vyvolával touhu být kdekoli jinde; téměř kdekoli

jinde. Ovšem jako nezkušené mladé monstrum mě nikdy nenapadlo, že se i Harry může cítit stejně.

„Ve svém případě musíš být *ještě* trpělivější, protože si myslíš, že jsi dostatečně chytrý, abys pokaždé vyvázl,“ pokračoval. „Ale nejsi. Nikdo není.“ Znovu se kvůli kašli odmlčel; tentokrát to trvalo déle a zdálo se, že je jeho záchvat hlubší. Vidět Harryho v tomto stavu – toho nezničitelného superpolicistu, nevlastního otce Harryho takhle roztřeseného, zrudlého a s vlhkýma očima v důsledku vypětí – bylo na mě skoro příliš. Musel jsem uhnout pohledem. Když jsem se za okamžik na něj znovu podíval, zase mě pozoroval.

„Znám tě, Dextere. Lépe, než se znáš sám.“ Nebylo tomu těžké uvěřit, dokud nenavázal: „Jsi v jádru dobrý kluk.“

„Ne, nejsem,“ namítl jsem a myslel na ty zázračné věci, které mi ještě nedovolil dělat; dokonce i pouhé přání něčeho takového je dokonale neslučitelné s ideou dobra. Navíc tu byla skutečnost, že většina ostatních uhrovitých a hormony rozbouřených pubertáků v mém věku, kteří se těšili pověsti hodných hochů, se ode mne lišila asi stejně jako orangutani. Ale Harry jako by to neslyšel.

„Ale ano, jsi,“ ujistil mě. „A musíš tomu i věřit. Máš srdce v podstatě na pravém místě, Dexi,“ řekl a zhroutil se do skutečně tragického záchvatu kašle. Trval snad několik minut a pak Harry vysíleně klesl na polštář. Na chvíli zavřel oči, ale když je znovu otevřel, byly opět ocelově modré, zářivější než kdy jindy v nazelenalém umírajícím obličejí. „Trpělivost,“ zopakoval. A pronesl to silně a důrazně, přestože musel cítit hroznou bolest a slabost. „Pořád máš ještě před sebou dlouhou cestu a mně už nezbývá moc času, Dextere.“

„Ano, já vím,“ souhlasil jsem. Zavřel oči.

„Přesně tohle mám na mysli,“ namítl. „Měl jsi říct: ‚Ne, nedělej si starosti, máš ještě spoustu času.‘“

„Ale ty nemáš,“ namítl jsem, nejistý, kam tím míří.

„Ne, nemám,“ opakoval. „Ale lidé říkají milosrdné lži. To abych se cítil lépe.“

„A budeš se pak cítit lépe?“

„Ne,“ odpověděl a znovu otevřel oči. „Jenže na lidské chování nemůžeš používat logiku. Musíš být trpělivý, pozorovat a učit se. Jinak

všechno pokazíš. Chytnou tě a... Jsi půlka mého odkazu.“ Znovu zavřel oči a já uslyšel v jeho hlase napětí. „Z tvójí sestry bude výborná policistka. Ty,“ pomalu a trochu smutně se usmál, „se musíš stát něčím jiným. Opravdovou spravedlností. Ale jen když budeš trpělivý. Pokud nenastane ideální příležitost, Dextere, tak čekej, až přijde.“

Všechno mi to coby osmnáctiletému učedníku na netvora přišlo příliš zdrcující. Jediné, po čem jsem toužil, bylo konečně udělat tu Věc, velice jednoduše, prostě si jít zatančit v měsíčním světle s obnaženým zářícím nožem – jak jednoduché, přirozené a sladké, prořezat se vším tím nesmyslem přímo k srdci všeho. Ale nemohl jsem. Harry to zkomplikoval.

„Nevím, co budu dělat, až umřeš,“ řekl jsem.

„Však to zvládneš,“ ujistil mě.

„Musím si toho tolik pamatovat.“

Harry natáhl ruku a stiskl tlačítko, které viselo vedle postele na elektrické šňůře, „Však si to zapamatuješ,“ uklidnil mě. Upustil šňůru, a jak mu vypadla z ruky zpět vedle pelesti, vypadalo to, jako by z něj vysála poslední zbytky sil. „Zapamatuješ si všechno.“ Zavřel oči a na okamžik jsem byl v pokoji sám. Pak dovnitř všustila sestřička s injekcí a Harry opět otevřel oči. „Nemůžeme vždycky udělat to, co pokládáme za nutné. Takže když nemůžeš nic dělat, prostě jen čekej,“ řekl a natáhl paži pro injekci. „Bez ohledu na to... jaký tlak... budeš cítit.“

Pozoroval jsem ho, jak tam leží a bez hnutí snáší injekci s vědomím, že úleva, kterou mu přináší, je stejně jen dočasná, že se jeho konec blíží a on ho nemůže nijak oddálit – a také s vědomím, že se nebojí a že všechno udělá správným způsobem, tak jako dělal i všechno v životě správným způsobem. A já to také věděl: Harry mi rozumí. Nikdo jiný mi nikdy nerozuměl a nikdo mi už nikdy neporozumí, nikdo na celém širém světě a po všechen čas, který mám k dispozici. Pouze Harry.

Jediným důvodem, proč jsem se vůbec chtěl stát člověkem, bylo to, abych se mu někdy podobal.

KAPITOLA 11

A tak jsem trpělivě čekal. Nebyla to jednoduchá věc, ale byla to Harryho věc. Necht' třpytivá ocelová pružina uvnitř zůstane stlačená, tichá a připravená; ať vyčká pevně uzavřena ve své chladné truhle na horké a sladké uvolnění, dokud jí Harryho pravidlo nedovolí vyskočit ven a zakroužit nocí. Dříve či později se najde skulinka a my se skrz ni protáhneme. Dříve či později přijdu na způsob, jak donutím Doakese na chvíli odvrátit zrak.

Čekal jsem.

Pro některé z nás je však čekání ještě obtížnější než pro mě, a tak o několik dní později v sobotu ráno zazvonil telefon.

„K čertu s tím,“ spustila Debora bez úvodu. Byla téměř úleva slyšet, že se jí vrátila typická zakyslost.

„Dobře, díky, a ty?“ zareagoval jsem.

„Kyle mě jen oblbuje,“ prohlásila. „Tvrdí, že nemůžeme nic dělat, jen čekat, ale nechce mi říct, na co máme čekat. Zmizí si na deset nebo dvanáct hodin a odmítá mi prozradit, kde byl. A pak zase jenom čekáme. Jsem z toho blbýho čekání už tak utahaná, že mě rozbolely zuby.“

„Trpělivost je ctností králů,“ připomněl jsem jí.

„Z ctností jsem taky utahaná,“ odsekla. „A taky jsem k smrti utahaná z Kyleova shovívavého úsměvu, když se ho zeptám, co můžeme dělat, abychom našli toho chlapa.“

„No jo, Deb, nevím, co s tím nadělám kromě toho, že ti můžu vyjádřit soustrast,“ namítl jsem. „Je mi líto.“

„Myslím, že můžeš udělat sakra víc než jen tohle, brácho,“ vychrlila ze sebe.

Zhluboka jsem si povzdechl, hlavně pro její uši. Vzdechy se totiž v telefonu moc hezky vyjímají. „To je ta potíž, když máš pověst ostro-
střelce, Deb,“ pronesl jsem. „Všichni si pak myslí, že dokážeš pokaždé
trefit ze třiceti kroků střed karty.“

„Já ti věřím,“ prohlásila.

„Tvoje víra mě sice hřeje u srdce, ale na tomhle případu nerozumím
vůbec ničemu, Deboro. Nechává mě naprosto chladným.“

„Já toho chlapa musím dostat, Dextere. A chci v tom vymáchat Ky-
leovi čumák,“ naléhala.

„Myslel jsem, že ho máš ráda.“

Odfrkla si znechuceně. „Ježiši, Dextere, ty asi nevíš vůbec nic o že-
nách, co? Ovšemže ho mám ráda. Právě *proto* mu chci v tom případu
vymáchat čumák.“

„Aha, no jistě, *ted'* už je mi to konečně jasné,“ rezignoval jsem.

Odmřčela se a pak pronesla jen tak mimochodem: „Kyle mi prozra-
dil pár dost zajímavých věcí o Doakesovi.“

Ucítil jsem, jak se můj přítel s tesáky tam uvnitř napřimuje a začíná
příst. „Najednou začínáš být nějak podezřele vychytralá, Deboro,“ po-
znamenal jsem. „Jediné, co potřebuješ, je poprosit.“

„Zrovna jsem to udělala, ale ty ses vytasil s tím blábolem, že mi ne-
můžeš pomoci,“ namítl náhle zase ta stará dobrá věčná Deb. „Tak ven
s tím. Co máš?“

„Prozatím vůbec nic,“ řekl jsem.

„Blbost,“ zavrčela Debora.

„Ale možná dokážu brzo něco zjistit.“

„Jak brzo?“

Musím přiznat, že mě Kyleův postoj vůči mně naštval. Cože to řekl?
Že bych se ocítl „až po krk ve sračkách a spláchl by mě s nima“? No
na rovinu – kdo napsal tenhle dialog? A Debořin náhlý přechod ke lsti-
vosti, což byl vždy *můj* tradiční píseček, mě také dvakrát neuklidnil.
Neměl jsem to sice říkat, ale nedokázal jsem si pomoci.

„A co takhle zase zajít na oběd?“ navrhl jsem. „Dejme tomu v jednu.
Třeba do *Velrybí kostice*, pokud účet zatáhne Kyle.“

„Zkusím to,“ odpověděla a dodala: „A co ty zprávy ohledně Doake-
se? Je to celkem bomba.“ A zavěsila.

Dobrá, dobrá, řekl jsem si. Náhle mi už tolik nevadila představa práce v sobotu. Nakonec jedinou alternativou bylo povalovat se u Rity a sledovat, jak seržant Doakes obrůstá mechem. Ale kdybych našel něco pro Deb, mohl bych si konečně objevit skulinku, po které jsem tolik toužil. Stačí být jen chytrý hoch, jak si to o mně všichni včetně mne myslí.

Ale odkud začít? Měl jsem až pozoruhodně málo výchozích bodů, zvláště když Kyle stáhnul naše oddělení z místa činu dřív, než jsme stačili pořádně sejmout alespoň otisky. Mnohokrát v minulosti jsem si vysloužil u svých policejních kolegů body k dobru, když jsem jim pomohl vystopovat nemocné a pokřivené demony, kteří žili jen pro zabíjení. Ale to jsem dokázal proto, že jsem jim rozuměl, jelikož jsem sám nemocný a pokřivený démon. Tentokrát jsem se však nemohl spoléhat na žádné nápovědy od Temného společníka, ukolébaného, chudáčka, do neklidného spánku. Teď vše záviselo čistě jen na mé přirozené inteligenci, a ta právě až burcujícím způsobem mlčela.

Možná kdybych dodal mozku nějaké palivo, přeradil by na vyšší rychlost. Šel jsem do kuchyně a našel banán. Byl moc chutný, ale z nějaké příčiny nespustil žádný myšlenkový ohňostroj.

Vyhodil jsem slupku do koše a podíval se na hodiny. No, chlapče, právě jsi promarnil celých pět minut. Skvělé. A podařilo se ti jen přijít na to, že tě vůbec nic nenapadá. Bravo, Dextere.

Skutečně nebylo moc možností, odkud začít. Vlastně jediné od oběti a domu. A jelikož jsem si byl celkem jistý, že dotyčný nám už nic neřekne, i kdybychom mu přišli zpět jazyk, zbýval jen dům. Bylo pocho-pitelně možné, že patří oběti. Ale vybavení měl tak provizorní, že jsem to vyloučil.

Zvláštní, odejít si jen tak úplně z domu. Ale pachatel to udělal a nikdo mu přitom nedýchal na krk ani ho nenutil k rychlému panickému ústupu – což znamená, že to provedl z vlastní vůle jako součást svého plánu.

A to by předpokládalo, že má připravené jiné místo. Nejspíš stále ještě v oblasti Miami, protože ho tu hledá Kyle. Byl to jen začátek, ale vymyslel jsem ho celý sám. Vítej zpět, můj drahý mozku.

Vlastnictví nemovitosti po sobě zanechává dost zřetelné stopy, ať je

zahlazujete, jak chcete. Během čtvrthodinky jsem z počítače vydoloval první vlaštovku – ještě ne plnohodnotnou stopu, ale dost na to, abych si mohl načrtnout alespoň obrys.

Ten dům na 4. severozápadní byl zapsán na Ramona Puntiu. Jak mohl s tímhle jménem čekat úspěch v Miami, to jsem netušil, protože Ramon Puntia je kubánské recesistické jméno, něco jako Prokop Buben. Ale dům byl řádně splacen, žádné dluhy a resty, což bylo od někoho, kdo si cení soukromí tak jako náš nový přítel, velice prozíravé. Dům byl uhrazen jedinou splátkou převodem z guatemalské banky. To mi přišlo trochu zvláštní; naše stopa začínala v Salvadoru a vedla kalnými hlubinami nějaké tajemné vládní agentury ve Washingtonu, tak proč objížďka přes Guatemalu? Ale rychlokurz současných metod praní špinavých peněz ukázal, že to dokonale sedí. Švýcarsko a Kajmanské ostrovy již zjevně vyšly z módy, a pokud někdo chtěl diskrétně obchodovat ve španělsky mluvícím světě, byla Guatemala pravou volbou.

Což nastolilo zajímavou otázku: Kolik peněz vlastně doktor Kráječ má a odkud pocházejí? Ale v tuto chvíli takové tázání nikam nevedlo. Musel jsem předpokládat, že má dost i na další dům, když takhle pustil ten první, a to nejspíš ve zhruba stejné cenové hladině.

Tak dobrá. Vrátil jsem se zpět ke své metropolitní databázi nemovitostí a zapátral po dalších domech prodaných nedávno stejným způsobem a převodem ze stejné banky. Bylo jich sedm; čtyři z nich přišly na víc než milion dolarů, což mi připadlo trochu moc na dočasné vlastnictví. Nejspíš si je koupili přinejmenším střední šéfové drogové mafie nebo výkonní ředitelé nadnárodních společností.

Takže připadaly v úvahu tři zbývající domy. Jeden z nich byl v Liberty City, převážně černošském ghettu v centru Miami. Při bližším zkoumání se však ukázalo, že jde o činžovní dům s mnoha byty.

Ze dvou zbývajících se jeden nacházel v Homesteadu na dohled obrovské hory odpadků z městské skládky, nazývané Mount Smeták. Druhý pak na jižním konci města za Quail Roost Drive.

Dva domy: klidně bych se vsadil, že se do jednoho z nich právě někdo nastěhoval a dělá věci, které by poděsily dámy z uvítacího výboru. Bylo to pochopitelně bez záruky, ale vypadalo to nanejvýš pravděpodobně a zrovna nastal čas k obědu.

Velrybí kostice patří k velmi drahým podnikům, které mi jsou s ohledem na mé skromné zdroje nedostupné. Vyznačuje se dubem vykládanou elegancí, která ve vás budí nutkání vzít si kravatu a psí dečky. Pyšní se rovněž jedním z nejkrásnějších výhledů na Biscayne Bay, a pokud má někdo štěstí, stojí tam pár stolků, od kterých se člověk může celou scénérií kochat.

Kyle buď to štěstí měl, anebo jeho kouzelná medicína natolik převálcovala vrchního číšníka, že s Deborou skutečně seděli na terase u jednoho z těch stolků, popíjeli minerálku a uzobávali z talíře s kupou nejspíš krabích lupínků. Vzal jsem si taky a vklouzl do židle naproti Kyleovi.

„Mňam,“ ohodnotil jsem krmi. „Takhle skončí hodní krabi, když umřou.“

„Debbie tvrdí, že pro nás něco máš,“ prohlásil Kyle. Podíval jsem se na svou sestru, která vždy byla Debora nebo Deb, ale rozhodně nikdy ne Debbie. Nic však nenamítla a nechala tu do nebe volající opovážlivost bez povšimnutí, a tak jsem věnoval pozornost opět Kyleovi. Znovu měl na očích značkové brýle a jeho směšný matičkový prstýneček se zablýskl, jak si mimovolně shrnul vlasy z čela.

„Doufám, že něco mám,“ opravil jsem ho. „Ale musím být opatrný, aby mě někdo nespláchl.“

Kyle se na mě dlouho díval, pak potřásl hlavou a rty mu zvlínil téměř neznatelný úsměv. „No dobrá,“ připustil. „Beru zpět. Ale divil by ses, jak často tahle fráze zabírá.“

„Určitě bych byl přímo ohromený,“ souhlasil jsem. Podal jsem mu vytištěnou stránku z počítače. „A než znovu popadnu dech, můžeš se zatím mrknout na tohle.“

Kyle se zamračil a rozložil papír. „Co je to?“

Debora se naklonila a vypadala jako dychtivý mladý policejní pes, kterým ve skutečnosti i byla. „Tak jsi přece jen něco našel! Já to věděla,“ zaradovala se.

„Jsou to jen dvě adresy,“ namítl Kyle.

„A na jedné z nich se pravděpodobně ukrývá jistý neortodoxní praktický lékař se středoamerickou minulostí,“ vysvětlil jsem a pak jim řekl, jak jsem ty domy objevil. Budiž Kyleovi přičteno k dobru, že

vypadal, jako že to na něj udělalo dojem, a to i přes jeho sluneční brýle.

„Nechám si to projít hlavou,“ prohlásil. „Moc dobrá práce.“ Pokývl a poklepal na papír prstem. „Sledovat peníze. To spolehlivě zabere.“

„Pochopitelně si nejsem úplně jistý,“ varoval jsem ho.

„No, já bych na to vsadil,“ namítl. „Myslím, že jsi právě našel doktora Danku.“

Pohlédl jsem na Deboru. Jen zavrtěla hlavou, takže jsem zabodl pohled zpět do Kyleových slunečních brýlí. „Zvláštní jméno. Polské?“

Chutsky si odkašlal a zadíval se na moře. „Bylo to už hodně dávno. Existoval tehdy takový reklamní slogan. Firma Danko vám dodá hoto-vou zeleninu. Nakrájenou na plátky, na čtverečky –“ Obrátil se černými skly ke mně. „A podle toho jsme mu začali říkat. Doktor Danko. Taký všechno krájel na plátky a na čtverečky. Tenhle druh humoru se člověka zmocní, když je daleko od domova a vidí příšerné věci,“ řekl.

„Ale teď je vidíme přímo doma,“ namítl jsem. „Proč je tady?“

„To je dlouhá historie,“ odpověděl Kyle.

„Což znamená, že o tom nechce mluvit,“ upřesnila Debora.

„V tom případě si vezmu další krabí lupínek,“ prohlásil jsem. Natáhl jsem se a vzal si poslední z talíře. Vážně byly celkem chutné.

„No tak, Chutsky,“ ozvala se Debora. „Máme příležitost zjistit, kde ten chlap je. Tak co uděláš?“

Položil jí dlaň na ruku a usmál se. „Dám si něco k obědu,“ odpověděl. A druhou rukou zvedl jídelní lístek.

Debora asi minutu zírala na jeho profil. Pak ruku odtáhla. „Jdi do háje,“ zavrčela.

Jídlo chutnalo opravdu skvěle a Chutsky se náramně snažil být kamarádký a milý, jako by usoudil, že když už nemůže s pravdou ven, vynahradí nám to šarmem. Mám-li být upřímný, nemohl jsem proti tomu říct ani popel, protože většinou používám stejný trik, ale Debora se netvářila příliš šťastně. Mračila se na jídlo, rýpala se v něm a Kyle mezitím vyprávěl vtipy a vyptával se, jak vidím šance Delfínů na umístění v lize. Mně by sice bylo jedno, i kdyby Delfíni získali Nobelovu cenu za literaturu, ale jakožto dobře maskovaný umělý člověk jsem měl připravených pár autenticky znějících poznámek k tématu, což Chutského nejspíš uspokojilo a dál tlachal v tom nej přátelštějším duchu.

Došlo dokonce i na dezert, což mi připadlo jako až příliš okatá taktika typu ukolébej-je-jídlem, zvlášť když jsme ani já, ani Debora nebyli ukolébaní, co by se za nehet vešlo. Ale jídlo skutečně stálo za to, takže by bylo barbarské proti němu něco namítat.

Ovšem Debora celý život tvrdě pracovala na tom, aby byla co nejbarbarštější, a když číšník instaloval před Chutského jakýsi ohromný čokoládový předmět a on se k ní obrátil se dvěma vidličkami a vyzval ji „Nuže...“, využila příležitosti a praštila lžičkou doprostřed stolu.

„Ne,“ oznámila mu. „Nechci další zasraný kafe, nechci nějakej zasranej čokoládovej hnus. Chci zasranou *odpověď*“. Kdy pojedem sebrat toho chlapa?“

Kyle na ni pohlédl s mírným údivem, a dokonce i s jistou hrdostí, jako by lidé jeho profese považovali ženy, co házejí lžičkami, za obzvlášť schopné a okouzluující, ale pak usoudil, že si svůj výbuch nenačasovala dobře. „Můžu nejdřív dojíst ten dezert?“ zeptal se.

KAPITOLA 12

Debora nás vezla na jih po dálnici Dixie. Ano, řekl jsem „nás“. K vlastnímu překvapení jsem se stal právoplatným členem Ligy spravedlivých a oznámili mi, že mě poctili příležitostí zkřížit svým nenahraditelným Já cestu Zlu. I když jsem nijak nesálal nadšením, jeden malý incident mi všechno málem vynahradil.

Když jsme stáli venku před restaurací a čekali, až předjedou s Debořiným autem, Chutsky si potichu zamumlal: „Co to ten idiot...?“ a nedbale se odloukal k příjezdové cestě. Pozoroval jsem, jak došel k bráně a mávl na hnědý taurus, který nenápadně parkoval pod palmou. Deb po mně střelila pohledem, jako by to byla moje chyba, a oba jsme sledovali, jak Chutsky ukazuje na okénko, a když se spustilo, objevila se za ním, jak jinak, neustále bdělá tvář seržanta Doakese. Chutsky se opřel o bránu a něco mu řekl; Doakes se podíval mým směrem, pak potřásl hlavou, vytáhl okénko a odjel pryč.

Když se k nám Chutsky opět připojil, nijak to neokomentoval. Ale než vklouzl na přední sedadlo, věnoval mi zamyšlený pohled.

K místu, kde se Quail Roost Drive stáčí na východ a západ a křížuje hned vedle nákupního centra dálnici Dixie, je to dvacet minut jízdy. Jen o dva bloky dál se větví několik vedlejších ulic do tiché dělnické čtvrti tvořené malými, převážně upravenými domky obvykle se dvěma auty na krátkých příjezdových cestách a s několika jízdními koly poházenými po trávníku.

Jedna z ulic se stáčela vlevo a vedla do slepé uličky a tam, na rohu, jsme našli ten dům, stavení s vybledlou žlutou štukovou omítkou, obklopené zarostlým trávníkem. Na příjezdové cestě stála otlučená šedá

dodávka s tmavě rudým nápisem hlásajícím HERMANOS CRUZ LIMPIADORES – Úklidová služba bratří Cruzů.

Deb projela okolo slepé ulice a pokračovala půl bloku k domu, před kterým na cestě i na trávníku parkovalo asi půl tuctu vozů. Zevnitř se nesla hlasitá rapova hudba. Deb se s autem otočila, abychom měli výhled na náš cíl, a zaparkovala pod stromem. „Tak co myslíte?“ zeptala se.

Chutsky jen pokrčil rameny. „M-hm. Možná,“ odpověděl. „Chvilí počkáme.“ A to byla celá oslnivá konverzace pro příští půlhodinu. Příliš málo na udržení bdělé mysli, takže jsem se přistihl, jak se v myšlenkách vracím k jedné malé zásuvce u mě doma, kde se v krabičce z růžového dřeva ukrývá sbírka sklíček, takových, co se dávají pod mikroskop. Každé z nich obsahuje jednu kapku krve – pochopitelně dokonale zaschlé krve. Jinak bych nic tak odporného doma nesnesl. Čtyřicet drobných sklíček pro mé stínové druhé Já. Jedna kapka z každého z mých malých dobrodružství. Je tam První sestra, to je už dávno, která zabíjela pacienty opatrným předávkováním pod záminkou, že jim ulehčuje utrpení. A posledním přírůstkem byl vzorek středoškolského učitele, který škrtil zdravotní sestry. Nádherný kontrast, a já ironii přímo zbožňuju.

Tolik vzpomínek, a jak jsem jimi procházel, jen to zvyšovalo mou nedočkavost pořídit si další, číslo čtyřicet jedna, i když číslo čtyřicet, MacGregor, sotva vyschlo. Ale protože souvisel s mým novým projektem, přišel mi neúplný a toužil jsem ho dokončit. Jakmile si budu Reikerem jistý a najdu nějaký způsob –

Probral jsem se. Nejspíš mi ten vydatný dezert zacpal mozkové cévy, ale dočasně se mi vykouřil z hlavy Debořin úplatek. „Deboro?“ přerušil jsem ticho.

Ohlédla se dozadu na mě a soustředěně se mračila. „Co je?“

„Jsme tady,“ upozornil jsem.

„Žádný srandičky.“

„To rozhodně nemám v úmyslu. Vše je naprosto seriózní – a jen díky mému nemalému duševnímu úsilí. Nepadla ale náhodou zmínka o pár věcech, které jsi mi chtěla říct?“

Podívala se na Chutského. Zíral přímo před sebe, na očích pořád

tmavé brýle, a ty nemžikají. „No tak jo,“ odpověděla. „Doakes byl v armádě u zvláštních jednotek.“

„To už vím. Stojí to v jeho osobní složce.“

„Co ale nevíš, kámo,“ utrousil nehybný Kyle, „je to, že zvláštní jednotky mají i svou temnou stránku. A právě u té byl Doakes.“ Po tváři mu přeběhl prchavý úsměv; tak drobný, že jsem si ho mohl i jen vysnit. „A jak jednou přejdeš na odvrácenou stranu, je to natrvalo. Cesta bez návratu.“

Ještě chvíli jsem sledoval, jak Chutsky sedí naprosto nehybně, a pak jsem se podíval na Deb. Pokrčila rameny. „Doakes byl odstřelovač,“ řekla. „Armáda povolila hochům v Salvadoru, ať ho najmou, a on pro ně zabíjel lidi.“

„Takové svérázné safari,“ dodal Chutsky.

„To vysvětluje jeho osobnost,“ odpověděl jsem a pomyslel si, že to vysvětluje i mnohem víc, třeba ozvěnu z jeho strany, když se ozval můj Temný společník.

„Musíte pochopit, jaké to tam bylo,“ pokračoval Chutsky. Přišlo mi až trochu děsivé slyšet jeho hlas vycházející z naprosto nehybné tváře bez výrazu, jako by k nám ve skutečnosti promlouval magnetofon, který mu někdo umístil do těla. „Věřili jsme, že zachraňujeme svět. Že pro to obětujeme své životy a vzdáváme se naděje na všechno normální a slušné. Ale ukázalo se, že jsme jen zaprodali duše. Já, Doakes...“

„A doktor Danko,“ dodal jsem.

„A doktor Danko.“ Chutsky si povzdechl a konečně se pohnul, krátce pohlédl na Deboru a pak se opět zadíval vpřed. Zavrtěl hlavou a ten pohyb po předchozí strnulosti vyzněl tak nápadně a teatrálně, až se mi chtělo zatleskat. „Doktor Danko byl zpočátku idealista, zrovna jako my ostatní. Na medicíně zjistil, že mu něco uvnitř schází a že dokáže lidem dělat hrozné věci a nic přitom necítí. Vůbec nic. Je to mnohem vzácnější, než byste mysleli.“

„No, tím jsem si jistý,“ souhlasil jsem a Deb po mně loupala očima.

„Danko miloval svou vlast,“ pokračoval Chutsky. „Takže taky přešel na odvrácenou stranu. Záměrně, aby mohl využívat svého nadání. A v Salvadoru to... přineslo plody. Dokázal vzít člověka, kterého jsme mu přivedli, a prostě ho –“ Odmlčel se a pomalu se nadechl a opět vy-

dech. „Sakra. Však jste viděli, co dokáže.“

„Skutečně jedinečné,“ poznamenal jsem. „A tvůrčí.“

Chutsky vydal cosi jako smích, ovšem bez špetky humoru. „Tvůrčí. To teda jo. Dá se to tak říct.“ Pomalu zahýbal hlavou nalevo, napravo, nalevo. „Řekl jsem, že mu nevadilo dělat ty přišernosti – v Salvadoru v nich našel zálibení. Sedl si při výslechu naproti vězni a začal klást osobní otázky. A pak, když začal – oslovil toho člověka jménem, jako by byl jeho zubař nebo něco podobného – a navrhl mu ‚Zkusíme číslo pět‘, anebo sedm, to je jedno. Jako by šlo o různé programy.“

„O jaké programy?“ zeptal jsem se. Přišlo mi to jako naprosto přirozená otázka prokazující zdvořilý zájem a udržující konverzaci. Ale Chutsky se na sedadle otočil a podíval se na mě, jako bych byl něco, nač spotřebuje celou láhev čisticího prostředku.

„Ty si to užíváš,“ obvinil mě.

„Ještě ne,“ odpověděl jsem.

Celou věčnost na mě mlčky zíral a pak jen zavrtěl hlavou a obrátil se znovu dopředu. „Nevím, jaké programy, kámo. Nikdy jsem se ho nezeptal. Promiň. Nejspíš to souviselo s tím, co odřízne jako první. Prostě něco, co mu působilo potěšení. A pak na ně mluvil, oslovoval je jménem, vysvětloval jim, co dělá.“ Chutsky se oťásl. „Nějak to celou věc ještě zhoršovalo. Měli jste vidět, jaký to mělo účinek na druhou stranu.“

„A na tebe,“ připomněla Debora.

Zabořil bradu do hrudi a pak se znovu napřímil. „To taky,“ přiznal. „Každopádně se nakonec něco doma změnilo; v politice, v Pentagonu. Nová vláda a vůbec a najednou nikdo nechtěl mít nic společného s tím, co se děje tam dole. Takže se začalo proslýchat, že by nám doktor Danko mohl vykoupit kousek politické vstřícnosti druhé strany, kdybychom se ho zbavili.“

„Vy jste vydali vlastního člověka na smrt?“ zeptal jsem se. Nepřišlo mi to vůbec fér – možná jsem imunní proti morálce, jsem však zvyklý hrát podle pravidel.

Kyle se nadlouho odmlčel. „Řekl jsem, že jsme zaprodali naše duše, kámo,“ pronesl konečně. Znovu se usmál, tentokrát trochu výrazněji. „Ano, vydali jsme ho a oni ho dostali.“

„Ale nezabili,“ namítla vždy praktická Debora.

„Podvedli nás,“ vysvětlil Chutsky. „Vzali si ho Kubánci.“

„Jací Kubánci?“ zeptala se Debora. „Bylo to přece v Salvadoru.“

„Jenže tehdy, kdykoliv v Americe došlo k nějakým problémům, měli v tom prsty Kubánci. Když jsme my tahali zajeden konec, tahali oni za druhý. A chtěli našeho doktora. Říkal jsem vám, že byl výjimečný. Tak si ho vzali a snažili se ho přetáhnout na svou stranu. Odvezli ho na Pioniový ostrov.“

„To je nějaké letovisko?“ zeptal jsem se.

Chutsky se krátce chraptivě zasmál. „Úplně poslední letovisko. Pioniový ostrov je jedno z nejhorších vězení na světě. Doktor Danko tam strávil skutečně skvělé chvíle. Nejdřív ho nechali, ať zjistí, že ho zradili vlastní lidé, a pak mu to dali vyžrat. No a za pár let chytili jednoho z našich a vrátil se nám takhle. Bez rukou, nohou a všeho ostatního. Danko začal pracovat pro ně. A teď –“ Pokrčil rameny. „Buď ho pustili, anebo jim utekl. Na tom nesejde. Ví, kdo ho tehdy zradil, a má svůj seznam smrti.“

„Je na něm i tvoje jméno?“ chtěla vědět Debora.

„Možná,“ odpověděl.

„A Doakesovo?“ zajímal jsem se já. Také umím být praktický.

„Možná,“ opakoval, což mi příliš nepomohlo. Celá ta záležitost kolem Danka byla pochopitelně zajímavá, ale já přijel kvůli konkrétnímu důvodu. „Tak jako tak,“ zakončil Chutsky, „proti tomuhle tedy stojíme.“

Zdálo se, že k tomu už nemá nikdo co dodat, včetně mě. Probral jsem si, co jsem slyšel, zprava i zleva a pátral, jak by to mohlo pomoci proti mému zamoření Doakesem. Musel jsem připustit, že v danou chvíli mě nic nenapadá, což bylo pokořující. Ale trochu lépe jsem teď rozuměl drahému doktoru Dankovi. Takže je uvnitř také prázdný, že? Vlk v rouše beránčím. A také našel způsob, jak využít svůj talent pro vyšší dobro – znovu přesně jako drahoušek důvtipný Dexter. Ale teď se utrhł ze řetězu a začal se chovat jako běžný dravec bez ohledu na to, kterým směrem ho jeho technika zavede.

A s tímto pohledem na celou věc mi do bublajícího kotle temného podloží mozku proniklo ještě něco. Předtím šlo jen o prchavou myšlen-

ku – teď to začínalo vypadat jako skutečně dobrý nápad. Proč bych neměl doktora Danku najít sám, proč si s ním nezatančit tanec smrti? Je to přece dravec, který se vymkl kontrole, přesně jako všichni ostatní na mém seznamu. Nikdo, dokonce ani Doakes by proti jeho smrti nic nenamítal. A pokud se mi už předtím mihlo hlavou, abych doktora vypátral, teď to získalo takovou důležitost, že to potlačilo mou frustraci. Takže on je jako já? Však se přesvědčíme. Po páteři mi přejela ledová ruka a zjistil jsem, že se opravdu těším na setkání s doktorem a na probírání jeho práce do hloubky.

Z dálky jsem zaslechl první zarachocení hromu, jak se blížila odpolední bouřka. „Do háje,“ zaklel Chutsky. „Už zase bude pršet?“

„Jako každý den touhle dobou,“ ujistil jsem ho.

„To není dobrý,“ poznamenal. „Musíme něco podniknout, než se to spustí. Je to na tobě, Dextere.“

„Na mně?“ zareagoval jsem a probral se z rozjímání o nonkonformní lékařské praxi na vlastní pěst. Připravil jsem se na to, že se s nimi svezu, ale že bych něco skutečně musel *udělat*, bylo trochu víc, než jsem očekával. Chápejte, vedle mě zahálejí dva nevyužití zocelení bojovníci a nebezpečí by měl podstoupit delikátní drahoušek Dexter? Jakou to má logiku?

„Jo, na tobě,“ potvrdil Chutsky. „Potřebuju zůstat stranou a sledovat, co se semele. Pokud je to on, dokážu ho pak snadněji sebrat. A Debbie –“ Zazubil se na ni, i když se ona na něj spíš popuzeně mračila. „Na Debbie je až příliš vidět, že je polda. Chodí jako polda, kouká se jako polda, rovnou by mu mohla dát svou vizitku. Prokóukne ji na několik mil. Takže je to na tobě, Dexi.“

„A co mám dělat?“ zeptal jsem se stále oprávněně pobouřený.

„Prostě jen projdi kolem toho domu, zahni jako omylem do té slepé uličky a pak se zase hned vrať. Měj oči i uši otevřené, ale snaž se vypadat nenápadně.“

„Já ani nevím, jak být nápadný,“ namítl jsem.

„Skvělé. Pak to pro tebe bude brnkačka.“

Bylo jasné, že mi nepomůže ani logika, ani naprosto oprávněné pobouření, tak jsem otevřel dveře a vystoupil; neubránil jsem se nicméně bonmotu na rozloučenou. Naklonil jsem se k Debořinu okénku a prone-

sl jsem: „Doufám, že budu žít dost dlouho, abych toho stačil litovat.“ A poblíž s nebyvalou ochotou zaduněl hrom.

Šoural jsem se uličkou k domu. Pod nohama mi šustilo spadané listy a pár rozšlápnutých krabic od džusu z nějaké dětské školní brašny. Přes cestu mi přeběhla kočka, na trávníku se náhle usadila, začala si lízat tlapy a z bezpečné vzdálenosti po mně zvědavě pokukovala.

V domě se zaparkovanými auty se rozezněla ryčnější hudba a někdo zaječel: „Juchů!“ Bylo příjemné vědět, že si někdo užívá, zatímco já mám nakročeno do smrtelného nebezpečí.

Zahnul jsem vlevo a začal zdolávat zatačku do slepé uličky. Střelil jsem pohledem k domu se zaparkovanou dodávkou a pocítil hrdost, jak dokonale nenápadně zvládám svůj úkol. Trávník byl zarostlý a na příjezdové cestě se povalovaly několikery rozmočené noviny. Nikde jsem nezahlédl nápadnou kupku rozřezaných kusů těl, nikdo nevyběhl ven a nepokusil se mě zabít. Ale jak jsem procházel kolem, zaslechl jsem dunící televizi vysílající jakousi soutěžní hru ve španělštině. Nějaký mužský hlas přeřvával hysterického hlasatele a rachotilo nádobí. A když závan větru přinesl první velké a těžké dešťové kapky, donesl ke mně zevnitř zápach čpavku.

Pokračoval jsem dál kolem domu a vrátil se k autu. Dopadlo pár dalších kapek a zarachotil hrom, nicméně přival se prozatím nekonal. Nasedl jsem dovnitř. „Nic výrazně zlověstného,“ ohlásil jsem. „Trávník potřebuje posekat a smrdí tam čpavek. Uvnitř se ozývají hlasy. Buď mluví sám se sebou, anebo je jich tam víc.“

„Čpavek,“ opáčil Kyle.

„Ano, tak mi to připadá,“ potvrdil jsem. „Nejspíš tam jen někdo čistí vybavení.“

Kyle zavrtěl hlavou. „Úklidové služby nepoužívají čpavek, příliš smrdí. Ale vím, kdo ho používá.“

„A kdo?“ zajímala se Debora.

Jen se na ni zakřenil. „Hned se vrátím,“ řekl a vystoupil z auta.

„Kyle!“ zavolala Debora, ale on jen mávl rukou a zamířil rovnou ke vchodovým dveřím. „Sakra,“ zamumlala Debora, když zaklepal, a zatímco čekal, ohlížel se vzhůru na temná mračna blížící se bouře.

Dveře se otevřely. Vykoukl nějaký malý tělnatý muž se zakaboně-

ným výrazem a černými vlasy spadajícími do čela. Chutsky mu něco řekl a na okamžik zůstali oba nehybně stát. Menší muž se rozhlédl po ulici, pak se podíval zpět na Kylea. Kyle pomalu vytáhl ruku z kapsy a něco mu ukázal – peníze? Muž na to, ať už šlo o cokoli, chvíli hleděl, znovu se podíval na Chutského a pak mu otevřel dveře dokořán. Chutsky vešel dovnitř. Dveře se s prasknutím zavřely.

„A sakra,“ zopakovala Debora. Začala si okousávat nehet, ten zlozvyk jsem u ní od puberty neviděl. Zjevně jí zachutnal, protože když s ním skončila, pustila se do druhého. Zrovna dokončovala třetí, když se dveře domku otevřely a vyšel Chutsky, usmál se a pokynul dovnitř. Dveře se zavřely a on zmizel za vodní hradbou, jak se konečně mraky protrhly. Doběhl k autu a čvachtavě vklouzl na přední sedadlo.

„Do HÁJE!“ zanađával. „Jsem promočenej na kost!“

„Co měla ta vopičárna do háje jako bejt?“ spustila Debora.

Chutsky na mě mrkl a odhrnul si vlasy z čela. „Nemá skvěle vytříbenou mluvu?“ prohodil ke mně.

„Kyle, nech toho,“ utřala ho.

„Ten zápach čpavku,“ vysvětlil. „Nepoužívá se při operacích a nepoužívá ho ani profesionální úklidová služba.“

„To jsi už říkal,“ odsekla Debora.

Jen se usmál. „Ale čpavek se používá při výrobě amfetaminu,“ pokračoval. „A přesně to tam ti chlápci kutili.“

„Ty jsi nakráčel přímo doprostřed amfetaminový kuchyně?“ zajíkla se Debora. „A cos tam k čertu dělal?“

Usmál se a vytáhl z kapsy pytlíček. „Koupil jsem si jednu unci,“ oznámil.

KAPITOLA 13

Debora nepromluvila alespoň deset minut, jen řídila a zírala vpřed s čelistí pevně zatátou. Viděl jsem, jak jí pod kůží hrají svaly a napínají se až k ramenům. Podle toho, jak jsem ji znal, jsem si byl celkem jistý, že výbuch na sebe nenechá dlouho čekat; ale protože jsem nevěděl pranic o tom, jak se může zachovat zamilovaná Deb, nedokázal jsem určit, kdy přesně to vypukne. Chutsky, cíl jejího zuřivého útoku, seděl vedle ní na předním sedadle, také tichý jako pěna, leč zjevně spokojený s vládnoucí pohodličkou, a kochal se výhledem.

Byli jsme už málem na druhé adrese a ve stínu Mount Smetáku, když Deb konečně vybuchla.

„K čertu! Je to *protizákonný*!“ zaječela a pro zdůraznění praštila dlaní do volantu.

Chutsky se na ni podíval s mírným údivem. „Ano, já vím,“ ujistil ji.

„A já přísahala, že budu chránit zákon, do hajzlu!“ obvinila ho. „Složila jsem přísahu, že budu proti tomuhle svinstvu bojovat – a ty –!“ přešla do nesrozumitelného mumlání.

„Musel jsem si být jistý,“ vysvětlil klidně. „A tohle mi přišlo jako nejlepší způsob.“

„Teď bych měla správně nasadit želízka TOBĚ!“ vyprskla.

„To by mohlo být vzrušující,“ odpověděl.

„Jseš HAJZL!“

„To každopádně.“

„Já rozhodně nemíním přejít na tu tvou zasranou odvrácenou stranu!“

„Ne, neboj se,“ ujistil ji. „To bych ti nikdy nedovolil, Deboro.“

Sípavě vydechla a otočila hlavu, aby se na něj podívala. On se zadíval na ni. Ještě nikdy jsem nebyl svědkem tiché konverzace a tahle stála za to. Úzkostlivě přejela očima z levé strany jeho tváře doprava a pak zpět doleva. On prostě jen zíral na ni, klidně a upřeně. Bylo to elegantní, fascinující a téměř tak zajímavé jako skutečnost, že Deb zjevně zapomněla, že řídí.

„Nerad vyrušuju,“ vmísil jsem se. „Ale myslím, že to před náma je kamion s pivem.“

Trhla hlavou zpět a dupla na brzdy právě včas, aby se vyhnula střetnutí s nárazníkem náklad'áku naloženého Millerovým pivem. „Oznámím tu adresu na oddělení. Hned zítra,“ řekla.

„Tak jo,“ přikývl Chutsky.

„A ty vyhodíš to svinstvo.“

Zatvářil se mírně překvapeně. „Stálo mě dva tácy,“ namítl.

„Vyhodíš ho,“ opakovala.

„Tak dobře,“ kapituloval. Znovu se na sebe podívali a pátrání po dalších smrtících kamionech s pivem nechali na mně. Ale bylo hezké vidět, jak se vše vyjasnilo a ve vesmíru opět zavládla harmonie, takže jsme mohli dál pokračovat v pátrání po našem odporném nelidském netvoru týdne s vědomím, že láska vše přemůže. Proto bylo velkým zadostiučiněním křižovat dálnici South Dixie v doznívající bouřce, a právě když se z mraků vylouplo slunce, zahnuli jsme na silnici, která nás zavedla do bludiště kroutících se uliček, svorně nabízejících odpuzující výhled na gigantickou hromadu odpadků alias Mount Smet'ák.

Dům, který jsme hledali, stál uprostřed poslední řady domů, za níž jako by končila civilizace a vlády se ujímaly její odpadky. Tyčil se v zatáčce zahýbající ulice a dvakrát jsme projeli kolem, než jsme si byli jisti, že jsme ho skutečně našli. Šlo o slušnou stavbu o třech ložnicích, natřenou světle žlutě s bílým rámováním a s velmi pečlivě sestřiženým trávníkem. Na takový dům se berou dvě hypotéky. Na příjezdové cestě nebo dvorku nebylo vidět žádné zaparkované auto a cedule NA PRODEJ před domem byla zakrytá jinou, hlásající křiklavými písmeny PRODÁNO!

„Třeba se ještě nepřistěhoval,“ poznamenala Debora.

„Někam se přemístit musel,“ namítl Chutsky a proti jeho logice se

nedalo nic namítat. „Zajeď k chodníku. Nemáš u sebe podložku na psaní?“

Debora zaparkovala a zamračila se. „Je pod sedadlem. Potřebuju ji na papírování.“

„Neboj se, nic ti s ní neudělám,“ ujistil ji a na chvíli se sehnul, pak vytáhl jednoduchou kovovou podložku s připevněnými úředními formuláři. „Ideální,“ poznamenal. „Dej mi ještě pero.“

„A co s tím chceš dělat?“ zajímala se a podala mu levnou bílou propisovačku s modrým vrškem.

„Nějaký chlapík s psacími potřebami nepřijde nikomu divný,“ zašklebil se Chutsky. A než mohl někdo z nás cokoli namítnout, vystoupil z auta a zamířil po krátké příjezdové cestě vyrovnaným úřednickým krokem k domu. Zpomalil, podíval se do lejster, obrátil pár stránek a něco si přečetl, pak se podíval na dům a potřásl hlavou.

„V těchhle věcech je zřejmě velmi dobrý,“ poznamenal jsem k Deboře.

„Ať je raději ještě lepší,“ odpověděla. Začala s okusováním dalšího nehtu a já se začal strachovat, že jí nejspíš brzy dojdou.

Chutsky pokračoval dál po příjezdové cestě, nahlížel do papírů a zjevně si neuvědomoval, že v autě u chodníku vyvolává orální manikúru. Vypadal naprosto přirozeně a nevzrušeně, očividně měl spoustu zkušeností buď s interpretací zákonů, anebo s lumpárnami; záleží na tom, který z těch výrazů lépe vystihuje úředně trestané podvody. A navíc si Deb kvůli němu kouše nehty a skoro nabourala kamion s pivem. Možná na ni nakonec nemá nejlepší vliv, i když je na druhou stranu milé, že má moje sestřička konečně jiný cíl pro své kabonění a nepříjemné šťouchance do žeber. Šrámy a modřiny vždy ochotně přenechám druhým.

Chutsky se před dveřmi zastavil a něco si napsal. A pak, i když jsem neviděl, jak to udělal, si odemkl a vešel dovnitř. Dveře se za ním zavřely.

„Do háje!“ vybuchla Debora. „Vloupání a nepovolený vstup na cizí majetek. Příště po mně nejspíš bude chtít, ať uneseme dopravní letadlo.“

„Vždycky jsem se chtěl podívat do Havany,“ navrhl jsem s nadějí.

„Dvě minuty,“ oznámila stručně. „Pak volám posily a jdu po něm.“

Podle toho, jak se jí trásla ruka s vysílačkou, bych to odhadl na minutu padesát devět vteřin, když se dveře opět otevřely a objevil se Chutsky. Zastavil se na zápraží, zapsal si něco na papír a vrátil se k autu.

„Tak jo,“ ohlásil a uvelebil se na předním sedadle. „Jedeme domů.“

„Nikdo tam není?“ chtěla vědět Debora.

„Ani myš,“ odpověděl. „Nemá tam ani ručník nebo mýdlo.“

„A co teď?“ zajímala se, když zařazovala rychlost.

Potrásl hlavou. „Zpět k plánu A,“ konstatoval.

„A co je k čertu ten plán A?“ namítla Debora.

„Čekat,“ pronesl.

A tak místo chutného oběda a následně nápaditého výletu za nákupy jsme znovu čekali. Uplynul týden typicky nudným způsobem. Nezdálo se, že by seržant Doakes hodlal vzdát sledování, než se dovrší má proměna na pivem opojenou ozdobu pohovky, a já neměl na práci nic jiného než hrát si na schovávanou a mastit šibenici s Codym a Astor a pak si pro potěchu svého pronásledovatele okázale vyměňovat s Ritou teatrální polibky na rozloučenou.

Jenže potom se jednou uprostřed noci rozezněl telefon. Bylo to v neděli a já musel druhý den vstávat brzy do práce; měli jsme s Vincem Masuokou dohodu a nákup koblih spočíval na mých bedrech. A najednou ten telefon, nestydaté vyzvánění, jako bych neměl nic jiného na starost a koblihy se mohly doručit samy. Mrkl jsem na hodinky na nočním stolku: 2.38. Přiznávám, že jsem byl poněkud rozmrzelý, když jsem zvedl sluchátko a zaškemral: „Dejte mi pokoj.“

„Dextere, Kyle zmizel,“ ohlásila Debora. Mluvila naprosto čerstvým hlasem na pokraji zhroucení, jako by nevěděla, jestli má někoho zastřelit, anebo se rozplakat.

Trvalo mi jen okamžik, než jsem nastartoval svůj mohutný intelekt. „No, víš, Deb,“ spustil jsem, „někdo takový jako on... nejspíš by vám to stejně neklapalo –“

„On *zmizel*, Dextere. Unesl ho. Ten, ten chlap ho dostal. Ten, co udělal ty hrozný věci tam tomu chudákovi,“ přerušila mě, a i když jsem

si připadal, jako bych se najednou ocitl v některém z dílů *Rodiny Sopránových*, věděl jsem, jak to myslí. Ať už tu bytost na stole předělal na jódlující larvu kdokoli, má teď Kylea a nejspíš s ním provede totéž.

„Doktor Danko,“ upřesnil jsem.

„Ano.“

„Jak to víš?“ zajímal jsem se.

„Řekl mi, že k tomu může dojít. Kyle je jediný, kdo ví, jak ten šílenec vypadá. Řekl mi, že pokud Danko zjistí, že je ve městě, půjde po něm. Měli jsme takový – svůj signál a – sakra, Dextere, prostě sem přijed'. Musíme ho najít,“ poručila mi a zavěsila.

Vždy to zůstane na mně, všímáte si? Nejsem ve skutečnosti nijak milá osoba, ale z nějakého důvodu se na mě všichni obracejí se svými problémy. *Jejda, Dextere, nějaký šílený a nelidský netvor mi ukradl milence!* K čertu s tím, já jsem přece taky šílený a nelidský netvor – neměl bych snad proto mít nárok na trochu klidu?

Povzdechl jsem si: Zjevně ne.

Jen jsem doufal, že Vince pochopí, když koblihy dnes ráno nebudou.

KAPITOLA 14

Z mého bytu v Grove to bylo k Deboře patnáct minut jízdy. Pro jednou jsem neviděl, že by mě sledoval seržant Doakes, ale možná použil klingonské maskovací zařízení. V každém případě byl provoz tak minimální, že jsem na US1 musel dokonce zapnout reflektory. Debora bydlela v domku na Medině v Coral Gables, který zakrývaly zanedbané ovocné stromy a drolící se zeď z korálového vápence. Zaparkoval jsem na krátké příjezdové cestě hned vedle jejího auta, a sotva jsem vystoupil a udělal pár kroků, Debora otevřela dveře. „Kde jsi byl tak dlouho?“ přivítala mě.

„Šel jsem ještě na jógu a pak si koupit nějaké hezké botky,“ odpověděl jsem. Ve skutečnosti jsem dorazil, jak nejrychleji to šlo, za méně než dvacet minut od chvíle, co mi zavolala, a její tón mě trochu rozladil.

„Pojď dovnitř,“ vyzvala mě, vyhlížela do tmy a držela se křečovitě dveří, jako by mohla ulétnout někam pryč.

„Zajisté, mocná vládkyně,“ prohlásil jsem a vešel do domu.

Debořin domek byl křiklavě vyzdobený v moderním stylu nemám žádný-osobní-život. Její životní prostor vypadal jako levný hotelový pokoj okupovaný rockovou skupinou a vybydlený od všeho kromě televize a videa. U francouzského okna měla židli a stoleček, dveře vedly na dvorek, téměř zarostlý křovím. Někde ale objevila ještě jednu židli, pořádně rozvrzanou a omláčenou, kterou mi přisunula ke stolku. Její pohostinnost mě tak dojala, že jsem se rozhodl riskovat život i zdraví a na ten chatrný předmět se skutečně posadit. „Tak jo,“ konstatoval jsem. Jak dlouho je pryč?“

„K sakru,“ zaklela. „Asi tak tři a půl hodiny. Asi tak.“ Zavrtěla hlavou a klesla na druhou židli. „Měli jsme se tu sejít a – on se neukázal. Zajela jsem do jeho hotelu, ale tam taky nebyl.“

„A není možné, že jen někam odjel?“ zeptal jsem se. Nejsem na to příliš hrdý, ale přiznávám, že to znělo toužebně.

Debora zavrtěla hlavou. „Na prádelníku zůstala jeho náprsní taška a klíčky od auta. Má ho ten šílenec, Dexi. Musíme ho najít, dřív než –“ Skousla si ret a uhnula pohledem.

Neměl jsem ponětí, co mám dělat, abych našel Kylea. Jak jsem řekl, tohle nebyla záležitost, do které bych viděl, a vydal jsem se z nejlepšího již vypátráním těch dvou domů. Ale když Debora prohlásí „my“, znamená to, že nemám moc na výběr. Rodinná pouta a tak podobně. Ale stejně jsem se z toho pokusil vykrotit. „Promiň, jestli to zní hloupě, Deb, ale nahlásila jsi to?“

Se vzteklým odfrknutím vzhlédla. „Jo, jasně. Zavolala jsem kapitánu Matthewsovi. Hrozně se mu ulevilo. A pak mi poradil, ať nejsem hysterická, jako kdybych byla nějaká bláznivá bába.“ Potřásla hlavou. „Požádala jsem ho, aby dal zprávu všem vozům v terénu, ale on mi jen řekl: ‚A jakou?‘“ Odfoukla si. „Jakou... K čertu, Dextere, nejraději bych ho uškrtila, ale...“ Jen pokrčila rameny.

„Ale měl pravdu,“ dodal jsem.

„Jo. Kyle je jediný, kdo ví, jak ten chlap vypadá,“ řekla. „Nevíme, v čem jezdí, ani jak se jmenuje doopravdy, ani – do hajzlu, Dextere. Jediné, co vím, je, že dostal Kylea.“ Přerývaně se nadechla. „Nakonec Matthews zavolal Kyleovým lidem do Washingtonu. Řekl jim všechno, co věděl.“ Potřásla hlavou a zatvářila se bezútěšně. „Prý sem v úterý ráno někoho pošlou.“

„No dobře,“ prohlásil jsem optimisticky. „Víme, že ten člověk pracuje velmi pomalu.“

„V úterý ráno,“ zopakovala. „To jsou skoro dva dny. Odkud myslíš, že začne, Dexi? Uřízne mu nejdřív nohu? Nebo ruku? Anebo obojí najednou?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Hezky postupně.“ Tvrdě se na mě podívala. „No, to přece dává smysl, ne?“

„Mně ne,“ namítla. „Mně na tom nedává smysl vůbec nic.“

„Deboro, uřezávání rukou a nohou není to, co ten chlap *chce*. Je to jen *způsob*, jak toho chce dosáhnout.“

„Sakra, Dextere, mluv srozumitelně.“

„Ve skutečnosti chce své oběti naprosto zničit. Zlomit je uvnitř i navenek, aby se už nedaly dohromady. Chce je přeměnit na řvoucí pytle masa, které už nikdy nepocítí nic kromě naprosté, nekonečné a šílené hrůzy. Uřezávání údů a rtů je jen způsobem, jak – co je?“

„Ježiši, Dextere,“ zarazila mě Debora. Tvář se jí stáhla do grimasy, kterou jsem neviděl od doby, co zemřela naše máma. Odvrátila se a ramena se jí roztrásla. To mě trochu znejistilo, víte, já necítím žádné emoce a vím, že Debora hodně často ano. Ale nepatří k lidem, kteří je dávají najevo, tedy pokud není emocí i podráždění. A teď najednou začala vydávat tiché kňučivé zvuky a já věděl, že bych ji měl nejspíš začít poplácávat po rameni a opakovat „No tak, no tak“ nebo něco stejně pronikavě inteligentního a bytostně lidského, ale nějak jsem se k tomu nedokázal přinutit. Tohle byla *Deb*, moje sestra. Poznává přece, že to jen předstírám a –

A co? Uřízne mi snad ruce a nohy? Nejhorší, co může udělat, je poručit mi, ať toho nechám, a vrátit se zpět k chování seržantky Morousové. Ale i tak by šlo o velký pokrok oproti chřadnoucí lili, kterou předváděla teď. V každém případě tohle byla jedna z chvil volajících po nějaké lidské odezvě, a jelikož jsem věděl díky dlouhému studiu, co v takových okamžicích dělávají lidé, udělal jsem to také. Vstal jsem a přistoupil k ní. Položil jsem jí ruku na rameno, poplácával ji a pronesl: „No tak, Deb. No tak.“ Znělo to ještě pitoměji, než jsem se obával, ale ona se o mě opřela a zafňukala, tak jsem usoudil, že je to nakonec to pravé ořechové.

„Dokázal by ses do někoho během týdne *doopravdy* zamilovat?“ zeptala se.

„Myslím, že mi to nehrozí vůbec nikdy,“ odpověděl jsem.

„Nesnesu to, Dextere,“ pípá. Jestli mi Kylea zabije, anebo ho změní na – proboha, co si jen počnu?“ A znovu se mi zhroutila na hrud' a rozvzlykala se.

„No tak, no tak,“ poučil jsem ji.

Vydala dlouhý hluboký povzdech a pak se vysmrkala do papírového

kapesníčku, který sebrala ze stolku. „Prosím tě, přestaň opakovat tu blbost,“ prohlásila.

„Promiň,“ omluvil jsem se. „Ale nevím, co jiného bych ti měl říct.“

„Co takhle, o co tomu chlapovi jde? Řekni mi, jak ho najít.“

Sedl jsem si zpět na rozhrkanou židličku. „Ale já to nevím, Deb. Vážně nemám nejmenší tušení, co vlastně provádí.“

„Kecáš,“ obvinila mě.

„Nekecám. Hele, technicky vzato, on vlastně nikoho nezabil, chápeš?

„Dextere,“ spustila, „už teď víš o tom chlapovi víc než Kyle, a on ho osobně zná. Musíme ho nějak najít. Prostě MUSÍME!“ Znovu si skousla dolní ret a já dostal strach, že se znovu rozbřečí, čímž bych se stal naprosto bezmocným, protože mi zakázala opakovat „No tak, no tak“. Ale ona se ovládla jako správná tvrdá policajtská sestřička a jen se znovu vysmrkala.

„Zkusím to, Deb. Můžu předpokládat, že jste s Kylem dokončili základní práci? Výsledky svědků a podobně?“

Zavrtěla hlavou. „Ani jsme nemuseli. Kyle věděl –“ Zarazila se nad tím minulým časem a pak s nuceným důrazem pokračovala. „Kyle VÍ, kdo to udělal, a taky VÍ, kdo přijde na řadu teď.“

„Tak pomalu. On ví, kdo přijde na řadu?“

Debora se zamračila. „Nech si tu ironii. Kyle řekl, že v Miami jsou čtyři lidi, které má na seznamu. Jeden z nich se pohřešuje, Kyle usoudil, že ho už unesl, ale nezbylo nám dost času nasadit sledovačku na zbývající tři.“

„A kdo jsou ti čtyři lidi, Deboro? A jak na ně Kyle přišel?“

Povzdechla si. „Kyle mi neřekl jejich jména. Ale všichni patřili k nějaké jednotce. V Salvadoru. Spolu s tím... doktorem Dankem. A proto –“ Rozhodila ruce a zatvářila se bezmocně, u ní novinka. A přestože jí to dodalo jistý dívčí půvab, pro mě to znamenalo jen ještě větší nátlak. Celý svět se spokojeně točí dál, dostává se do stále větších problémů a záležití jen na dokonalém Dexterovi, aby dal věci zase do pořádku. Vůbec mi to nepřišlo fér, ale co naděláte?

Tak k věci – co můžu udělat? Nenapadl mě žádný způsob, jak najít Kylea dřív, než bude příliš pozdě, A přestože jsem si byl celkem jistý,

že jsem to neřekl nahlas, Debora zareagovala, jako bych to udělal. Praštila dlaní o stůl a zaječela: „Musíme ho najít, než s Kylem začne. Ještě než ZAČNE, Dextere. Protože – chci říct, můžu doufat, že Kyle přijde jen o ruku, než ho objevíme? Anebo o nohu? To je jedno, Kyle je...“ Odvrátila se uprostřed věty a začala vyhlížet francouzským oknem hned za stolkem do temnoty venku.

Pochopitelně měla pravdu. Zdálo se, že nám kyne jen minimální šance dostat Kylea zpět neporušeného. Protože i při té největší klíce na světě nás nejspíš ani můj oslňující intelekt k němu nezavede dřív, než se doktor pustí do práce. A pak – jak dlouho Kyle vydrží? Nejspíš má nějaký druh výcviku, aby zvládal podobné věci, a také ví, co přijde, takže –

Ale okamžik. Zavřel jsem oči a pokusil se nad tím zamyslet. Doktor Danko ví, že je Kyle profesionál. A jak už jsem říkal Deboře, vlastním smyslem jeho práce je změnit oběti na vřeštící trosky, které se už nikdy nedají dohromady. A z toho vyplývá...

Otevřel jsem oči. „Deb,“ pronesl jsem. Podívala se na mě. „Ocitl jsem se ve výjimečném postavení, že ti mohu nabídnout jiskřičku naděje.“

„Do toho,“ vyzvala mě.

„Jde jen o odhad,“ spustil jsem. „Ale myslím, že doktor Danko si nejspíš nechá Kylea nějakou dobu uzrát, než se do něj pustí.“

Zamračila se. „A proč by to dělal?“

„Aby mu déle vydržel a aby ho oslabil. Kyle ví, co přijde. A připravil se. Ale teď si představ, že ho nechá jen ležet v temnotě, svázaného, ať pracuje jeho představitost. Takže si myslím, ale jistě to nevím,“ dodal jsem, protože mě právě něco napadlo, „že si před ním vezme na paškál ještě někoho jiného. Toho, co se pohřešuje. Kyle všechno slyší – pily, skalpely, sténání a šepot. Dokonce to i cítí a ví, že se to blíží, ale netuší kdy. Bude napůl šílený, ještě než přijde o první nehet.“

„Ježíši,“ zachraplala. „Tomuhle říkáš naděje?“

„Rozhodně. Dává nám trochu času navíc, abychom ho našli.“

„Ježíši,“ zopakovala.

„Můžu se mýlit,“ dodal jsem.

Zadíval se znovu z okna. „Nemyl se, Dexi. Tentokrát ne,“ pronesla.

Potřásl jsem hlavou. Tohle bude čirá otročina, žádné potěšení. Napadlo mě vyzkoušet jen dvě věci a ani jedna z nich nebyla možná do rána. Ohlédl jsem se na hodiny. Podle videa bylo 12.00. 12.00. 12.00. „Nemáš tu nějaké hodiny?“ zeptal jsem se.

Debora se ušklíbala. „K čemu potřebuješ teď hodiny?“

„Abych zjistil, kolik je,“ odpověděl jsem. „K tomu obvykle slouží.“

„A proč ti sakra sejde na tom, kolik je hodin?“ vybuchla.

„Deboro. Teď nemůžeme nic podniknout. Musíme se vrátit a udělat všechnu tu rutinní práci, kterou Chutsky nenechal na oddělení a sám se na ni vykašlal. Naštěstí můžeme využít tvůj odznak, pátrat kolem a klást otázky. Ale musíme počkat do rána.“

„Do háje,“ zavrčela. „Nesnáším čekání.“

„No tak, no tak,“ zkusil jsem. Debora mi uštědřila mimořádně kyselý kukuč, ale neřekla nic.

Ani já nemám rád čekání, ale z poslední doby jsem byl tak vytrénovaný, že jsem ho snášel snadněji. A tak jsme prostě čekali, podřimovali na židlích, dokud nevyšlo slunce. Poté jsem jako správný domácí typ uvařil pro oba kávu – nejdřív jeden šálek, pak druhý, protože Debořin kávovar patřil k přístrojům pro osamělé lidi, kteří se nepokládají za zábavné a nemají žádný osobní život. V ledničce jsem neobjevil nic ani vzdáleně vhodného k snědku, tedy pokud nejste divoký pes. Nanejvýš neuspokojivé: Dexter je přece zdravý kluk s rychlým metabolismem a začínat nepochybně velmi náročný den s prázdným žaludkem není žádné štěstí. Víím, že rodina je na prvním místě, ale neplatí to náhodou až po snídani?

Tak jo. Dobrotivý Dexter přinese další oběť. Čistě jen ze vznešenosti duše, nemohu počítat s žádnými díky, ale člověk prostě dělá, co musí.

KAPITOLA 15

Doktor Mark Spielman byl statný muž, který vypadal spíš jako vysloužilý fotbalový záložník než lékař z pohotovosti. Měl právě službu, když sanitka přivezla Tvora do Jacksonovy nemocnice, ale neprojevoval nad tím žádnou radost. „Kdybych měl ještě někdy vidět něco takového,“ svěřil se nám, „zabalím to a dám se na chov jezevčků.“ Potřásl hlavou. „Víte, jaká je tady v Jacksonce pohotovost. Jedna z nejvytíženějších. Dostáváme tu pěkné šílenosti z jednoho z nejšílenějších měst na světě. Ale tohle –“ Spielman dvakrát zatukal na stůl v bledězelené místnosti pro zaměstnance, kde jsme s ním seděli. „Tohle je něco jiného,“ dokončil. „Jaká je prognóza?“ zeptala se ho Debora a on se na ni ostře podíval. „Děláte si srandu?“ zeptal se. „V tomhle případě žádná prognóza není a nikdy nebude. Fyzicky nezůstalo nic, s čím by se dalo něco dělat, jen ho udržovat při životě; tedy pokud tomu chcete říkat život. A duševně?“ Rozpřáhl dlaně a pak je položil na stůl. „Nejsem psychiatr, ale v mozku mu nezbylo nic a není šance, že by měl někdy být krátkou světlou chvilku. Jediná naděje je držet ho tak nadopovaného, aby nevěděl, čím je, dokud nezemře. V jeho vlastním zájmu doufáme, že to bude co nejdřív.“ Podíval se na hodinky, moc hezké rolexky. „Chcete ještě něco? Víte, jsem ve službě.“

„Měl v krvi stopy po nějakých drogách?“ zeptala se Debora.

Spielman si odfrkl. „Kdyby jen stopy. Jeho krev je hotový koktejl.“

Ještě nikdy jsem takovou směs neviděl. Hezky ho udržovala při vědomí a otupovala mu bolest, aby nezemřel na šok ze všech těch amputací.“

„Bylo na řezech něco zvláštního?“ zeptal jsem se.

„Ten chlap má praxi,“ pronesl Spielman. „Všechny vykazují dobrou operační techniku. Ale to se mohl naučit na kterékoli medicíně na světě.“ Odfoukl si a tvářil se mu mihl omluvný úsměv. „Některé z ran už byly zhojené.“

„To nám dává jaký časový horizont?“ zajímala se Debora.

Spielman pokrčil rameny. „Čtyři až šest týdnů, od začátku do konce,“ usoudil. „Muselo mu trvat minimálně měsíc, než ho takhle ořezal, kousek po kousku. Nedokážu si představit větší hrůzu.“

„Dělal mu to před zrcadlem,“ dodal jsem snaživě. „Takže oběť všechno musela sledovat.“

Na Spielmana to udělalo dojem. „Proboha,“ vydechl. Minutu jen tak seděl a pak dodal: „Proboha.“ Potřásl hlavou a znovu se podíval na své rolexky. „Poslyšte, rád bych vám pomohl, ale...“ rozpažil a opět položil ruce na stůl. „Myslím, že už vám nejspíš nemůžu říct nic užitečného. Takže si vzájemně ušetřeme čas. Ten pan, hm – Chesney?“

„Chutsky,“ opravila ho Debora.

„Ano, tak to znělo. Zavolal mi a navrhl, ať oběti pořídím snímek rohovky a porovnáám ho, hm, s databází ve Virginii.“ Zvedl obočí a našpulil rty. „No a včera mi došel fax s pozitivní identifikací. Přinesu vám ho.“ Vstal a zmizel na chodbě. Okamžik nato se vrátil s listem papíru. „Tady to je. Jmenuje se Manuel Borges. Pochází ze Salvadoru, pracoval v dovozu.“ Položil papír před Deboru. „Vím, že to není nic moc, ale věřte mi, víc nemám. A v jeho současném stavu...“ Pokrčil rameny. „Ani jsem nepočítal, že se nám o něm podaří něco zjistit.“

Malý reproduktor na zdi zamumlal cosi, co mohlo klidně pocházet z nějaké televizní show. Spielman naklonil hlavu, zamračil se a prohlásil: „Musím jít. Doufám, že ho dopadnete.“ A vyrazil ze dveří a pak halou pryč tak rychle, až se papír s faxem, který položil na stůl, celý rozvinul.

Podíval jsem se na Deboru. Skutečnost, že jsme zjistili jméno oběti, ji nijak zvlášť nepovzbudila. „No dobře,“ řekl jsem, „vím, že to není nic moc.“

Zavrtěla hlavou. „Nic moc by byl velký pokrok. Tohle je úplně nic.“ Podívala se na fax a přečetla si ho ještě jednou. „Salvador. Patřil k něčemu, čemu se říkalo SPOJNICE.“

„To byla naše strana hřiště,“ poznamenal jsem. Vzhlédla ke mně.

„Tu stranu podporovaly Spojené státy. Našel jsem si to na internetu.“

„Paráda. Takže jsme právě zjistili něco, co už dávno víme.“ Vstala a vydala se ke dveřím, ne sice tak rychle jako doktor Spielman, ale stačilo to, abych se za ní musel rozeběhnout; dostihl jsem ji až u dveří na podzemní parkoviště.

Debora řídila rychle a tiše se zaťatými zuby celou cestu až k domku na 4. severozápadní, kde všechno začalo. Žlutá páska byla už pochopitelně pryč, ale Debora stejně zaparkovala po policajtsku napříč a vystoupila. Následoval jsem ji po krátké příjezdové cestě k domu hned vedle toho, kde jsme našli onu lidskou larvu. Debora zazvonila, stále bez jediného slova, a okamžik nato se dveře otevřely. Zvědavě na nás vykoukl nějaký muž ve středním věku se zlatými brýlemi a ve zmačkané kubánské košili.

„Potřebovali bychom mluvit s Ariel Medinovou,“ oznámila Debora a ukázala mu odznak.

„Matka právě odpočívá,“ namítl.

„Je to naléhavé,“ trvala na svém Debora.

Muž se podíval na ni, pak na mě. „Tak okamžik,“ řekl. Zavřel dveře. Debora upřeně hleděla na dveře a já pár minut sledoval, jak jí hrají pod kůží lícní svaly, než muž znovu otevřel a podržel je dokořán. „Pojďte dál,“ vyzval nás.

Následovali jsme ho do temného pokojíku přeplněného stolečky vyzdobenými náboženskými předměty a zarámovanými fotografiemi. Ariel, ta stařena, co objevila onoho tvora ve vedlejším domě a vyplakala se Deb na rameni, seděla na velkém divanu přetékaícím polštáři, kterými měla podložená záda i ruce. Když spatřila Deboru, vydala ze sebe „A-ááách“ a postavila se, aby ji objala. Debora, která od postarší kubánské dámy mohla očekávat vřelé *abrazo*, na chvíli strnula a pak její objetí váhavě opětovala a párkrát ji poplácala po zádech. Hned, jak jí jen slušnost dovolila, však ucouvla. Ariel klesla zpět na divan a poklepala na polštář vedle sebe. Debora se tam posadila.

Stařena okamžitě přešla do kulometné španělštiny. Mluvím trochu španělsky, a často dokonce rozumím i kubánskému dialektu, ale z Arielina kázání jsem pochytil tak každé desáté slovo. Debora se na mě bezmocně podívala; z nějakých donkichotských důvodů se rozhodla na

škole studovat francouzštinu, takže to bylo stejné, jako by na ni ta žena mluvila starou etruštinou.

„*Porfavor, señora,*“ vmísil jsem se. „*Mi hermana no habla español.*“

„Ech?“ Ariel pohlédla na Deboru s o něco menším nadšením a potřásla hlavou. „Lázaro!“ Její syn popošel dopředu, a jak bez přerušení pokračovala v monologu, začal překládat. „Přišla jsem sem ve dvaadesátém ze Santiaga de Cuba,“ spustil Lázaro za svou matku. „Za Basty jsem viděla hrozné věci. Lidé se ztráceli. Pak přišel Castro a na chvíli jsem začala doufat.“ Zavrtěla hlavou a rozhodila ruce. „Věřte, nebo ne, ale tehdy jsme si to mysleli všichni. Že se všechno změní. Ale brzy to bylo stejné. A ještě horší. Tak jsem odjela sem. Do Spojených států. Protože tady se lidé neztrácejí. Lidé se tu nestřílejí, ani nemučí na ulici. Alespoň jsem si to myslela. A pak tohle.“ Máchla rukou k sousednímu domu.

„Potřebuji vám položit pár otázek,“ vpadla Debora a Lázaro to přeložil.

Ariel jen přikývla a pokračovala ve svém strhujícím příběhu. „Ani za Castra by tam ale neudělali něco takového,“ řekla. „Ano, zabíjejí lidi. Anebo vás odvezou na Piniový ostrov. Ale nepáchají takováhle zvěrstva. Ne na Kubě. Tohle je možné jen v Americe,“ pronesla.

„Viděla jste někdy v sousedním domě majitele?“ přerušila ji Debora. „Toho, co to udělal?“ Ariel si chvíli Deboru prohlížela. „Musím to vědět,“ naléhala Deb. „Pokud ho nedokážeme najít, udělá to znovu.“

„A proč mě vyslýcháte zrovna vy?“ zeptala se Ariel prostřednictvím syna. „Tohle není práce pro vás. Tak krásná žena by měla mít manžela. A rodinu.“

„*El victimo proximo es el novio de mi hermana,*“ řekl jsem. Příští oběť je snoubenec mé sестry. Debora se na mě podívala, ale Ariel ze sebe vyloudila další ááách, mlaskla jazykem a pokývla. „No, nevím, co vám mám říct. Viděla jsem ho jednou nebo dvakrát.“ Pokrčila rameny a Debora se netrpělivě naklonila vpřed. „Vždy v noci a nikdy zblízka.“

Mohu říct, že ten muž je malý, hodně malý. A také hubený. Nosí velké brýle. Víc ale nevím. Nikdy nevycházel a byl hodně tichý. Jen někdy jsme zaslechli hudbu.“ Pousmála se a dodala: „Tito Puente.“ A

Lázaro zbytečně opakoval: „Tito Puente.“

„Aha,“ ozval jsem se a všichni se na mě podívali. „To aby zakryl hluk,“ vysvětlil jsem mírně vyvedený z míry všeobecnou pozorností.

„Měl nějaké auto?“ zeptala se Debora a Ariel se zamračila.

„Dodávku,“ řekla. „Jezdil ve staré bílé dodávce bez oken. Byla krásně čistá, ale měla spoustu skvrn od rzi a škrábanců. Několikrát jsem ji viděla, většinou ji však schovával v garáži.“

„Nejspíš jste si nevšimla její poznávací značky?“ zeptal jsem se a ona ke mně zabloudila zrakem.

„Ale všimla,“ odpověděla mi přes syna a zvedla ruku dlaní nahoru. „Číslo nemám, to se stává jen ve starých filmech. Ale vím, že byla floridská. Žlutá s kresleným dítětem,“ odpověděla, pak ale zmlkla a zůstala na mě zírat, protože jsem se rozhihňal. Není to důstojné a rozhodně se mi to nestává pravidelně, ale skutečně jsem se hihňal a nemohl jsem si pomoci.

Debora se na mě také podívala. „Co je na tom, sakra, směšného?“ vybafla.

„Ta značka,“ vysvětlil jsem. „Omlouvám se, Deb, ale copak proboha nevíš, co znamená žlutá floridská poznávací značka? Ten chlap ji má a vzhledem k tomu, co dělá...“ nuceně jsem polkl, abych se znovu nerozhihňal, ale vyžádalo si to veškeré mé sebeovládání.

„No tak, co je sakra na té žluté značce tak směšného?“

„Je to zvláštní značka, Deb,“ vysvětlil jsem. „Je na ní nápis ZVOL ŽIVOT.“

A pak, při představě, jak doktor Danko sváží domů své svíjející se oběti, dopuje je chemikáliemi a pečlivě je ořezává, aby je přes tohle všechno udržel při životě, jsem se hanebně rozchechtal znovu. „Zvol život,“ vyprskl jsem.

Opravdu jsem zatoužil se s tím mužem seznámit.

K autu jsme se vraceli mlčky. Debora nastoupila, zavolala popis dodávky kapitánu Matthewsovi a on souhlasil, že tohle si už zaslouží, aby to rozeslal všem hlídkovým vozům. Zatímco mluvila s kapitánem, rozhlížel jsem se po okolí. Úhledně posekané trávníky, většinou příkrášené skalkami z barevných kamenů. Pár dětských kol připnutých řetězy k

předním verandám a na pozadí obrys Orange Bowl. Milé a hezké sousedství pro bydlení, práci a rodinný život – anebo pro amputaci něčích rukou a nohou.

„Nasedej,“ poručila mi Debora a přerušila tak mé rustikální snění. Vlezl jsem do auta a vyjeli jsme. Když jsme zastavili na červenou, Deb po mně střelila pohledem a rýpla si: „Vybral sis moc hezkou chvilku pro to hihňání.“

„Pochop, Deb,“ zareagoval jsem. „Tohle je první stopa ohledně osobnosti toho chlapa, kterou jsme získali. Teď víme, že má smysl pro humor. Myslím, že jde o velký pokrok.“

„Jasně. Možná ho dopadneme v nějakém kabaretu.“

„Dostaneme ho, Deb,“ ujistil jsem ji, i když tomu ani jeden z nás nevěřil. Jen zamručela; naskočila oranžová a ona dupla na plyn, jako by zašlapávala jedovatého hada.

Prodírali jsme se provozem zpět k Debinu domu. Ranní špička se chýlila ke konci. Na rohu Flaglerovy a Čtyřiatřicáté najelo nějaké auto na chodník a narazilo do semaforu přímo před místním kostelem. Vedle něj, mezi dvěma muži, kteří na sebe pořvávali, stál policista. Na obrubníku seděla malá holčička a usedavě plakala. Ach, ty kouzelné tóny dalšího nádherného dne v ráji na zemi.

Chvíli nato jsme odbočili do Medinovy a Debora zaparkovala na příjezdové cestě hned vedle mého vozu. Vypnula zapalování a chvilku jsme jen mlčky seděli a naslouchali zvukům chladnoucího motoru. „Do háje,“ zaklela.

„Souhlasím.“

„Tak co teď?“ zeptala se.

„Spánek,“ navrhl jsem. „Jsem tak utahaný, že mi to nemyslí.“

Udeřila oběma rukama do volantu. „Jak bych mohla spát, Dextere? S vědomím, že Kyle zrovna...“ Znovu praštila do volantu. „Do háje,“ zopakovala.

„Tu dodávku objevíme, Deb. To přece víš. Databáze nám vyplivne každou bílou dodávku se značkou ZVOL ŽIVOT a při plošném pátrání je to jen otázka času.“

„Kyle ale nemá čas,“ namítla.

„Lidské bytosti potřebují spánek, Deb,“ řekl jsem. „A já překvapivě

také.“

Zpoza rohu se s kvílením pneumatik zjevila dodávka kurýrní služby a zastavila před Debořiným domem. Vyskočil řidič s balíčkem v ruce a zamířil k Debiným dveřím. Ta naposledy procedila mezi zuby: „Do hajzlu,“ a vystoupila, aby si mohla balíček převzít.

Zavřel jsem oči a ještě chvíli zůstal sedět a zasní se, čímž nahrazuji přemýšlení, když jsem ve stavu totální únavy. Skutečně mi to připadalo jako plýtvání silami; nic mě nenapadalo kromě mírného znepokojení, kam jsem založil běžecké boty. Můj nově objevený smysl pro humor stále fungoval, protože mi to přišlo k smíchu, a dokonce jsem k velkému překvapení zaslechl i slaboučkou ozvěnu od Temného společníka. *Proč mi to připadá směšné?* položil jsem si otázku. *Protože jsem ty boty nechal nejspíš u Rity?* Ovšemže jsem se nedočkal odpovědi. Ten chudáček uvnitř nejspíš ještě trucoval. Ale přesto se zasmál. *Nepřišlo mu snad k smíchu něco dočista jiného?* zeptal jsem se sám sebe. Ale znovu to zůstalo bez odpovědi; přetrvával jen slabý pocit očekávání a hladu.

Kurýr nastartoval a odburácel pryč. Právě jsem se chystal zívnout, natáhnout se a přiznat, že mé skvěle vyladěné mozkové schopnosti mají pauzu, když jsem zaslechl dávivé sténání. Otevřel jsem oči, podíval se ven a spatřil, jak se Debora zapotácela vpřed a pak ztěžka dosedla na verandu. Vyskočil jsem z auta a vrhl jsem se k ní.

„Deb?“ zeptal jsem se. „Co se děje?“

Upustila balíček a zakryla si tvář dlaněmi; přitom dál vydávala nehezke zvuky. Posadil jsem se k ní na bobek a zvedl balíček. Byla to krabička, velká tak na náramkové hodinky. Otevřel jsem ji. Uvnitř byl sáček na zip. A v něm si trůnil lidský prst.

Velký prst s malým, zářivým prstýnkem.

KAPITOLA 16

Uklidnit Deboru si tentokrát vyžádalo mnohem víc úsilí než ji poplácat po rameni a párkrát zopakovat „No tak, no tak“. Vlastně jsem do ní násilím nalil velkou sklenici pepermintky. Věděl jsem, že potřebuje nějaký druh chemické pomoci, aby se uvolnila, a pokud to bude možné, aby se i prospala, ale Deb neměla v lékárnice nic silnějšího než tylenol a na alkohol nebyla zvyklá. Nakonec jsem našel pod kuchyňským dřezem láhev se zelenou tekutinou, a poté, co jsem se přesvědčil, že skutečně nejde o lyzol, jsem do ní dostal vrchovatou sklenici. Podle jejího výrazu se klidně mohlo jednat i o lyzol. Otřásala se a obracel se jí žaludek, ale vypila to, příliš unavená a otupělá, než aby se mnou bojovala.

Zatímco si na židli zoufala, naházel jsem pár jejích svršků do nějaké nákupní tašky a postavil ji ke dveřím. Zůstala civět na zbylé tašky a pak se podívala na mě. „Co vyvádíš?“ zeptala se. Mluvila nezřetelně a vypadalo, že ji odpověď vlastně nezajímá.

„Zůstaneš pár dní u mě,“ vysvětlil jsem.

„Já ale nechci,“ namítla.

„Na tom nesejde,“ odpověděl jsem. „Prostě musíš a basta.“

Zazírala na tašku se šaty u dveří. „Proč?“

Přešel jsem k ní a přidřepl vedle židle. „Deboro. On ví, kdo jsi a kde jsi. Zkusíme mu to udělat trochu těžší, co říkáš?“

Znovu se otřásala, ale neřekla nic, když jsem jí pomáhal na nohy a ven ze dveří. Za půl hodiny už byla s další sklenicí pepermintky v žaludku v mojí posteli a slabě chrápala. Nechal jsem jí vzkaz, ať mi zavolá, až se probudí, a pak jsem vzal její balíček s překvapením a odjel do práce.

Nedělal jsem si naděje, že z toho prstu hoši z laborky vyčtou něco důležitého, ale protože si vydělávám na živobytí jako forenzní technik, přišlo mi, že bych ho skutečně měl předat profesionálům, aby se na něj mrkli. A jelikož беру všechny své závazky velmi vážně, koupil jsem cestou pár koblih. Jak jsem se blížil ke své noře v prvním poschodí, srazil jsem se na chodbě s Vincem Masuokou. Poníženě jsem se uklonil a pozvedl sáček do výše očí. „Zdravím tě, Mistře,“ pronesl jsem. „Přináším ti dary.“

„I já tě zdravím, pilná včelko,“ odpověděl. „Existuje však jistá věc, jež se zve čas. Musíš odhalit její tajemství.“ Zvedl zápěstí a poklepal na hodinky. „Právě mířím na oběd a ty mi teprve přinášíš mou snídaň?“

„Lépe pozdě nežli nikdy,“ odpověděl jsem, ale jen zavrtěl hlavou.

„Nikoli,“ poučil mě. „Mé chuťové buňky se právě přepnuly na jiné pozítky. Jdu si dát *ropa vieja* a *plátanos*.“

„Pokud pohrdáš mým chutným darem,“ varoval jsem ho, „nabízím ti náhradou prst.“ Pozvedl obočí a já mu podal Debin balíček. „Můžeš mi věnovat půl hodiny svého času, než půjdeš na oběd?“

Pohlédl na krabičku. „Myslím, že by nebylo rozumné to otevírat na lačný žaludek, co?“ usoudil.

„Moudré rozhodnutí, co takhle dát si koblihu?“

Trvalo to déle než půl hodiny, ale než Vince konečně odešel na oběd, zjistili jsme, že se z Kyleova prstu nedá nic zjistit. Řez byl mimořádně čistý a profesionální, provedený nějakým velice ostrým nástrojem, který po sobě v ráně nezanechal žádné stopy. Pod nehtem také nebylo nic, jen trochu špíny, která mohla pocházet odkudkoli. Sundal jsem prsten, ale neobjevili jsme žádná vlákna, vlasy, chlupy ani výmluvné vzorky látek a Kyle jaksi pozapomněl na vnitřní stranu kroužku vyryt adresu či telefonní číslo. Kyleova krevní skupina byla AB+.

Uložil jsem prst do chladicího boxu a prsten si strčil do kapsy. Nešlo sice o běžný postup, ale byl jsem si celkem jistý, že ho Debora bude chtít, pokud se nám nepodaří dostat Kylea zpět. Zatím to spíš vypadalo, že pokud ho dostaneme zpět, pak jedině prostřednictvím posílčka, hezky kousek po kousku. Nejsem nijak zvlášť citlivá osoba, ale nepřišlo mi to jako způsob, který by mou sestřičku zahřál u srdce.

Nyní jsem byl skutečně na smrt utahaný, a jelikož mi Deb ještě nezavolala, usoudil jsem, že mám právo zajet domů a dát si šlofíka. Když jsem nasedal do auta, spustil se odpolední déšť. Rozjel jsem se po Le-Jeune v poměrně řídkém provozu a dojel jsem domů; ostatní řidiči mě seřvali během jízdy jen jednou, což znamenalo nový rekord. Proběhl jsem deštěm a zjistil, že Debora zmizela. Na žlutý lísteček mi naškrábala vzkaz, že se ozve. Ulevilo se mi, protože jsem se nijak zvlášť netěšil na vyhlídku spaní na úzké pohovce. A tak jsem zalezl do své postýlky a prospal se bez přerušení až do šesti večer.

Přirozeně i tak mohutný stroj, jako je mé tělo, potřebuje jistou údržbu, takže když jsem se opět posadil na posteli, zjistil jsem, že nutně potřebuji vyměnit olej. Dlouhá noc s minimem spánku, zmeškaná snídaně, napětí a nejistota z vymýšlení varianty k „no tak, no tak“, jež by uklidnila Deboru – to všechno si vybralo svou daň. Cítil jsem se, jako by se ke mně někdo vloupal a vycpal mi hlavu pískem z pláže i s uzavěry od lahví a nedopalky cigaret.

V takovém stavu existuje jen jediné řešení, totiž rozcvičit to. Usoudil jsem, že teď nutně potřebuju pohodový tří- až pětikilometrový rekreační běh, přičemž jsem si vzpomněl, že postrádám své běžecké boty. Nebyly na obvyklém místě u dveří a nebyly ani v autě. Bydlím v Miami, takže připadalo v úvahu, že tu byl zloděj a ukradl mi je; koneckonců šlo o moc hezké botky značky New Balance. Ale daleko pravděpodobněji jsem je nechal u Rity. A když se rozhodnu, hned jednám. Dopotácel jsem se k autu a odjel k Ritině domu.

Pršet dávno přestalo – jen zřídkka to trvá déle než hodinu – a ulice byly už suché a jako obvykle zaplněné pokojně sebevražděným davem. To jsou mí lidé. Na Sunsetu se za mnou objevil hnědý taurus a doprovázel mě celou cestu. Bylo milé vidět Doakese zase ve službě. Zrovna jsem si začal připadat poněkud zanedbávaný. Když jsem klepal na dveře, jako vždy zaparkoval naproti přes ulici. Sotva stačil vypnout motor, když mi Rita otevřela. „Ale,“ prohlásila. „To je překvapení!“ A nastavila mi tvář k polibku.

Dal jsem jí ho a vložil do něj trochu vášně, abych potěšil seržanta Doakese. „Neříká se mi to snadno,“ spustil jsem, „ale přišel jsem si pro své běžecké boty.“

Rita se usmála. „Vlastně jsem si zrovna obouvala svoje. Nechtěl by sis dát trochu do těla?“ A otevřela mi dveře dokořán.

„Tohle je ten nejlepší návrh za celý dnešní den,“ ujistil jsem ji.

Boty jsem našel v garáži u pračky, hned vedle šortek a nátělníku, které byly vyprané a připravené k použití. Šel jsem se do koupelny převléct a pracovní šaty jsem úhledně složil na záchodový poklop. Za pár minut jsme už s Ritou klusali bok po boku ulicí. Když jsme probíhali kolem seržanta Doakese, zamával jsem mu. Na konci ulice jsme zabočili vpravo a po pár blocích se dostali do parku, který jsme začali obíhat po obvodu. Šlo o vyzkoušenou trasu, dokonce jsme ji měli změřenou, dělalo to okolo pěti kilometrů, a byli jsme dokonale sladění. Asi tak za půl hodiny, zpocení a znovu ochotní čelit nástrahám dalšího večera na planetě Zemi, jsme se ocitli zpět před dveřmi Ritina domku.

„Pokud ti to nebude vadit, osprchuju se jako první,“ řekla. „Alespoň stačím udělat večeri, než se dáš do pořádku.“

„V pohodě,“ ujistil jsem ji. „Sednu si tady a trochu vychladnu.“

Rita se usmála. „Přinesu ti pivo,“ oznámila. Chvilí nato mi jedno podala, zašla dovnitř a zavřela dveře. Seděl jsem na schodech a usrkával zlatavý mok. Posledních pár dní proběhlo v divokém shonu a natolik mě vykojelo z normálního života, že jsem si opravdu užíval chvíli mírumilovného rozjímání; jen jsem tam seděl a popíjel pivo, zatímco někde ve městě Chutsky přicházel o nadbytečné tělesné části. Život kolem mě víří, zraňuje, škrtí a utíná údy, ale v Dexterově doméně vládne čas Millerova ležáku. Zvedl jsem plechovku a připil seržantu Doakesovi.

Z domu jsem zaslechl nějaký rozruch. Ozval se triumfální pokřik a místy i kvikot, jako by se Ritě v koupelně právě zjevili Beatles. Pak se dveře s prasknutím rozevřely a Rita se mi vrhla kolem krku, až jsem ztratil dech. Upustil jsem pivo a bojoval o kyslík. „Co je? Co jsem provedl?“ zeptal jsem se. Spatřil jsem, že nás ze zápraží pozorují Astor a Cody. „Je mi to hrozně líto a už to nikdy neudělám,“ dodal jsem, ale Rita mě dál škrtila.

„Jé, Dextere,“ vypravila ze sebe a teď pro změnu plakala. Astor se na mě usmála a podepřela si bradu sepnutýma rukama. Cody jen zíral a téměř neznatelně pokyvoval hlavou. „Jé, Dextere,“ zopakovala Rita.

„Prosím tě,“ nevzdával jsem svůj zoufalý zápas o kyslík, „přisahám, že šlo o nehodu a já nechtěl. Tak co jsem provedl?“ Rita se konečně smílovala a uvolnila smrtící sevření.

„Jé, Dextere,“ vydechla potřetí a položila mi dlaně na tváře a podívala se na mě s oslepujícím úsměvem a tváří mokrou od slz. „Ach, TY JEDEN!“ vzlykla dojatě, i když abych byl upřímný jsem si právě teď sám sebou nebyl zrovna jistý. „Je mi líto, byla to náhoda,“ řekla a zavzlykla. „Doufám, že jsi to neměl nějak speciálně naplánované.“

„Rito. Prosím tě. Tak co se děje?“

Usmívala se stále víc a zářivěji. „Jé, Dextere. Já vážně – nechtěla jsem – Astor potřebovala na záchod, a když zvedla tvoje šaty, tak vypadl na zem a – jé, Dextere, je tak nádherný!“ Řekla to své „Jé, Dextere“ tolikrát, že jsem si začal připadat jako J. Dexter, ale pořád jsem neměl tušení, oč se jedná.

Až dokud ke mně Rita nezvedla ruku. Levou ruku. Na prsteníku jí zářil prstýnek s velkým diamantem.

Chutského prsten.

„Jé, Dextere,“ zopakovala a pak mi zabořila hlavu do hrudi. „Ano, ano, ANO! Jé, já jsem tak šťastná!“

„Tak fajn,“ dodal Cody potichu.

Co se dá po takovéhle scéně dělat jiného, než nasadit úsměv?

Zbytek večera uběhl v oparu úžasu a Millerova ležáku. Velice jasně jsem si uvědomoval, že někde v prostoru se vznáší dokonalá, chladná a logická skupina slov, která bych mohl shromáždit a říct je Ritě, aby pochopila, že jsem jí vlastně nenabídl manželství a že bychom se tomu všichni měli od srdce zasmát a hezky se rozloučit. Ale čím usilovněji jsem hledal tu kouzelnou, nepostižitelnou větu, tím hbitěji mi unikala. Přistihl jsem se, jak uvažuji, že by mi ještě jedno pivo možná pomohlo odemknout bránu vnímání, a nakonec po několika plechovkách Rita zaběhla do nejbližšího krámku a vrátila se s lahví šampaňského. Vypili jsme ho a všichni vypadali tak spokojení a události se vyvíjely samospádem, takže jsem nakonec nějak skončil zase v Ritině posteli coby účastník jistých neobyčejně nepravděpodobných a nedůstojných činností.

A když jsem pak upadal do šokovaného a užaslého spánku, znovu

jsem se podivil: *Jak to, že se tyhle příšernosti vždycky stanou mně?*

Procitnutí po takovéhle noci není nikdy příliš příjemné. Ale procitnout uprostřed noci s myšlenkou *Proboha – Debora!* je ještě mnohem horší. Možná si pomyslíte, že mě trápil pocit viny anebo jsem byl nešťastný, protože zanedbávám někoho, kdo je na mně závislý, ale to byste byli na omylu. Jak už jsem řekl, ve skutečnosti necítím emoce. Nicméně pociťuji strach a představa rozzuřené Debory zafungovala spolehlivě. Rychle jsem se oblékl a podařilo se mi vyklouznout k autu, aniž bych někoho probudil. Seržant Doakes už neparkoval na svém místě přes ulici. Jak milé zjištění, že dokonce i on se potřebuje občas vyspat. Anebo usoudil, že ten, kdo se právě zasnoubil, si zaslouží trochu soukromí. I když, jak ho znám, to nevypadalo příliš pravděpodobně. Daleko pravděpodobnější bylo, že ho zvolili papežem a musel odletět do Vatikánu.

Rychle jsem odjel domů a zkontroloval záznamník. Objevil jsem automatickou zprávu s výzvou, abych si rychle zakoupil novou sadu pneumatik, než bude pozdě; působila sice dostatečně výhružně, ale od Deb ani slůvko. Uvařil jsem si kávu a čekal na úder ranních novin do dveří. Ovládl mě pocit nerealnosti onoho rána, což neměla na svědomí jen kocovina z vypitého šampaňského. Vážně jsem zasnoubený? To se podívejme. Kéž bych si jen mohl od plic vynadat a vyčítat si, co jsem to zase prováděl. Ale pravda byla bohužel taková, že jsem neudělal nic špatně; byl jsem zcela oděn do své ctnosti a pracovitosti. A nevyvedl jsem nic, co by se dalo označit za pozoruhodně stupidní – ani náhodou. Vedu vznešený, ba dokonce příkladný život; hledím si svého a pokouším se pomoci sestře získat zpět jejího milého; cvičím, jím spoustu zeleniny a už ani nekrájím jiné úchyly na kousky. A přesto se toto ušlechtilé a slušné chování jaksi obrací proti mně a vpadá mi do zad. Jak říkával Harry, dobré skutky bývají vždy po zásluze potrestány.

Co si mám s touhle situací teď počít? Rita se určitě zase vzpomíná. Jen si to vezměte: JÁ? Kdo by si chtěl vzít MĚ? Určitě existují lepší možnosti, třeba stát se jeptiškou, anebo vstoupit do mírových sborů. Mluvíme tu přece o Dexterovi. Copak v tak malém městě, jako je Miami, nedokáže Rita najít někoho, kdo je alespoň člověk? A proč je

vlastně tak říčná do dalšího manželství? Poprvé dopadla opravdu ne-slavně, ale zjevně je ochotná vrhnout se do něj po hlavě znovu. Jsou ženy skutečně tak vdavekchtivé?

Jistě, musí myslet na zabezpečení dětí. Selský rozum radí sehnat jim otce a něco na tom je, protože kde bych byl já bez Harryho? A Astor s Codym vypadali tak šťastní. I kdyby se mi podařilo přesvědčit Ritu, jak směšná chyba se stala, pochopí to vůbec ty děti?

Byl jsem u druhého šálku kávy, když dorazily noviny. Proběhl jsem hlavní články a s úlevou zjistil, že se i nadále všude vesele dějí hrozné věci. Chválabohu, že alespoň zbytek světa zůstal normální.

V sedm hodin jsem usoudil, že bude bezpečné zavolat Deboře na mobil. Nevzala ho; nechal jsem jí vzkaz a za patnáct minut mi zavolala zpět. „Dobré ráno, sestřičko,“ pozdravil jsem ji a udivil se, že se mi daří mluvit tak klidně. „Jak ses vyspala?“

„Jen trochu,“ zabručela. „Probudila jsem se včera kolem čtvrté. Vystopovala jsem ten balíček až do jednoho místa v Hialeah. A pak jsem tam většinu noci křižovala, jestli nezahlednu bílou dodávku.“

„Pokud ho podal v Hialeah, nejspíš tam zajel z Key Westu,“ poznamenal jsem.

„To si sakra uvědomuju,“ odsekla. „Ale co mám k čertu dělat?“

„Nevím,“ přiznal jsem. „Ale nemá dnes dorazit ten chlapík z Washingtonu?“

„Nemáme o něm žádné zprávy,“ řekla. „A to, že je Kyle dobrý, ještě neznamená, že bude dobrý i on.“

Zjevně pozapomněla, že se Kyle nijak zvlášť nepředvedl, tedy alespoň na veřejnosti ne. Vlastně nic nedokázal kromě toho, že se nechal chytit a uříznout si prst. Ale nepřišlo mi taktické probírat teď jeho kvality, a tak jsem jen poznamenal: „No, musíme předpokládat, že ten nový bude vědět něco, co my nevíme.“

Debora si odfrkla. „To nebude zase tak těžké,“ utrousila. „Až dorazí, zavolám ti.“ Zavěsila a já se vypravil do práce.

KAPITOLA 17

Ve 12.30 Deb nakráčela do mého soukromého útočiště vedle forenzní laboratoře a hodila mi na stůl kazetu. Podíval jsem se na ni; sestřička nevypadala šťastně, ale to nebylo nic nového. „Je z mého domácího záznamníku,“ oznámila. „Poslechni si ji.“

Otevřel jsem kryt na svém záznamníku a zasunul dovnitř kazetu, kterou po mně Debora mrskla. Stiskl jsem přehrávání: páska hlasitě zapípala a pak nějaký neznámý hlas pronesl: „Seržantko, ehm, Morgánová. Je to tak? Tady je Dan Burdett z, ehm – Kyle Chutsky povídal, ať vám zavolám. Právě jsem na letišti a hned, jak dojezu do hotelu, se ozvu a domluvíme si setkání, protože –“ Ozvalo se zašustění a on už zjevně nemluvil do mobilu, protože jeho hlas zeslábl. „Cože? No to je skvělé. Tak dobře, díky.“ A znovu zazněl naplno. „Právě mě tu našel váš řidič. Děkuji, že jste pro mě někoho poslala. Jak jsem řekl, zavolám vám z hotelu.“

Debora se natáhla přes stůl a vypnula záznamník. „Nikoho jsem na to zatracený letiště neposílala,“ oznámila. „A kapitán Matthews si je zatraceně jistý, že ani on nikoho neposlal. Poslal jsi snad na to zatracený letiště někoho ty, Dextere?“

„Mojí limuzíně došla šťáva,“ řekl jsem.

„DO HAJZLU s tím!“ zaklela a já s její analýzou situace musel souhlasit.

„No nic,“ poznamenal jsem, „alespoň teď víme, jak kvalitní náhradu poslali za Kylea.“

Debora klesla do sklápěcí židle u mého stolu. „Nějakýho přiblblýho ňoumu,“ doplnila. „A Kyle je...“ skousla rty a nedořekla větu.

„Už jsi o tom řekla kapitánu Matthewsovi?“ zeptal jsem se jí. Zavrtěla hlavou. „Musí dát vědět těm z Washingtonu. Ať pošlou někoho dalšího.“

„No jasně, bezva. Pošlou dalšího a ten to pro změnu dotáhne až k vyzvednutí zavazadel. Je to v háji, Dextere.“

„Musíme jim dát zprávu, Deb,“ trval jsem na svém. „Kdo jsou vlastně ti oni? Řekl vůbec Kyle někdy, pro koho přesně pracuje?“

Povzdechla si. „Ne. Zažertoval, že dělá pro OGA, ale nikdy mi nevysvětlil, proč je to tak legrační.“

„No, ať už je to kdokoli, musí to vědět,“ pronesl jsem. Vytáhl jsem kazetu z přístroje a položil ji před ni na stůl. „Určitě mohou podniknout nějaké kroky.“

Debora se chvíli nehýbala. „Proč mám pocit, že je už podnikli a spočívaly v poslání toho Burdetta?“ ozvala se konečně. Pak sebrala kazetu a odšourala se pryč z kanceláře.

Právě jsem usrkával kávu a zažíval oběd s pomocí obří čokoládové sušenky, když přišlo hlášení, ať se hlásíme na místě vraždy v Miami Shores. Angel-ne-ten-Batista a já jsme odjeli k domku u plavebního kanálu v rekonstrukci, kde našli tělo. Stavební práce byly přerušeny a majitel se stavitelem na sebe ječeli obvinění. Tělo objevili dva dospívající záškoláci, co se vloupali do domku. Leželo na silném igelitu na desce z překližky, podložené dvěma dřevěnými kozami. Někdo vzal výkonnou řetězovou pilu a čistě odřízl hlavu, ruce a nohy. A celé to nechal tak, trup uprostřed a údy odříznuté a odsunuté pár centimetrů od těla.

A přestože se Temný společník pochechtával a šeptal mi do ucha temné, nesrozumitelné pokyny, považoval jsem to jen za slepou závist a pokračoval ve své práci. Čekala na mě spousta krevních stop, ještě docela čerstvých, a zabere mi nejspíš celý den pilné a pokojné práce je všechny najít a analyzovat, jenže jsem zaslechl uniformovaného policistu, který byl první na místě činu, jak si povídá s detektivem.

„Jeho náprsní taška ležela hned tady vedle těla,“ říkal strážník Snyder. „Měl v ní virginský řidičský průkaz na jméno Daniel Chester Burdett.“

No tak dobře, pochválil jsem šťastně šeptající hlásek na zadním se-

dadle mozku. *To mnohé vysvětluje, že?* Podíval jsem se znovu na tělo. I když amputace hlavy a končetin byla rychlá a divoká, v rozložení jednotlivých částí panovala úhlednost, kterou jsem nyní dokázal rozpoznat jako důvěrně známou a Temný společník se spokojeně zasmál na souhlas. Mezery mezi trupem a jednotlivými částmi se vyznačovaly takovou přesností, jako by je někdo odměřil, a celek byl naaranžován téměř jako cvičení z anatomie. Kyčelní kost čistě oddělená od stehenní.

„V hlídkovém autě mám ty dva kluky, co ho naši,“ dodal Snyder k detektivovi. Díval jsem se na ně a přemýšlel, jak jim sdělit to sladké tajemství. Je samozřejmě možné, že se mýlím, ale –

„A sakra,“ zaslechl jsem, jak si někdo ulevil. Ohlédl jsem se na druhou stranu, kde Angel-ne-ten-Batista prozkoumával opačný konec těla. Znovu použil pinzetu, kterou uchopil kousek papíru. Přitočil jsem se k němu a podíval se mu přes rameno.

Pevným pavoučím písmem tam kdosi napsal „ŠMÍRA“ a přeškrtl to jednou čarou. „Co je Šmíra?“ zeptal se Angel. „Jeho přezdívka?“

„Tak se ve vojenském žargonu říká někomu, kdo sedí za stolem a velí skutečným jednotkám v terénu,“ vysvětlil jsem.

Podíval se na mě. „A odkud tyhle blbosti znáš?“ zajímal se Angel.

„Dívám se hodně na válečné filmy,“ řekl jsem.

Angel mrkl zpět na papír. „Myslím, že rukopis je stejný,“ poznamenal.

„Přesně jako tamten,“ souhlasil jsem.

„Jako z toho případu, co nikdy neexistoval,“ dodal. „Poznám ho, byl jsem tam.“

Narovnal jsem se, popadl dech a pomyslel si, jak je hezké mít pravdu.

„Ani tohle se nikdy nestalo,“ předpověděl jsem a zamířil k policistovi Snyderovi a tomu detektivovi, kteří spolu spokojeně klábosili.

Dotyčný detektiv měl hruškovitou postavu a jmenoval se Coulter. Upíjel z velké plastové láhve limonádu Mountain Dew a vyhlížel z okna na plavební kanál venku. „Na kolik myslíš, že by tu přišel pozemek?“ zeptal se Snydera. „Přímo u plavebního kanálu. Ani ne míli od zátoky, co myslíš? Zkus to odhadnout. Na půl milionu? Nebo na víc?“

„Promiňte, detektive,“ vmísil jsem se. „Myslím, že tu máme mimo-

řádnou událost.“ Vždycky jsem chtěl tohle říct, ale na Coultera to nedělalo žádný dojem.

„Mimořádnou událost? Nesledujete náhodou moc *Kriminálku Miami*?“

„Burdett je federální agent,“ vysvětlil jsem. „Měl byste hned zavolat kapitánu Matthewsovi a sdělit mu to.“

„To bych *měl*,“ opáčil Coulter.

„Souvisí to s případem, který jsme museli nechat být,“ navázal jsem. „Přijeli kvůli němu až z Washingtonu a poručili kapitánovi, ať od něj dá ruce pryč.“

Coulter si dal lok ze své láhve. „A stáhl se kapitán?“

„Zalezl do nory jako králík,“ ujistil jsem ho.

Coulter se obrátil a pohlédl na Burdettovo tělo. „Tak federál,“ utrousil. Znovu si loknul a chvíli zíral na oddělenou hlavu a končetiny. Nakonec potřásl hlavou. „Tihle hoši se vždycky pod tlakem celí rozloží.“ Pak se znovu zadíval z okna a vytáhl mobil.

Debora dorazila na místo činu, právě když si Angel-ne-ten-Batista balil nádobíčko a nakládal ho do dodávky, tedy tři minuty před kapitánem Matthewsem. Nechtěl jsem, aby to vyznělo vůči kapitánovi kriticky. Abych byl spravedlivý, Deb se na rozdíl od něj nemusela pečlivě navonět kolínskou značky Aramis a znovu si uvázat kravatu, aby uzel neměl chybu, to zabere nějakou chvíli. A těsně před Matthewsem dorazil i vůz, který jsem znal jako své boty: hnědý Ford Taurus a v něm seržant Doakes. „Dobro došli, celá tlupa je už zase pohromadě,“ prohlásil jsem pokojně. Strážník Snyder mě obdařil pohledem, jako bych navrhl, abychom si tu zatancovali nazí, ale Coulter jen zarazil ukazováček do hrdla své láhve limonády a nechal ji na něm viset; pak se vydal za kapitánem.

Debora obhlédla místo činu zvenčí a poručila Snyderovu partákovi, ať trochu zvětší páskou ohrazený okruh. Než konečně dorazila dovnitř ke mně, abychom si mohli promluvit, došel jsem mezitím k překvapivému závěru. Začalo to jako taková ironická schválnost, ale vykvetlo to do něčeho, co jsem nemohl přes veškerou snahu pustit z hlavy. A tak jsem přešel k Coulterovu oblíbenému oknu, opřel se o zeď a taky začal zírat ven, promýšlel jsem ten nápad ze všech stran. Z nějakého důvodu

ho Temný společník pokládal za nesmírně zábavný a začal mi našeptávat ohyzdný kontrapunkt. Až jsem si nakonec s pocitem, jako bych prodával návody na výrobu jaderné bomby Talibanu, uvědomil, že není jiná možnost. „Deboro,“ spustil jsem, když se konečně došmat'hala za mnou k oknu, „tentokrát žádné posily nedorazí.“

„Nech toho, Sherlocku,“ odbyla mě.

„Zbyli jsme jen my a nestačíme na to.“

Odhrnula si z obličejce pramen vlasů a zhluboka si povzdechla. „A neříkám to snad pořád?“

„Ale nic s tím neděláš, sestřičko. Jelikož na to nestačíme, potřebujeme pomoc, někoho, kdo o tom něco ví –“

„Dextere, pro spásu boží! Takové lidi mu přece cpeme do chřtánu jednoho za druhým!“

„Což znamená, že jediným zbývajícím kandidátem je v téhle chvíli seržant Doakes,“ vytáhl jsem svůj trumf.

Nebylo by fér říct, že jí spadla čelist. Ale zůstala na mě zírat s pusou dokořán, než se obrátila a pohlédla na Doakese; stál u Burdettova těla a hovořil s kapitánem Matthewsem.

„Seržant Doakes,“ opakoval jsem. „Bývalý *seržant* Doakes. Od zvláštních jednotek. Služebně detašovaný do Salvadoru.“

Podívala se znovu na mě a pak zase na Doakese.

„Deboro,“ přitlačil jsem, „jestli chceme najít Kylea, potřebujeme víc informací. Musíme získat jména z Kyleova seznamu a zjistit, co to bylo za jednotku a proč se všechno tohle děje. A Doakes je jediný, kdo mě napadá a kdo o tom něco ví.“

„Doakes tě chce vidět mrtvého,“ namítl.

„Žádné pracovní vztahy nejsou dokonalé,“ prohlásil jsem a nasadil ten nejlepší úsměv značky „bezvýhradná ochota“. „Myslím však, že touží sprovodit celou záležitost ze světa stejně toužebně jako Kyle.“

„Tak toužebně jako Kyle nejspíš ne,“ opravila mě Debora. „A ani ne tak toužebně jako já.“

„No dobře,“ připustil jsem. „Ale vypadá to jako nejlepší šance.“

Debora se z nějakého důvodu stále netvářila přesvědčeně. „Kapitán Matthews nebude chtít Doakese nasadit na něco takového. Museli bysme ho přesvědčit.“

Ukázal jsem na téhož kapitána rozmlouvajícího právě s Doakesem. „Támhle je,“ upozornil jsem.

Debora si chvíli kousala ret, ale nakonec se rozhodla: „K čertu. Mohlo by to vyjít.“

„Nic jiného mě skutečně nenapadá,“ přitlačil jsem ji.

Znovu se nadechla a pak, jako by někdo stiskl tlačítko, vykročila se zaťatými zuby ke kapitánu Matthewsovi a Doakesovi. Vydal jsem se za ní a snažil se splývat s holými stěnami, aby se na mě Doakes nevrhl a nevyrvál mi srdce.

„Kapitáne,“ začala Debora, „potřebujeme s tím nějak iniciativně pohnout.“

I když „iniciativně“ patřilo k Matthewsovým oblíbeným slovům, zdíval se na ni jako na švába v salátu. „Co potřebujeme,“ opravil ji, „je, aby ti... *lidé*... z Washingtonu poslali někoho kompetentního, kdo by zdejší situaci urovnal.“

Debora ukázala na Burdetta. „Poslali jeho,“ řekla.

Matthews se podíval dolů na Burdetta a zamyšleně našpulil rty. „Tak co navrhuje?“

„Máme několik stop,“ odpověděla a kývla směrem ke mně. Skutečně bych jí byl vděčný, kdyby to neudělala, protože Matthews otočil hlavu mým směrem, a co bylo mnohem horší, totéž udělal i Doakes. Pokud něco naznačoval jeho výraz hladového psa, pak to, že jeho city ke mně zjevně neochladly.

„A jak jste se do toho zapletl vy?“ zeptal se mě Matthews.

„Poskytuje mi technickou podporu,“ řekla Debora a já způsobně přikývl.

„Blbost,“ ozval se Doakes.

„Tlačí nás čas,“ pokračovala Debora. „Potřebujeme pachatele najít, než – než dojde k dalším případům. Nemůžeme to věčně držet pod pokličkou.“

„Myslím, že výraz ‚krmení dravé novinářské zvěře‘ je výstižnější,“ nadhodil jsem, vždy ochotný pomoci. Matthews mě zpražil pohledem.

„Vím v obecných rysech, o co se Kyle – tedy Chutsky – snažil,“ pokračovala Debora. „Ale nemůžu s tím hnout, protože neznám podrobnosti a pozadí.“ Pak kývla bradou směrem k Doakesovi. „Ale seržant

Doakes ano.“

Doakes se zatvářil překvapeně, což byl zjevně výraz, který příliš netrénoval. Ale než se zmohl na slovo, přiložila Debora pod kotel. „Myslím, že my tři společně bychom ho dokázali chytit dřív, než se sem došetrá nějaký federál a dostane se do obrazu.“

„Blbost,“ zopakoval Doakes. „Chcete, abych dělal s *ním*? Nemusel nijak upřesňovat, o kom mluví, ale stejně to udělal a strčil mi svůj svalnatý ukazovák s mohutnými klouby div ne do obličeje.

„Přesně tak,“ ujistila ho Debora. Kapitán Matthews si kousal rty, vypadal nerozhodně a Doakes znovu opakoval: „Blbost.“ Doufal jsem, že pokud budeme spolupracovat, jeho konverzační schopnosti se zdokonalí.

„Říkal jste, že o té záležitosti něco víte,“ prohodil Matthews směrem k Doakesovi a seržant neochotně odvrátil zrak ode mě a pohlédl na kapitána.

„M-hm,“ potvrdil Doakes.

„Z vašeho – ehm – z armády,“ dodal Matthews. Nezdálo se, že by ho nějak zvlášť vyděsil Doakesův výraz podrážděného vzteku, ale nejspíš šlo jen o sebejistotu nadřízeného.

„M-hm,“ zopakoval Doakes.

Kapitán Matthews se zamračil a zatvářil se ze všech sil jako akční hrdina činící důležité rozhodnutí. My ostatní jsme se snažili zahnat husí kůži,

„Morganová,“ pronesl nakonec kapitán Matthews. Pohlédl na Deb a odmlčel se. Dodávka s nápisem Aktuality na boku zastavila před domem a začali se z ní rojit lidé. „K čertu,“ zaklel Matthews. Podíval se na tělo, pak na Doakese. „Pustíte se do toho, seržante?“

„Těm z Washingtonu se to nebude líbit,“ zavrčel Doakes. „A mně se to taky nelíbí.“

„Začínám už ztrácet trpělivost s tím, co se líbí lidem z Washingtonu,“ namítl Matthews. „Máme dost vlastních problémů. Zvládnete to?“

Doakes se podíval na mě. Zkusil jsem se zatvářít seriózně a horlivě, ale on jen potřásl hlavou. „Jo,“ odpověděl. „Zvládnu.“

Matthews ho poplácal po rameni. „Jste skvělý,“ ucedil a odklusal si promluvit s televizním štábem.

Doakes stále zíral na mě. „Jen uvažte, oč bude teď jednodušší mít mě na očích,“ povzbudil jsem ho.

„Až tohle skončí,“ odpověděl, „jen vy a já.“

„Ale ne dřív, než tohle skončí,“ upřesnil jsem a on nakonec přikývl. Jen jednou.

„Až potom,“ uzavřel.

KAPITOLA 18

Doakes nás odvedl do kavárny v Calle Ocho, hned naproti prodejně aut. Došel k malému stolku v zadním koutu a sedl si tváří ke dveřím. „Tady si můžeme promluvit,“ řekl a pronesl to jako ve špionážním filmu, až jsem zalitoval, že s sebou nemám tmavé brýle. Ale možná přijde i Chutsky. A třeba bude mít ještě i nos.

Než jsme se mohli doopravdy dát do řeči, vyšel ze zadní místnosti nějaký muž a potřásl si s Doakesem rukou. „Alberto,“ přivítal ho. „Como estas?“ A Doakes mu odpověděl velice dobrou španělštinou – lepší, než je ta moje, abych byl upřímný, i když si myslím, že mám přece jen hezčí přízvuk. „Luisi,“ odpověděl. „Mas o menos.“ Minutku spolu tlachali a pak nám Luis přinesl miniaturní šálky příšerně sladké kubánské kávy a talíř *pastelitos*. Ještě kývl na Doakese a pak opět zmizel v zadní místnosti.

Debora celý výstup pozorovala s rostoucí netrpělivostí, a když Luis konečně odešel, zahájila poradou. „Potřebujeme jména všech ze Salvadoru,“ vyhrkla.

Doakes po ní jen střelil pohledem a usrkl kávu. „To bude dlouhej seznam,“ poznamenal.

Debora se zamračila. „Víte dobře, jak to myslím,“ namítla. „Sakra, Doakesi, má Kylea.“

Doakes vycenil zuby. „Jo, Kyle nejspíš stárne. Kdyby byl ve formě, nikdy by ho nedostal.“

„Co jste tam v džungli konkrétně dělali?“ zeptal jsem se. Víím, že to bylo trochu mimo mísu, ale přemohla mě zvědavost, jak mi odpoví.

Doakes se na mě podíval stále s úsměvem, tedy pokud to vůbec byl

úsměv, a odpověděl: „A co asi myslíte?“ A těsně pod prahem slyšitelnosti zaznělo tiché zavrčení divoké radosti, na něž se ihned ozvala odpověď z hlubiny zadního sedadla mé mysli; jeden dravec vyje přes propast měsíčné noci na druhého. No ovšem, že se ptám. Stejně jako Doakes viděl do mě, já viděl do něj, co je zač – chladnokrevný vrah. I bez informací, které nám sdělil Chutsky, bylo naprosto jasné, jak si Doakes užíval při vražedném masopustu v Salvadoru. Jistě patřil k místním celebritám.

„Nechte toho přetlačování očima,“ vpadla mezi nás Debora. „Potřebuju nějaký jména.“

Doakes zvedl jedno *pastelito* a pohodlně se opřel. „Co kdybyste mě vy dva nejdřív zasvětili do situace?“ vyzval nás. Ukousl si a Debora poklepávala netrpělivě prstem na stůl, ale nakonec usoudila, že to dává smysl.

„Tak dobře,“ souhlasila. „Máme hrubý popis pachatele a jeho auta. Bílá dodávka.“

Doakes potřásl hlavou. „To je k ničemu. My víme, kdo to dělá.“

„Známe taky totožnost jeho první oběti,“ řekl jsem. Jmenuje se Manuel Borges.“

„Ale, ale,“ podivil se Doakes. „Tak starý Manny, jo? Škoda, že jste mě nenechali, abych ho zastřelil.“

„Přítel?“ zeptal jsem se, ale Doakes mě ignoroval.

„Co ještě máte?“ zeptal se místo toho.

„Kyle sepsal seznam jmen,“ odpověděla Debora. „Dalších mužů ze stejné jednotky. Tvrdil, že příští obětí bude jeden z nich. Ale ty jména mi neprozradil.“

„Ne, to nemohl,“ poznamenal Doakes.

„Takže je potřebujem slyšet od vás,“ dodala Debora.

Vypadalo to, že se Doakes zamyslel. „Kdybych byl velký zvíře jako Kyle, vybral bych si jednoho z kandidátů a dal ho sledovat.“

Debora našpulila rty a přikývla.

„Problém je, že nejsem velký zvíře jako Kyle. Jen pitomej okresní polda.“

„A posloucháte rád bendžo?“ zeptal jsem se, ale ze záhadného důvodu se nerozesmál.

„Znám jen jednoho člověka ze starý party, kterej žije tady v Miami,“ zabručel, poté co po mně střelil vzteklým pohledem. „Oscara Acostu. Viděl jsem ho předloni v Publix. Můžeme ho najít.“ Kývl bradou na Deboru. Ještě mě napadaj dvě další jména. Podívejte se po nich, jestli nejsou taky tady.“ Rozhodil ruce „To je asi tak všechno. Možná bych mohl brknout i pár kámošům ve Virginii, ale nemám páru, co by to mělo za následky.“ Odfkl si. „Ale mohli bysme jim dát dva dny, aby si promysleli, co po nich ve skutečnosti chci, a rozhodli se.“

„A co podnikneme my?“ zeptala se Debora. „Najdeme toho posledního? Toho, co jste viděl? A promluvíme si s ním?“

Doakes zavrtěl hlavou. „Pamatuje si mě. Já s ním promluví. Když se ho pokusíte sledovat, nejspíš to zjistí a foukne vám.“ Podíval se na hodinky. „Čtvrt na tři. Oscar bude do dvou hodin doma. Počkejte, zavolám vám.“ Pak mi uštědřil svůj stopadesátivattový úsměv typu sledujtě a dodal: „Co kdybyste mezitím zajel k tý svojí hezoučké snoubence?“ Vstal, odešel a neobtěžoval se s účtem.

Debora na mě nevěřícně zazírala. „Snoubence?“ vysoukala ze sebe.

„Ještě není ruka v rukávu,“ namítl jsem.

„Ty ses *zasnoubil*?!“

„Zrovna jsem ti to chtěl říct,“ ujistil jsem ji.

„A kdy? Až budete mít třetí výročí?“

„Až zjistím, jak k tomu došlo,“ řekl jsem. „Pořád tomu nějak nemůžu uvěřit.“

Jen si odfrkla. „Já už vůbec ne.“ Vstala. „Tak pojd'. Odvezu tě zpátky do práce. Pak můžeš zajet k tý své *snoubence* a počkat u ní,“ dodala. Hodil jsem na stůl nějaké peníze a pokorně cupal za ní.

Zrovna když jsme s Deborou vystupovali z výtahu, narazili jsme na Vince Masuoku. „Šalom, drahý chlapče,“ pozdravil. „Jakpak se máš?“

„Zasnoubil se,“ práskla Debora, než jsem stačil zareagovat. Vince na ni vykulil oči, jako by mu právě oznámila, že jsem v jiném stavu.

„Cože se??“ vykoktal.

„Zasnoubil. Jako že se bude ženit,“ nasadila všemu korunu.

„Ženit? Dexter?“ Jeho tvář prodělávala tvrdý boj, jak se pokoušel najít správný výraz obličeje; byl to pro něj vskutku nelehký úkol, protože neustále vypadal, že se jen přetvařuje – jeden z důvodů, proč s ním

dobře vycházím; dva umělí lidé jako dva plastové hrášky ve skutečném lusu. Konečně se ustálil na čemsi, co vypadalo jako radostné překvapení – ne příliš přesvědčivé, nicméně vhodně zvolené. „Mazel tov!“ popřál mi štěstí hebrejsky a neohrabaně mě objal.

„Díky,“ odpověděl jsem s přetrvávajícím pocitem naprostého zmaření z celé záležitosti a napadlo mě, jestli nebudu muset skutečně onu věc podstoupit.

„No výborně,“ navázal a zamnul si ruce, „něco takového zaslouží příkladný trest. Zítra večer u mě?“

„A proč?“ znejistěl jsem.

Ušetřil mi svůj nejfalešnější úsměv. „Dávný japonský rituál, datuje se již od tokugawského šógunátu. Pořádně se zkárujeme a budeme zírat na porno,“ vysvětlil a pak se otočil a lascivně zacívil na Deboru. „A tvoje sestřička může vyskočit nahá z dortu.“

„A co kdybych tě místo toho nakopala do zadku?“ navrhla Deb.

„To je od tebe moc hezké, Vinci, ale myslím, že –“ spustil jsem ve snaze vyhnout se všemu, co by mohlo přidávat mému zasnoubení na oficialitě, a také jsem chtěl ty dva zarazit ve výměně jejich inteligentních smečů, než z nich dostanu bolení hlavy. Ale Vince mě nenechal domluvit.

„Ne, ne,“ prohlásil, „tohle má nejvyšší prioritu. Jde o věc cti, omluvy se nepřijímají. Zítra večer v osm,“ uzavřel a s pohledem na odcházející Deboru ještě prohodil: „A ty máš jen čtyřicet hodin na to, aby ses naučila kroutit střapce.“

„Kruť si svým střapcem,“ odsekla.

„Ha, ha!“ zasmál se tím svým příšerně neupřímným smíchem a odkváčil chodbou.

„Pošuk,“ zamumlala Debora a otočila se k němu zády. „Po práci zůstaň u svojí *snoubenky*. Zavolám ti, až se mi ozve Doakes.“

Z pracovního dne už moc nezbývalo. Doplnil jsem pár záznamů, objednal si od dodavatele basu luminolu a potvrdil jsem příjem půl tuctu upomínek, které se mi nahromadily v mailu. A s pocitem svědomitě vykonané práce jsem zamířil k autu a vyjel do úlevného masakru dopravní špičky. Zastavil jsem se u sebe a převlékl; po Deb ani vidu, ani slechu, ale postel byla rozesílaná, takže jsem věděl, že tu vegetuje. Na-

cpal jsem své věci do tašky a vydal se k Ritě.

Než jsem dojel k ní domů, úplně se setmělo. Nechtěl jsem tam vlastně jít, ale nenapadlo mě nic jiného. Debora čekala, že tam budu, kdyby mě potřebovala, a byla nastěhovaná u mě. Tak jsem zaparkoval na Riti-
ně příjezdové cestě a vystoupil. Čistě ze zvyku jsem střelil pohledem naproti k chodníku na parkovací místo seržanta Doakese. Bylo přirozeně prázdné. Zaměstnal ho hovor s Oscarem, starým kamarádem z vojny. A náhle mi došlo, že jsem volný, bezpečný před nepřátelskýma slídilskýma očima, které mi tak dlouho bránily být sebou samým. Začal mě zaplavovat pomalý, sílící příval čiré temné vášně a z nebe ho kontrapuntem doplňovalo bušení měsíce, náhle pronikuvšího zpoza hradby nízkých mraků; sinalý, skomíravý měsíc ve třetí čtvrti, obludně velký nízko na temném nebi. Z reproduktorů vytryskla hudba a vyšplhala se až k nejvyšším řadám Dexterova démonického domu, kde kradmý šepot přerůstal v ohlušující skandování přehrávající měsíční hudbu a stále zřetelněji v něm zaznívalo: *Do toho, do toho, do toho...* Celý jsem se roztrásl, až jsem konečně neodolal a pomyslel si: *A proč vlastně ne?*

No vážně, proč ne? Mohl jsem uniknout na pár šťastných hodin – a měl bych s sebou pochopitelně svůj mobil, abych se neprojevil jako nezodpovědná sketa. Proč ale nevyužít výhody měsíčné bezdoakesovské noci a nepoddát se démonickému větru? Pomyšlení na ty rudé boty na mě zaútočilo jak jarní příval. Reiker bydlí jen pár mil odtud. Byl bych tam za deset minut. Mohl bych proniknout do domu a najít důkaz, který potřebuju, a pak – nejspíš by se dalo zaimprovizovat, ten hlas pod prahem slyšitelnosti dnes v noci nápady přímo sršel a určitě bychom společně přišli na něco, co vede k sladkému uvolnění, po kterém oba tolik prahne. *No tak, Dextere, do toho*, vyly a skandovaly hlasy, když jsem strnul uprostřed kroku, zaposlouchal se do nich a znovu si pomyslel *Proč ne?* a nenapadla mě žádná rozumná námitka...

...když se vstupní dveře Ritina domku rozlétly a vykoukla Astor. „Je to on!“ zavolala dovnitř. „Už je tady!“

A byl jsem. Tady, namísto tam. Místo tance v temnotách mě čekalo povalování na pohovce. Únavná maska pokojového Dextera, namísto jasně stříbřité záře Temného mstitele.

„Tak pojd' dál, ty jeden,“ zaševalila Rita a rozzářila vstupní dveře takovým teplem domácího krbu, až jsem se přistihl, že zatínám zuby a davy v mém nitru zavly zklamáním, ale pomalu začaly opouštět arénu, hra skončila, protože co nám zbývalo? Pochopitelně že nic, a přesně to jsme i udělali a pokorně následovali přešťastný průvod Rity, Astor a tradičně mlčenlivého Codyho do domu. Podařilo se mi nerozffňukat se, ale považte sami: Nebylo toho náhodou už příliš? Nezneužívají už všichni Dexterovu klidnou a dobráckou povahu nad únosnou míru?

Večeře byla až depresivně pohodová, snad jako důkaz, že jsem získal podíl na celoživotním štěstí a vepřových kotletách, a tak jsem hrál s nimi, i když mé srdce bylo jinde. Krájel jsem maso na malé kousky, snil jsem o tom, že krájím něco dočista jiného, a myslel na tihotichomořské kanibaly, kteří popisovali lidské maso jako „dlouhé vepřové“. Bylo to vážně namístě, protože jsem ve skutečnosti toužil krájet ono druhé vepřové, a ne tuto hmotu, nasáklou na talíři vlašnou houbovou omáčkou. Ale usmíval jsem se a nabodával zelené fazolky a nějak jsem se protřpěl až ke kávě. Prošel jsem martyriem vepřových kotletek, ale zvládl jsem to.

Po večeři jsme s Ritou usrkávali kafičko a děti dostaly malé porce mraženého jogurtu. I když se káva pokládá za povzbuzující prostředek, nijak mi nepomohla v přemýšlení, jak se z toho vyvléct – na pár hodin pro mě prostě nebylo úniku, když ponecháme stranou hrozící celoživotní blaho, které se ke mně připlížilo a popadlo mě pod krkem. Cítil jsem se, jako bych pomalu přepadával z útesu a rozpouštěl se do své přetvářky, až nakonec ta šťastná gumová maska splyne s mými skutečnými rysy a já se doopravdy změním v tvora, kterého předstírám; budu s dětmi chodit na fotbal, kupovat květiny na usmířenou, když někdy vypiju příliš mnoho piv, srovnávat účinnost čistících prostředků a ořezávat výdaje, místo abych ořezával úchyly o přebytné tělesné části. Byl to nadmíru depresivní směr úvah a má mizérie mohla narůstat dál a dál, kdyby jako na zavanou nezazvonil zvonek u dveří.

„To musí být Debora,“ oznámil jsem. Celkem určitě se mi podařilo z hlasu vymýtít úlevný tón. Vstal jsem, šel ke dveřím a otevřel je, abych spatřil jakousi sympatickou obtloustlou ženu s dlouhými blond vlasy.

„Jé,“ udivila se. „Vy musíte být, ehm – je Rita doma?“

No skvělé, takže jsem pan Ehm, i když jsem až doted' o tom neměl tušení. Zavolal jsem Ritu ke dveřím a ona se nelíčené nadchla. „Kathy!“ přivítala ji. „Tak ráda tě vidím. Jak se mají kluci? Kathy bydlí hned vedle,“ vysvětlila mi.

„Aha,“ zareagoval jsem. Znáám většinu místních dětí, ale ne jejich rodiče. Tahle žena musela být očividně matkou mírně přisprostlého jedenáctiletého sousedovic kluka a jeho permanentně nepřítomného staršího bratra. A jelikož to znamenalo, že nejspíš nenese žádnou bombu ani zkumavku s antraxem, zazubil jsem se a vrátil se s Codym a Astor ke stolu.

„Jason je na táboře,“ oznámila. „A Nick polehává po domě a čeká na pubertu, aby si mohl nechat narůst knírek.“

„Můj ty bože,“ politovala ji Rita.

„Nicky je magor,“ pošeptala mi Astor. „Chtěl mi sundat kalhotky, aby se mohl podívat.“ Cody rozmíchal svůj mražený jogurt na mražený pudink.

„Poslyš, Rito, promiň, že tě ruším u večeře,“ pronesla Kathy.

„Zrovna jsme dojedli. Nedala by sis kafe?“

„Ani ne, piju už jen jeden šálek denně,“ odpověděla. „Doktor mi ho zakázal. Ale jde o našeho psa – chtěla jsem se zeptat, jestli jste neviděli Lumpíka? Už ho postrádáme několik dnů a Nick je z toho celý pryč.“

„Já ho neviděla. Ale zeptám se dětí,“ ujistila ji Rita. Jenže jak se k nim otočila, Cody se na mě podíval, beze slova vstal a odešel pryč. Astor také vstala.

„Neviděli jsme ho,“ řekla. „Naposledy minulý týden na smetišti.“ A odešla pryč za Codym. Na stole po nich zbyly rozjedené dezerty.

Rita sledovala jejich ústup s otevřenou pusou a pak se obrátila zpět k sousedce. „Je mi líto, Kathy. Nejspíš ho nikdo z nás neviděl. Ale budeme mít oči otevřené, ano? Jsem si jistá, že se objeví, vyřídí Nickovi, aby si nedělal starosti.“ Ještě s ní asi minutu tlachala, a já zatím zíral na zmrzlý jogurt a přemýšlel, čeho jsem byl právě svědkem.

Dveře se zavřely a Rita se vrátila k chladnoucí kávě. „Kathy je moc milá,“ řekla, „ale ti její kluci jsou pěkná čísla. Je rozvedená, její bývalý si koupil dům v Islamoradě, je právník či co. A on tam bydlí bez nich, takže Kathy musí vychovávat kluky sama a myslím, že na ně někdy

prostě nestačí. Pracuje jako diplomovaná sestra a pedikérka.“

„A jaké má číslo bot?“ neudržel jsem se.

„Zbytečně plácám?“ zeptala se mě Rita. Kousla se do rtu. „Promiň. Nejspíš proto, že mám starosti... Určitě nejde o nic...“ Potřásla hlavou a podívala se na mě. „Dextere, jestlipak jsi –“

O jaké šlo jestlipak jsem už nezjistil, protože se mi rozšvelel mobil. „Promiň,“ přerušil jsem ji a odešel od stolu ke dveřím, kde jsem ho nechal.

„Právě volal Doakes,“ spustila Debora, aniž by se obtěžovala pozdravit. „Ten člověk, co si s ním jel promluvit, je na útěku. Doakes ho sleduje, aby zjistil, kam má namířeno, ale potřebuje nás jako posily.“

„Pospěšte, milý Watstone, hra právě začíná,“ zadeklamoval jsem, ale Debora neměla náladu na literaturu.

„Vyzvednu tě za pět minut,“ oznámila.

KAPITOLA 19

Opustil jsem Ritu s kvapnou omluvou a šel čekat ven. Debora dodržela slovo a za pět a půl minuty jsme již ujížděli na sever po dálnici Dixie.

„Jsou teď na Miami Beach,“ zasvětila mě. „Doakes povídal, že za tím Oscarem zašel a řekl mu, co se děje. Oscar odpověděl, ať ho nechá si to promyslet, Doakes prohlásil, že jo a že mu zavolá. Ale pozoroval jeho dům z ulice a za deset minut vyběhl ten chlap ze dveří s báglem a naskočil do auta.“

„Proč by teď utíkal?“

„A ty bys neutíkal, kdybys věděl, že po tobě jde Danko?“

„Ne,“ odpověděl jsem a zasnul se nad tím, co bych doopravdy udělal, kdybych se měl ocitnout tváří v tvář našemu doktorovi. „Nastražil bych na něj nějakou past a počkal si na něj. A *pak*, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem před Deborou o tom „pak“ raději pomlčel.

„No, Oscar není jako ty,“ namítla.

„Takových je nás málo,“ ubezpečil jsem ji. „A kam míří?“

Zamračila se a zavrtěla hlavou. „Zrovna teď jen popojíždí sem a tam a Doakes ho sleduje.“

„A kam myslíme, že nás zavede?“ zeptal jsem se.

Debora potřásla hlavou a udělala myšku starému cadillacu kabrioletu naloženému povykujícími teenagery. „Na tom nesejde,“ odpověděla a vyjela s plynem na podlaže na nájezd na magistrálu Palmetto. „Oscar je pořád naše nejlepší šance. Pokud se pokusí odjet pryč, sebereme ho, ale do té doby na něj budeme přilepení a uvidíme, co se stane.“

„Skvělé, skutečně hrozivá představa – ale co si vlastně myslíme, že

se může stát?“

„Já nevím, Dextere!“ vybuchla vztekle. „Ale víme, že ten chlap se dřív nebo později stane Dankovým cílem, ne? A on to taky ví. Možná se teď jen snaží zjistit, jestli ho někdo nesleduje, než vezme roha. Do háje,“ zasyčela a protáhla se kolem kamionu naloženého klecemi s kuraty. Šoural se sotva šedesátkou, neměl koncová světla a na nákladu seděli tři muži, jednou rukou se drželi za postranici, druhou přidržovali náklad. Debora na ně na chvíli pustila sirénu a prosvištěla kolem nich. Ale její výstraha neměla žádný účinek. Ti chlapi nahoře ani nemrkli.

„Tak jako tak,“ navázala, když zajela zpět do pruhu a přidala plyn, „Doakes nás chce na miamské straně jako zálohu. Aby Oscar nedostal roupy. Pojedeme souběžně s ním podél Biscayne.“

Dávalo to smysl; pokud bude Oscar na Miami Beach, nemůže nám žádným směrem uniknout. Kdyby se pokusil přejet přes hráz, anebo zamířil na sever na konec parku Haulover a přešel tam, budeme na něj čekat. Jestli nemá v záloze vrtulník, je bez šance nám zmizet. Nechal jsem Deboru řídit a ona se dál řídila na sever, aniž by někoho úplně přejela.

U letiště jsme zabočili východně na dálnici 836. Provoz trochu zhoustl a Debora kličkovala sem a tam a pekelně se soustředila. Nechal jsem si námitky pro sebe a ona prokazovala léta tréninku v miamském provozu tím, že vítězila v neustálém soutěžení všech proti všem ve vysokorychlostní hře na Kdo uhne. Bezpečně jsme zvládli i mimoúrovňovou I-95 a sjeli na Biscayne Boulevard. Zhluboka jsem si oddechl, když se Debora ponořila do městského provozu a zpomalila na normální rychlost.

Z vysílačky se ozvalo zapraskání a z reproduktoru zazněl Doakesův hlas. „Morganová, vaše poloha?“

Debora zvedla mikrofon a ohlásila se mu. „Na Biscayne u MacArthurova mola.“

Po krátké odmlce Doakes řekl: „Zajíždí ke zvedacímu mostu na Benátském molu. Sledujte ho z vaší strany.“

„Rozumím,“ potvrdila Debora.

A já si nemohl odpustit poznámku: „Když tohle slyším, připadám si tak úředně.“

„Co tím chceš říct?“ zeptala se.

„Ale nic, vážně,“ ujistil jsem ji.

Zabodla do mě pátravý policajtský pohled, ale tvář měla pořád mladou a na prchavý okamžik mi přišlo, že jsme znovu děti, sedíme v Harryho hlídkovém voze a hrajeme si na četníky a zloděje. Až na to, že tentokrát na mě vyšlo být hodný hoch, což byl mimořádně rušivý pocit.

„Tohle není hra, Dextere,“ pronesla, protože se mnou pochopitelně sdílela stejné vzpomínky. „V sázce je Kyleův život.“ Její rysy ztvrdly zpět do masky našťvané ryby a navázala: „Vím, že ti to nejspíš nedává smysl, ale mně na něm vážně sejde. Díky němu se cítím tak – do háje. Chceš se ženit, a nechápeš ani tohle.“ Dojeli jsme k dopravním světlům na 15. severovýchodní. Deb zahrnula doprava. To, co zbylo z Omni Mali, se přiblížilo po levé straně a před námi se ocitlo Benátské molo.

„Nejsem zrovna expert přes pocity, Deb,“ namítl jsem. „A o nějaké svatbě vůbec nic nevím. Ale nelíbí se mi, když jsi nešťastná.“

Debora se protáhla naproti malému přístavišti kolem staré budovy Heraldů a zaparkovala čelem k Benátskému molu. Chvilí byla zticha a pak sípavě vydechla a utrousila: „Promiň.“

To mě zastihlo trochu nepřipraveného, protože jsem se právě chystal říct něco velmi podobného, jen abych udržel proud společenské konverzace. Téměř určitě bych to vyjádřil nějak chytřeji, ale obsah by byl stejný. „A co?“

„Nemyslela jsem to tak – vím, že jseš jiný, Dexi. Vážně se s tím zkouším nějak vyrovnat a – ale pořád jseš můj bratr.“

„Přijímá se,“ řekl jsem.

„Je to průšvih a ty to víš. Jseš můj bratr. A vím, že jseš tady jen kvůli mně.“

„Vlastně jsem doufal, že mě taky necháš hrát si s vysílačkou.“

Odfrkla si. „No dobře, tvař se dál jako idiot. Ale i tak díky.“

„Není zač.“

Popadla mikrofon. „Doakesi, co dělá?“

Po chvilce Doakes odpověděl: „Zdá se, že volá z mobilu.“

Debora se zamračila a podívala se na mě. „Jestli je na útěku, s kým může telefonovat?“

Pokrčil jsem rameny. „Třeba si připravuje útěk ze země. Anebo –“

Zmlkl jsem. Ten nápad byl příliš pitomý, než abych se jím zabýval, a měl jsem ho pustit z hlavy automaticky, ale nějak se mi v ní usídlil, odrážel se sem a tam od šedé hmoty mozkové a mával červeným praporkem.

„Co je?“ zajímala se Debora.

Zavrtěl jsem hlavou. „To není možné. Blbost. Jen takový bláznivý nápad, co mi nedá pokoj.“

„No dobře. Jak bláznivý?“

„Co když – ne, je to blbost.“

„Ještě blbější je dělat s ním takovéhle fóry,“ odsekla. „Tak ven s tím.“

„Co když Oscar volá našemu hodnému panu doktorovi a pokouší se vyjednávat?“ řekl jsem. A měl jsem pravdu; znělo to jako pitomost.

Deb jen prskla. „Jak vyjednávat?“

„No,“ uvažoval jsem, „Doakes řekl, že má s sebou nějaký batoh. Může v něm mít peníze, cenné papíry, sbírku známek. Já nevím. Ale nejspíš je v něm něco, co má pro našeho chirurgického přítele ještě větší cenu.“

„A co?“

„Pravděpodobně ví, kde se schovávají všichni ostatní z jejich staré jednotky.“

„Sakra,“ zaklela. „Zradí všechny ostatní výměnou za vlastní život?“ Skousla si rty a znovu to promýšlela. Asi po minutě zavrtěla hlavou. „Je to moc přitažené za vlasy.“

„Přitažené za vlasy se dost liší od úplné blbosti,“ poznamenal jsem.

„Oscar by musel vědět, jak se s doktorem spojit.“

„Jeden pošuk vždycky dokáže najít druhého. Existují záznamy, databáze a vzájemné kontakty, to přece víš. Copak jsi neviděla *Agentu bez minulosti*?“

„Jo, ale jak víme, že ho viděl i Oscar?“ namítla.

„Tvrdím jen, že je to možné.“

„M-hm,“ přikývla. Vyhlédla zamyšleně z okna, pak se zašklebila a zavrtěla hlavou. „Kyle něco povídal – že za nějakou dobu už člověk zapomene, za jaký tým vlastně hraje; je to jako baseball na volné noze. Takže se spřátelíš s hochy na druhé straně a – sakra, to je blbost.“

„Takže ať už je Danko na jakékoli straně, Oscar si *mohl* najít způsob, jak se s ním spojit.“

„A jsme nahaní. My to nedokážeme,“ dodala.

Oba jsme pak pár minut mlčeli. Deb podle mě myslela na Kylea a zvažovala, jestli ho dokážeme najít včas. A já si zkoušel představit, že mi stejně záleží na Ritě jako jí na Kyleovi, a nic se mi nevynořilo. Jak Debora tak mazaně zdůraznila, byl jsem zasnoubený a pořád jsem nic nechápal. A nikdy ani nepochopím, což obvykle považuju za požehnaní. Vždy jsem cítil, že je důležitější přemýšlet mozkiem než jistými jinak zvrásněnými tělesnými orgány situovanými níže. Chci říct a myslím to vážně, copak lidé vážně *nevidí*, jak směšně se potácejí sem a tam a slintají a bezcílně bloudí celí ufnukaní a rozměklí a packají na prsto hloupě to, co zvládnou dokonce i zvířata, která to rychle vyřídí a mohou se pak věnovat nějakému smysluplnějšímu snažení, třeba shánění čerstvého masa?

No, všichni se shodneme, že to prostě nechápu. A tak jsem zíral přes vodu na vzdálená světélka domů na protější straně zálivu, na opačném konci mola. U budky na mýtné se tyčilo několik obytných budov a vedle nich pár skoro stejně velkých domů. Kdybych vyhrál v loterii, možná bych mohl zavolat nějakému skutečnému realitnímu agentovi, ať mi ukáže něco s malým sklepem, velkým jen tak pro jednoho vraždícího fotografa, který by se tam dal pohřbít pod podlahu. A jak jsem o tom přemýšlel, ozval se ze soukromého zadního sedadla mé mysli tichý šepot, ale pochopitelně jsem s tím nemohl nic dělat, nanejvýš jen zatleskat měsíci plujícím nad vodou. A přes tutéž vodu zbarvenou měsíčním svitem se neslo vyzvánění oznamující, že se pohyblivý most začíná zdvihát.

V rádiu zapraskalo. „Vyráží dopředu,“ ohlásil Doakes. „Chce přejet most. Sledujte ho – bílá Toyota 4Runner.“

„Vidím ho,“ potvrdila Debora. „Máme ho.“

Bílá dodávka přejela pobřežní silnici a zabočila na 15. ulici těsně předtím, než se most zdvihl. Debora mu dala kousek náskok a pak ho sledovala. Na Biscayne Boulevardu zabočil vpravo a my chvíli po něm také. „Míří po Biscayne na sever,“ zahlásila Debora.

„Rozumím,“ potvrdil Doakes. „Jedu po druhé straně.“

Toyota jela normální rychlostí mírným provozem, držela se jen asi deset kilometrů nad povoleným limitem, což se v Miami považuje za turistickou rychlost, dost nízkou, aby vyprovokovala pohoršené toubení řidičů jedoucích kolem. Ale Oscar jim nevěnoval pozornost. Respektoval všechny semaforey, držel se ve správném pruhu a kroužil kolem, jako by neměl žádný cíl a jen si vyjel na odpočinkovou projížďku po večeři.

Když jsme dojeli na 79. pobřežní, Debora se ohlásila do vysílačky. „Míjíme 79. ulici,“ pronesla. „Dává si na čas a míří na sever.“

„Rozumím,“ potvrdil Doakes a Debora po mně strelila pohledem.

„Já nic neřekl,“ namítl jsem.

„Ale myslel sis to,“ utřela mě.

Jeli jsme na sever a dvakrát zastavili na semaforech. Debora byla opatrná a držela se několik aut za ním, což byl v miamském provozu, kdy se většina vozů snaží všechny ostatní předjet, podjet či nabourat, slušný výkon. V protisměru se s kvílením prohnal hasičský vůz, který na křižovatkách spouštěl sirény naplno. Na ostatní řidiče to mělo účinek asi jako bekot beránka. Ignorovali sirény a drželi se křečovitě svých tvrdě vybojovaných míst ve všeobecném dopravním zmatku. Muž za volantem požárního vozu, sám miamský řidič, prostě jen střídal klakson a sirénu a hrál tak jakýsi dopravní duet.

Dorazili jsme na 123. ulici, poslední křižovátku, odkud se dalo vrátit na Miami Beach, než nás 826. ulice zavede na druhou stranu na North Miami Beach, a Oscar stále mířil na sever. Hned za křižovátkou to Debora ohlásila Doakesovi.

„Kam to k čertu jede?“ zamumlala, když vypínala vysílačku.

„Možná se jen projíždí sem a tam,“ navrhl jsem. „Je nádherná noc.“

„M-hm. Nechceš na ni napsat sonet?“

Za normálních okolností bych si nenechal ujít nějakou vzosnou repliku, ale nejspíš kvůli tragickému charakteru naší mise mě nic nena-padlo. A Deb navíc vypadala, že potřebuje nějaké vítězství, byť sebe-menší.

Po pár ulicích Oscar náhle přešel do levého pruhu a zabočil doleva bez ohledu na auta v protisměru, což vyvolalo hotový koncert vztek-lých klaksonů řidičů z obou stran.

„Snaží se ujet,“ ohlásila Debora Doakesovi, „na západ po 135. ulici.
„Mířím k vám,“ odpověděl Doakes. „Po Broad Causeway.“
„Co je na té Stopětatřicítce?“ Udivila se Debora nahlas.
„Letiště Opa-Locka,“ řekl jsem. „Jen pár mil pořád rovně.“

Letiště Opa-Locka bylo již dlouho proslulé kvůli tajným operacím a lidem spojovaným s prodejem drog. To šlo dobře dohromady, protože hranice mezi nimi byla často hodně nezřetelná. Na Oscara tu klidně mohlo čekat malé letadlo připravené odvézt ho ze země téměř kamkoli do Karibiku nebo Střední či Jižní Ameriky – a pak pochopitelně s přestupem do zbytku světa, i když pochybuju, že by toužil zamířit třeba do Súdánu nebo dokonce do Bejrúru. Karibská oblast byla daleko pravděpodobnější, ale v každém případě se odlet ze země za těchto okolností jevil jako rozumný krok a letiště Opa-Locka bylo logickým výchozím místem.

Oscar teď jel o něco rychleji, i když 135. ulice není tak široká a příjemná jako Biscayne Boulevard. Přejeli jsme malý most přes plavební kanál, a sotva Oscar sjel na opačné straně, náhle šlápl na plyn a s kvílením pneumatik prosvíštěl zatáčkou a začal se proplétat mezi vozy.

„Do háje, něco ho vyděsilo,“ vyštěkla Debora. „Musel si nás všimnout.“ Zrychlila, aby ho neztratila, a stále zachovávala odstup dvou až tří aut, i když se nyní už zdálo zbytečné předstírat, že ho nesledujeme.

Něco Oscara skutečně vyděsilo, protože jel jako šílenec na samém pokraji srážky s ostatními, anebo vjížděl na chodník, a Deb přirozeně nebyla ochotná dát se vyprovokovat k takové bláznivé honičce. Ale držela se ho a kličkovala mezi auty, která se čerstvě vzpamatovávala ze setkání s Oscarem. Ten právě vepředu vjel do krajního levého pruhu a přinutil nějakého starého buicka uhnout, až vjel na obrubník a naboural do drátěného plotu před nejbližším, světle modrým domem.

Mohlo být naše malé neoznačené auto dostatečným důvodem, aby Oscara takhle vykolejilo? Bylo to sice příjemné pomyšlení a vzbudilo ve mně pocit krajní důležitosti, ale nevěřil jsem tomu – zatím se totiž choval klidně a ovládal se. Pokud by se nás chtěl zbavit, bylo pravděpodobnější, že provede nějaký nečekaný klamný manévr, jako že třeba přejede přes zdvihač most těsně předtím, než se zvedne. Proč tedy ta náhlá panika? Jen abych vykázal nějakou činnost, předklonil jsem se a

pohlédl do bočního zpětného zrcátka. Tiskacím písmem v rohu mě informovalo, že předměty zobrazuje menší, než jsou ve skutečnosti. Za současné situace to bylo krajně nepříjemné pomyšlení, protože zrcadlo zaplňoval jen jediný předmět.

Šlo o otlučenou bílou dodávku.

Sledovala nás a sledovala také Oscara. Jela naší rychlostí a rychle kličkovala mezi auty. „No,“ prohlásil jsem, „to není vůbec hloupé.“ A zesílil jsem hlas, abych přerval kvílení pneumatik a klaksony ostatních motoristů.

„Deboro?“ zahalekal jsem. „Nechci tě rušit při prokazování řídičského mistrovství, ale až budeš mít chvílku volno, mohla by ses podívat do zpětného zrcátka?“

„Co to má do hajzlu zase znamenat?“ zavrčela, ale střelila pohledem k zrcátku. Měli jsme obrovské štěstí, že jsme zrovna zdolávali přímý úsek silnice, protože na vteřinu zapomněla řídit. „A do hajzlu,“ zasípal.

„Ano, přesně to si myslím i já,“ souhlasil jsem.

Přejezd dálnice I-95 se zdvihal nad silnicí přímo před námi, a těsně než jsme pod něj vjeli, Oscar prudce přejel tři pruhy najednou k okraji a zabočil do postranní ulice souběžné s dálnicí nad námi. Debora zaklela a strhla volant za ním. „Doakes!“ upozornila mě a já poslušně zvedl mikrofon.

„Seržante Doakesi,“ ohlásil jsem. „Nejsme sami.“

Rádio krátce zasyčelo. „Co to má, do hajzlu, znamenat?“ ozval se Doakes, jako by slyšel Debořinu předchozí repliku a zalíbila se mu natolik, že ji musel zopakovat.

„Právě jsme zahnuli doprava na 6. avenue a sleduje nás bílá dodávka.“ Neozvala se žádná reakce, tak jsem zdůraznil: „Říkal jsem, že je ta dodávka bílá?“ a tentokrát jsem k velkému uspokojení zaslechl, jak Doakes zavrčel: „Ten sviňák.“

„Přesně to si myslíme i my,“ ujistil jsem ho.

„Nechte ji předjet a držte se jich,“ poručil.

„Houby,“ zamumlala se zaťatými zuby Debora a pak řekla ještě něco mnohem horšího. Byl jsem v pokušení se k ní připojit, protože jak Doakes vypnul rádio, Oscar zamířil na nájezd na I-95, my za ním, pak

ale v poslední chvíli strhl auto na dlážděný sjezd a po něm zpět na 6. avenue. Jeho 4Runner nadskočil, jak sjel na rovinu a opile se stočil doprava, pak ale přidal plyn a vyrovnal se. Debora dupla na brzdu a protočila se do smyku; bílá dodávka proklouzla kolem nás, sklouzla po spádu a zavěsila se za 4Runner. Deb nás během půl vteřiny srovnala a vyrazila ulicí za nimi.

Boční ulice byla úzká s řadou domů napravo a s vysokým žlutým betonovým náspem nalevo s I-95 nahoře. Projeli jsme kolem několika bloků a stále zrychlovali. Na chodníku se zastavil nějaký starý pár a ruku v ruce sledoval naši podivnou bleskovou předváděcí jízdu. Možná to byla jen má představivost, ale zdálo se mi, že se vlní od větru zvednutého projíždějícím Oscarovým vozem a dodávkou.

Trochu jsme je dojeli a také bílá dodávka se dotáhla na 4Runner. Ale Oscar znovu přidal, projel plnou rychlostí stopku a na nás zbylo objíždění kamionu, který se tam točil dokola, jak se pokoušel vyhnout 4Runneru a dodávce. Nakonec kamion nasadil na nemotornou ostrou zatáčku a narazil do požárního hydrantu. Ale Deb jen zařala zuby, protáhla se kolem něj a přes křižovatku, ignorujíc houkání řidičů a fontánu vody z prasklého hydrantu, a během příštího bloku domů ztrátu opět stáhla.

Několik bloků před Oscarem jsem zahlédl na semaforech hlavní křižovatky červenou. I z takovéhle dálky jsem viděl nepřerušovaný proud aut plynoucích přes ni. Nikdo zajisté nežije věčně, ale kdybych mohl hlasovat, nikdy bych si nezvolil tento způsob smrti. Udívat se na televizi s Ritou po boku mi náhle přišlo jako mnohem přitažlivější možnost. Pokusil jsem se vymyslet nějaký zdvořilý, nicméně velice účinný způsob, jak přesvědčit Deboru, aby zastavila a chvíli se pro změnu kochala vůní růží. Ale zrovna když jsem nejvíc potřeboval služby svého výkonného mozku, zdálo se, že má pauzu, a než jsem ho stihl znovu nastartovat, Oscar už dojel k semaforům.

Nejspíš byl tenhle týden v kostele, protože právě ve chvíli, kdy přeburácel přes křižovatku, naskočila zelená. Bílá dodávka jela těsně za ním a prudce zabrzdila, aby se vyhnula malému modrému autíčku, které se pokusilo projet z boku na červenou, a pak přišla řada na nás – zelená svítila již naplno. Protáhli jsme se kolem dodávky a skoro jsme to

dokázali – ale tohle je přece jen Miami a za modrým autíčkem se hnál na červenou nákladňák s cementem, přímo do nás. Zatajil jsem dech, jak Debora dupla na brzdu a vzala to smykem kolem nákladňáku. Tvrdě jsme narazili do obrubníku, na chvíli se ocitli levými koly na chodníku a pak jsme sjeli zpět dolů do silnice. „Moc hezké,“ poznamenal jsem, když Debora znovu šlápla na plyn. A možná by mi i poděkovala, kdyby si bílá dodávka nevybrala zrovna tuto chvíli a nevyužila našeho zpomalení k tomu, že se na nás dotáhla a zezadu do nás narazila. Zadek nám ustřílel doleva, ale Debora ho znovu srovnala.

Dodávka do nás narazila znovu, tvrději, hned za mými dveřmi, a jak mě na ně setrvačnost přitiskla, otevřely se. Odletěli jsme stranou a Debora zabrzdila – což nejspíš nebyla ta nejlepší strategie, protože dodávka ve stejnou chvíli přidala plyn a tentokrát nabrala mé dveře tak prudce, že se vylomily a odlétly pryč, zasáhly dodávku pořádnou ranou k zadnímu kolu a pak v záplavě jisker odrolovaly jako utržené kolo.

Zahlédl jsem, jak dodávka mírně zakolísala, a zaslechl jsem tupé prásknutí protržené pneumatiky. Pak ta bílá zeď do nás udeřila znovu. Naše auto se zuřivě vzepjalo, odlétlo doleva, přeskočilo obrubník a prorazilo drátěný plot dělicí boční ulici od sjezdové rampy z I-95. Roztočili jsme se, jako bychom měli gumy z másla. Debora s vyceněnými zuby zápasila s volantem a málem jsme dokázali zabrzdit na rampě. Ale já pochopitelně tento týden *nebyl* v kostele, a jak jsme předními koly najeli do obrubníku na opačné straně rampy, velké červené SUV nám narazilo do zadního nárazníku. Převrhli jsme se na travnaté prostranství vedle křižovatky, kterému vévodila velká vodní nádrž. Měl jsem pouze čas si všimnout, že si ostříhaný trávník vyměnil místo s noční oblohou. Pak vůz tvrdě dopadl a do obličeje mi vybuchl airbag. Byl to pocit, jako když se mlátím polštáři s Mikem Tysonem; stále jsem byl ještě napůl omráčený, když vůz dopadl na střechu do nádrže a začal se plnit vodou.

KAPITOLA 20

Rád se chlubívám svými skromnými schopnostmi. Například ochotně přiznávám, že jsem nadprůměrný v chytrých bonmotech, a také mám nadání k tomu, aby mě lidé měli rádi. Ale abych byl k sobě dokonale upřímný, nestydím se ani vyznávat ze svých nedostatků a rychlý dušezpyt mě donutil přiznat si, že jsem nikdy nevynikal v dýchání pod vodou. Když jsem tam tak visel přikurtovaný pásy a omámeně sledoval, jak voda stoupá a víří mi kolem hlavy, začala mi absence podvodního dýchání připadat jako vskutku vážná charakterová vada.

Ani poslední pohled, jež jsem věnoval Deboře, než se jí voda zavřela nad hlavou, nebyl nijak povzbudivý. Visela bez hnutí v pásech, oči měla zavřené a ústa otevřená, přesný opak jejího běžného stavu, což nejspíš nebylo dobré znamení. A pak mi voda natekla do očí a já už neviděl vůbec nic.

Také se kochám pomyšlením, že v neočekávaných krizových situacích dokážu rychle reagovat, takže jsem si byl celkem jistý, že ta náhlá apatická strnulost byla důsledkem toho, že se se mnou vůz několikrát převrátil a pak mě zamáčkl airbag. V každém případě jsem visel hlavou dolů ve vodě a připadalo mi to jako hodně dlouhá doba; kajícně se musím přiznat, že jsem většinu času želel jen vlastního skonu. Drahoušek Dexter doskotačil a tolik toho měl před sebou; kolik mohl ještě rozřezat démonických kolegů, a teď tak tragická smrt v rozpuku mládí! Běda, Temný společníku, bylo nám spolu dobře. A zrovna se měl dokonce ženit, chudáček malý. Hotová tragédie – představil jsem si Ritu v bílém, jak srdceryvně štká u oltáře, a dvě malé děti, kvílející a schoulené u jejích nohou. Malá sladká Astor s umně nakadeřenými vlásky, v ble-

dězelenkavé družičkovské róbě, nyní nasáklé slzami. A tichoučký Cody v malém fráčku, úzkostně zírající s marným očekáváním k chrámové fortně, přemýšlí o našem posledním výletu na ryby a uvažuje, jestli se mu ještě někdy poštěstí zabodnout do něčeho nožík, pomalu ho otáčet v ráně a sledovat, jak po čepeli vybublává ven jasně rudá krev, ten pocit štěstí a pak –

Zpomal, Dextere. Odkud se v tobě takové myšlenky berou? Je to pochopitelně jen řečnická otázka a nepotřebuju, aby mi odpovídalo hluboké slastné vrčení mého starého přítele tam uvnitř. Ale s jeho podporou jsem si dal dohromady pár dílků skládačky a uvědomil si, že Cody –

Není zvláštní, co nám táhne hlavou při umírám? Auto pevně spočívalo na promáčknuté střeše, jemně se kývalo a bylo tak plné vody a bahna, že bych neviděl ani výstřel těsně před nosem. Přesto jsem však měl před očima naprosto jasně Codyho, ještě zřetelnějšího, než když jsme byli naposledy spolu ve stejné místnosti; a za jeho jasnou malou postavičkou se tyčil obrovský temný stín, černá podoba bez rysů, která přesto vypadala, že se směje.

Je to možné? Znovu jsem si vybavil způsob, jakým tak šťastně zachlchl nůž do ulovené ryby. Myslel jsem na jeho podivné chování, když se sousedce ztratil pes – přesně jako já, když se mě jako kluka zeptali, jestli jsem neviděl sousedovic psa, se kterým jsem experimentoval. A také jsem si vzpomněl, že i Cody prošel traumatickou událostí jako já, když ho se sestrou napadl v děsivém drogovém záchvatu vzteku jeho biologický otec a rozmlátil o ně židli.

Bylo to naprosto nemyslitelné. Zvláštní, ale – vše do sebe zapadalo. Dávalo to dokonalý a poetický smysl.

Mám syna.

Někoho, jako jsem já.

Ale nemá k dispozici žádného nevlastního otce, aby vedl jeho první dětské krůčky do světa krájení na plátky a na kostičky, žádného vševládoucího Harryho, jenž by ho učil, jak ze sebe dostat to nejlepší, a pomáhal mu změnit se z bezcílného dítěte s náhodným nutkáním zabíjet v zakukleného mstitele; nikoho, kdo by ho pečlivě a trpělivě směřoval přes úskalí k zářivé budoucnosti na ostří nože – nebude tu nikdo, vůbec

nikdo pro Codyho, pokud tady a teď Dexter bídne zahyne.

Znělo by až příliš melodramaticky, kdybych řekl: „Tato myšlenka mě vyprovokovala k zuřivé aktivitě.“ Já jsem melodramatický jen účelově, když mám vděčné publikum. Jak mi však v plné síle došla Codyho pravá povaha, zároveň jsem téměř jako ozvěnu zaslechl nějaký hluboký netělesný hlas, jak mi poroučí: „Dextere, odepni si pás.“ A nějak se mi povedlo donutit náhle obrovské a neohrabané prsty k přesunu k zámku pásu a ke snaze o jeho otevření. Bylo to jako navlékat jehlu kusem šunky, ale dloubal jsem do zámků a mačkal ho, až jsem ucítil, že se něco poddalo. Což ovšem znamenalo, že jsem sklouzl dolů na střechu a praštil se do hlavy; na to, že jsem byl pod vodou, pořádně tvrdě. Ale šok z rány do temene mi pročistil hlavu od pavučin, narovnal jsem se a natáhl se k otvoru, kde bývaly utržené dveře. Protáhl jsem se ven a povedlo se mi zabořit se obličejem do několikapalcového bahna na dně nádrže.

Napřímil jsem se a odrazil se nohama, abych se dostal na hladinu. Ten odraz nestál za nic, ale stačil, protože voda byla jen asi metr hluboká. Katapultoval mě na kolena a pak jsem se vyhrabal na nohy, stál chvíli jen tak ve vodě a dával se a vdechoval ten báječný vzduch. Je to zázračná a podceňovaná věc, ten vzduch. Svatá pravda, že si nedokážeme patřičně vážít věcí až do chvíle, kdy se musíme obejít bez nich. A je hrozné pomýšlení na všechny ty nebožáky na světě, kteří se musí obejít bez vzduchu, lidé jako...

...Debora?

Skutečná lidská bytost si mohla vzpomenout na svou tonoucí sestru mnohem dřív, ale upřímně, co se dá čekat od napodobeniny člověka po tom všem, čím jsem právě prošel? A teď jsem na ni opravdu myslel, nejspíš ještě včas, aby se dalo něco smysluplného podniknout. Ale i když jsem se záchrannou akcí nijak neotálel, neubránil jsem se pomýšlení, že dnes večer se od dojemně dvorného Dextera očekává přece jen trochu moc, nemyslíte? A neskončí to, dokud vlastními silami nedám vše do pořádku.

Rodina je prostě rodina a nářky mi nikdy nepomohly. Zhluboka jsem se nadechl a ponořil se zpět do bahnité vody, po hmatu se protáhl otvorem po dveřích na přední sedadlo Debořina převráceného auta. Něco

mě plesklo po tváři a pak surově popadlo za vlasy – zadoufal jsem, že sama Deb, protože cokoliv jiného, hemžícího se v téhle vodě, by určitě mělo ještě mnohem ostřejší zuby. Sáhl jsem nahoru a pokusil se jí rozpáčit prsty. Už tak bylo dost těžké zadržovat dech a tápat naslepo okolo sebe, takže jsem nestál ještě o improvizovanou úpravu fazóny. Ale Debora držela pevně – což bylo svým způsobem dobré znamení, protože to dokazovalo, že je pořád naživu, ale na druhou stranu jsem mohl jen hádat, jestli se první odeberou do nebytí mé plíce, anebo skalp. Kdepak, nic takového nedopustím; zaměstnal jsem obě ruce a podařilo se mi konečně vyprostit svou nebohou citlivou kšticí z jejích hrabivých prstů. Pak jsem zatápal po její paži až k rameni a po těle dolů, až jsem nahmatl záchranný pás. Sjel jsem po něm dlaní k zámku a stlačil ho, abych ji uvolnil.

Pochopitelně byl zaseknutý, jak jinak. Je to tak, oba jsme už dávno věděli, že máme smolný den, chápete? Co se mohlo pokazit, pokazilo se a opravdu se nedalo doufat, že by i sebemenší drobnost mohla fungovat, jak má. A na zdůraznění tohoto faktu mi něco udělalo do ucha *žbluňk* a došlo mi, že Deboře právě vypršel čas a zkouší přežít pro změnu dýcháním pod vodou. Možná jí to půjde lépe než mně, ale vážně jsem o tom pochyboval.

Ponořil jsem se ještě níž, zapřel kolena o střechu vozu a zatlačil ramenem do Debina těla; nadzvedl jsem ji, abych uvolnil napětí pásu. Pak jsem co nejopatrněji natáhl ruku k zámku a zatáhl za pás, až zplihl a uvolnil se. Zapřel jsem se nohama, vytáhl Deboru z volné smyčky a vlekl ji ven. Také mi přišla nějak schlíplá a uvolněná; nejspíš už bylo přes všechno mé zmužilé úsilí příliš pozdě. Protáhl jsem se otvorem po dveřích a vystrčil jsem ven i ji. Přitom se mi košile o něco zachytila a roztrhla, ale i tak jsem se nedal odradit a znovu jsem potácivě vstal z vody do nočního vzduchu.

Debora mi v rukách spočívala bez života a z koutku úst jí vytékal čůrek bahnité vody. Hodil jsem si ji přes rameno a brodil jsem se na trávník. Bahno a špína mi ztěžovaly každý pohyb a po třech krocích jsem přišel o levou botu. Ale co, boty se dají nahradit snadněji než sestry, tak jsem bojoval dál, dokud jsem nevylezl z vody na trávu a nesložil Deboru naznak na pevnou zem.

Odněkud zblízka zakvřlela siréna a téměř okamžitě se k ní připojila další. Jaké blaho a štěstí: pomoc je na cestě. Možná budou mít dokonce i ručník. Ale prozatím jsem si nebyl jistý, jestli dorazí včas, aby byli Deboře něco platní. Tak jsem si vedle ní klekl, přehnul si ji přes koleno tváří dolů a vytlačil z ní co nejvíc vody. Pak jsem ji překulil zpět na záda, vyčistil jí prstem ústa od nánosu bahna a začal ji oživovat umělým dýcháním z úst do úst.

Nejdřív byla mou jedinou odměnou jen další záplava špinavé vody, což mi práci nijak nezpříjemnilo. Ale pokračoval jsem a Deb se brzy křečovitě otřásla a vyprskla prémiový gejzír vody – většinu bohužel na mě. Strašlivě se rozkašlala, popadla dech, který zněl, jako když se otevírají zrezivělé dveře, a zasípěla: „Do prdele...“

Pro jednu jsem plně sdílel její tvrděácký styl vyjadřování. „Vítej zpátky,“ řekl jsem. Debora se vysíleně přetočila na břicho a pokusila se vyhrabat na všechny čtyři. Ale znovu se zhroutila na obličej a bolestně zasykla.

„Proboha. Do hajzlu, mám něco zlomeného,“ zasténala. Otočila hlavu na stranu a ještě si trochu ublinkla, prohnula se v zádech a mezi záchvaty nevolnosti popadala sípavě dech. Pozoroval jsem ji a přiznávám, že jsem cítil sebeuspokojení. Dokonale dovedný Dexter všechno zvládl a zachránil smolný den. „Není zvracení skvělé?“ zeptal jsem se jí. „Zvlášť když uvážíš tu druhou možnost?“ Skutečně jedovatá odpověď byla nad síly ubohé dívky v jejím současném stavu, ale potěšilo mě, že se alespoň zmohla na šepavé: „Trhni si.“

„Kde tě to bolí?“ zajímal jsem se.

„K čertu,“ zaklela, i když velice chabě, „nemůžu hýbat levou rukou. Celou rukou –“ Zmlkla a zkusila inkriminovanou končetinou pohnout, ale vypadalo to, že si přivodila jen další velkou bolest. Zasyčela, což způsobilo záchvat kašle, a klesla zpět na záda a lapala po vzduchu.

Klekl jsem si k ní a jemně ohmatal horní část paže. „Tady?“ zeptal jsem se. Zavrtěla hlavou. Posunul jsem dlaň výš přes ramenní kloub ke klíční kosti a ani jsem se nemusel ptát. Vyjekla, zamžikala a i pod špínou na tváři bylo vidět, že o několik odstínů zbledla. „Máš zlomenou klíční kost,“ informoval jsem ji.

„To ne,“ odsekla slabým chraptivým hlasem. „Musím najít Kylea.“

„Ne,“ řekl jsem. „Ted’ musíš do nemocnice. Jestli se tu budeš ještě chvíli takhle potáčet, skončíš hned vedle něho, celá svázaná a zalepená, a nikomu tím neprospěješ.“

„Ale já *musím*,“ trvala na svém.

„Deboro, právě jsem tě vytáhl z potopeného auta a zničil si moc hezkou sportovní košili. Chceš snad, aby moje dokonalá záchranná akce přišla vniveč?“

Opět se rozkašlala a zasténala bolestí, jak se jí zlomená kost pohybovala křečovitými otřesy. Bylo mi jasné, že s námitkami ještě neskončila, ale začalo jí docházet, jak hroznou bolest cítí. A jelikož naše konverzace očividně nikam nevedla, bylo jen dobře, že dorazil Doakes, téměř vzápětí následovaný dvojicí sanitářů.

Dobrý seržant mi uštědřil vzteklý pohled, jako bych já osobně strčil auto do nádrže a převrátil ho na střechnu. „Ztratili jste je, co?“ ucedil, což mi přišlo hrozně nespravedlivé.

„Ano, ukázalo se totiž, že je mnohem těžší je sledovat, když jsme vzhůru nohama a pod vodou,“ řekl jsem. „Příště si to zkuste vy a my tu budeme stát a kibicovat.“

Doakes na mě jen chvíli hleděl a pak zavrčel. Nato si klekl k Deboře a zeptal se: „Jste zraněná?“

„Klíční kost,“ odpověděla. „Je zlomená.“ Rychle se vzpamatovávala ze šoku a právě se pokoušela se zaťatými zuby a přerývaným dechem čelit bolesti. Doufal jsem, že zdravotníci pro ni mají něco účinnějšího.

Doakes neřekl nic; jen zvedl oči ke mně. Debora natáhla zdravou ruku a popadla ho za rameno. „Doakesi,“ pronesla a on se podíval zpět na ni. „Najděte ho,“ poručila. Hleděl mlčky na ni, jak skřípe zuby a syká pod dalším návaem bolesti.

„Už jsme tady,“ zavolal jeden ze sanitářů. Byl to šlachovitý mladík s ježatým sestřihem a on a jeho starší a statnější kolega manévrovali pojízdnými nosítky skrz drátěný plot v místech, kde do něj Debino auto protrhlo díru. Doakes se pokusil vstát, aby je pustil k Deboře, ale ta ho udivující silou stáhla zpět.

„Najděte ho,“ opakovala. Doakes jen přikývl, což ji uspokojilo. Pustila se ho a on vstal a přenechal ji odborníkům. Ti se k ní vrhli, rychle ji prohlédli a naložili na nosítka, zvedli na vozík a rozjeli se k čekající

sanitce. Sledoval jsem, jak ji odvázejí, a uvažoval, co se asi stalo s naším drahým přítelem v bílé dodávce. Měl prázdnou pneumatiku – jak daleko se mohl dostat? Bylo pravděpodobné, že se spíš pokusil přesednout do jiného vozu, než že zaparkoval a zavolal do servisu, aby mu vyměnili kolo. Takže někde poblíž nejspíš najdeme opuštěnou dodávku a nějaké auto bude chybět.

Z náhlého popudu, který mi přišel mimořádně ušlechtilý, když uvážím, jaký má ke mně Doakes postoj, jsem k němu zamířil, abych mu řekl o svých úvahách. Ale sotva jsem udělal pár kroků jeho směrem, uslyšel jsem, jak se k nám blíží nějaký rozruch. Otočil jsem se, abych se podíval.

Prostředkem silnice k nám běžel nějaký robustní muž středního věku v boxerských trenýrkách, jinak byl nahý. Břicho mu plandalo přes gumu v pase a divoce se zmítalo, jak utíkal, a dělal si to ještě horší tím, že v běhu mával rukama nad hlavou a křičel: „Hej! Hej! Hej!“ Než přeběhl rampu z dálnice I-95 a dostal se k nám, byl už bez dechu a tak sípal, že ze sebe nedokázal vypravit nic souvislého, ale měl jsem představu, co nám asi chce sdělit.

„D’vávka,“ zasípal a já si uvědomil, že nedostatek dechu a kubánský přízvuk se u něj zkombinovaly a snaží se říct: „Dodávka.“

„Bílá dodávka? S prázdnou gumou? A vaše auto zmizelo?“ zeptal jsem se a Doakes po mně střelil pohledem.

Ale sípající muž zavrtěl hlavou. „Bílá dodávka, to jo. Slyšel jsem to, ale myslel jsem, že je uvnitř nějaký pes, nejspíš zraněný,“ vychrlil ze sebe a odmlčel se, aby nabral dech a mohl adekvátně vyjádřit hrůzu, kterou spatřil. „A pak –“

Ale jen plýtlval drahocenným dechem. Já a Doakes jsme už sprintovali po silnici směrem, odkud přiběhl.

KAPITOLA 21

Seržant Doakes zjevně zapomněl, že se má nenápadně držet za mnou, v běhu k dodávce mě totiž porazil o dobrých dvacet metrů. Jistě, těžil z obrovské výhody, že měl obě boty, ale i tak se pohyboval dost rychle. Dodávka byla odstavená na chodníku před světle oranžovým domem obehnaným zdí z korálů. Přední nárazník udeřil do rohového kamenného sloupku a přerazil ho, zadek vozidla byl otočený do ulice, takže jsme viděli jasně žlutou značku Zvol život.

Když jsem doběhl k dodávce, Doakes už měl zadní dveře otevřené a uslyšel jsem kňouravý zvuk vycházející zevnitř. Nezněl ani tolik jako vytí psa, anebo jsem si možná už začínal zvykat. Tentokrát byl posazený výš a trochu přerývanější, spíš jako pištivé kvílení než jódlování, ale stále to byl zřetelný nářek živé mrtvoly.

Bylo to připoutané na sklopeném bočním sedadle bez opěradla, takže napříč zabíralo celý vnitřek. Oči tvora v jamkách bez víček se divoce koulely sem a tam, nahoru a dolů, bezretá a bezzubá ústa ztuhla do kulatého O a kroutilo se to, jak se kroutívají nemluvnata, ale bez rukou a nohou se to nezmohlo na žádný smysluplný pohyb.

Doakes se nad to sklonil a s křečovitě neutrálním výrazem zkoumal zbytek obličeje. „Franku,“ oslovil poté tvora a on k němu stočil oči. Vytí na chvíličku ustalo a pak se ozvalo ve vyšší tónině, zostřené o novou agónii, která jako by o něco žadonila.

„Vy jste to poznal?“ zeptal jsem se.

Doakes přikývl. „Frank Aubrey,“ odpověděl.

„A jak to víte?“ zajímal jsem se. Protože v současném stavu se skutečně dalo nesmírně těžko rozeznat, o kterého bývalého člověka se jed-

ná. Jediným určujícím rysem, kterého jsem si povšiml, byly vrásky na čele.

Doakes na to stále hleděl, ale pak zavrčel a kývl směrem ke krku. „Tetování. Je to Frank.“ Znovu zavrčel, nahnul se vpřed a popadl kousek papíru přilepeného k sedačce. Nahnul jsem se, abych se na něj podíval: stejným pavoučím písmem, které jsem viděl už předtím, na něj doktor Danko napsal ČESTNOST.

„Skočte pro ty sanitáky,“ poručil mi Doakes.

Rozběhl jsem se k sanitce, právě zavírali dveře. „Máte místo ještě pro jednoho?“ zeptal jsem se. „Nezabere moc prostoru, ale bude potřebovat silná sedativa.“

„V jakém je stavu?“ zajímal se ten ježatý zdravotník.

Byla to moc dobrá otázka od někoho jeho profese, ale jediné odpovědi, které mě napadly, mi přišly trochu neuctivé, a tak jsem jen řekl: „Myslím, že vy budete taky potřebovat silná sedativa.“

Podívali se na mě, jako bych jim zrovna řekl nějaký vtip a nedocenil vážnost situace. Pak mrkli jeden na druhého a ušklíbli se. „Tak jo, šéfk,“ ozval se ten starší. „Vmáčkne ho dovnitř.“ Ježatý lapiduch sice nesouhlasně vrtěl hlavou, ale otočil se, otevřel opět zadní dveře sanitky a začal vytahovat pojízdná nosítka.

Když odsvištěli z kopce k Dankovu havarovanému vozu, vlezl jsem dovnitř, abych se podíval, jak je na tom Deb. Měla zavřené oči a byla velice bledá, ale zdálo se, že už dýchá lépe. Otevřela jedno oko a podívala se nahoru na mě. „Ještě nejedeme,“ poznamenala.

„Doktor Danko se s dodávkou vyboural.“

Trhla sebou, vytřeštila oči a pokusila si sednout. „Dostali jste ho?“

„Ne, Deb. Jen jeho pasažéra. Myslím, že ho chtěl zrovna doručit, protože už na něm není co vylepšovat.“

Myslel jsem, že je bledá až až, ale teď se úplně odbarvila. „Kyle,“ vydechla.

„Ne,“ uklidnil jsem ji. „Doakes tvrdí, že je to někdo jménem Frank.“

„Jseš si jistý?“

„Naprosto jistý. Má na krku tetování. Není to Kyle, sestřičko.“

Debora zavřela oči a klesla zpět na lehátko jako vypuštěný míč. „Díkybohu,“ zasípěla.

„Doufám, že ti nebude vadit podělit se o kabinu s Frankem,“ upozornil jsem ji.

Zavrtěla hlavou. „Nebude,“ zašeptala a pak znovu otevřela oči. „Dextere, žádné šachy kolem Doakese. Pomož mu najít Kylea. Prosím tě!

Musela už být pod vlivem sedativ, protože jsem dokázal spočítat na jednom prstu, kolikrát jsem ji slyšel tak úpěnlivě žadonit. „Tak dobře, Deb. Udělám, co budu moci,“ ujistil jsem ji a ona znovu vysíleně zavřela oči.

„Díky,“ vydechla.

Vrátil jsem se k Dankově dodávce právě včas, abych viděl, jak se starší saniťák napřimuje po zvracení a říká něco svému kolegovi, který sedí na obručníku a za zvuků, které Frank vydává uvnitř, si něco mumlá. „No tak, Michaeli,“ křísil ho ten starší. „No tak, brácho.“

Michael se zjevně nehodlal hýbat, jen se kýval dopředu a dozadu a opakoval: „Panebože. Ježíšikriste. Panebože.“ Usoudil jsem, že nejspíš nepotřebuje mou duchovní podporu, a přešel jsem k předku dodávky. Dveře řidiče byly otevřené, tak jsem nakoukl dovnitř.

Doktor Danko musel hodně pospíchat, protože tu nechal velice drazé vyhlížejíci skener, jaký používá policie a reportéři zpráv k odchyťávání a sledování nouzových rádiových hlášení. Zapůsobilo na mě uklidňujícím dojmem, že nás Danko sleduje takovým přístrojem, a ne pomocí magických sil.

Jinak v kabině nic nebylo. Žádná výmluvná krabička sirek, žádný papír s adresou nebo tajemným latinským slovem napsaným na rubu. Vůbec nic, co by nám poskytlo nějaké vodítko. Možná tu zůstaly otisky prstů, ale jelikož jsme už stejně věděli, kdo řídil, k ničemu by nám nebyly.

Zvedl jsem skener a přešel zpět k zadku dodávky. Doakes stál vedle otevřených zadních dveří a starší saniťák konečně postavil svého kolegu na nohy. Podal jsem Doakesovi skener. „Ležel na předním sedadle,“ oznámil jsem. „Odposlouchával nás.“

Doakes ho zběžně prohlédl a položil do dodávky. A jelikož nehýřil výmluvností, zeptal jsem se: „Máte nějaký nápad, co bychom měli teď podniknout?“

Podíval se na mě a znovu nic neřekl, já na něj dál s očekáváním zíral a nejspíš bychom tam tak stáli, dokud by nás neobrostl mech, kdyby nebylo těch zdravotníků. „Pozor, hoši,“ řekl starší a my uhnuli, aby mohli vytáhnout Franka. Podsaditý sanitář už vypadal, že je v dokonalém pořádku, jako by jen dával dlahu někomu s vymknutým kotníkem. Jeho kolega se ale tvářil pořád vykořeněně, a dokonce i ze dvou metrů jsem slyšel jeho sípání.

Stál jsem vedle Doakese a pozoroval, jak přenášejí Franka na nosítka a pak ho vezou pryč. Když jsem se ohlédl na Doakese, už zase na mě upřeně zíral. Ještě jednou mě obdařil svým nepříjemným úsměvem. „Tím jsme spolu skončili,“ pronesl. „Kašlu na vás.“ Opřel se o zprohýbanou dodávku a zkrřížil ruce na prsou. Slyšel jsem, jak sanitáři zabouchli dveře sanitky, a okamžik nato se ozvala siréna. „Jen vy a já,“ zopakoval Doakes, „a žádní rozhodčí.“

„Další perla vašeho selského rozumu?“ odsekl jsem, protože mi právě došla trpělivost; obětoval jsem celičkou levou botu a moc pěknou bowlingovou košili, nemluvě o svém koníčku, Debořině klíční kosti a automobilu v perfektním stavu, který skončil v nádrži – a on tu stojí v neposkrvněném oblečení a pronáší tajemné, nepřátelské poznámky. Tohle už vážně přehnal.

„Nevěřím vám,“ dodal.

Napadlo mě, že jde o dobré znamení – seržant Doakes se mi přece jen trochu otevírá, když se mnou sdílí své pochybnosti a pocity. Pořád jsem nevzdával snahu nějak ho zaujmout. „Teď na tom nesejde. Jen ztrácíme drahocenný čas,“ namítl jsem. „Když teď Danko dokončil a doručil Franka, začne dělat na Kyleovi.“

Naklonil hlavu na stranu a pak jí pomalu zavrtěl. „O Kylea teď nejde,“ odpověděl. „Dobře věděl, do čeho jde. Hlavně je nutný dopadnout doktora.“

„Mojí sestře jde o Kylea,“ nesouhlasil jsem. „To je jediný důvod, proč tu jsem.“

Doakes znovu přikývl. „Dobrý pokus,“ zabručel. „Málem bych tomu uvěřil.“

Z nějaké příčiny se mi právě tehdy vylíhl v hlavě nápad. Byl jsem si vědom, že je Doakes momentálně nesnesitelný – a nejen proto, že mi

brání v důležitém osobním výzkumu, ačkoli už to bylo dost špatné. Ale nyní ještě kritizuje mou činnost, a to už překračuje hranice veškerého civilizovaného chování. Možná je podráždění matkou nápadů; nejspíš to nezní příliš poeticky, ale fakta jsou fakta. V každém případě se v Dexterově zaprášené lebce otevřela malá dvířka a rozzářilo se světélko; ryzí příklad mentální aktivity. Doakes tím ovšem nebude nijak nadšený, dokud mu nepředvedu, o jak skvělý nápad se ve skutečnosti jedná, takže jsem se do toho pustil. Připadal jsem si trochu jako králík Bugs přemlouvající lovce Elmera Fudda k sebevraždě, ale seržant si o to přímo říkal. „Seržante Doakesi,“ začal jsem, „Debora je moje jediná příbuzná a není správné, když zpochybňujete mou oddanost k ní. A zvláště,“ nadhodil jsem a jen s námahou ovládl nutkání nedbale si naleštit nehty, jako to dělá Bugs, „když vy jste zatím nepředvedl ani prd.“

Ať už byl seržant Doakes čímkoli – chladnokrevným vrahem a tak vůbec – zjevně ještě dokázal prožívat lidské emoce. Možná právě v tom spočíval velký rozdíl mezi námi dvěma a důvod, proč se pokoušel tak pevně držet pozvednutou bílou korouhev a bojovat v podstatě proti našinci. Tak jako tak jsem uviděl, jak mu přes tvář přeběhla vlna vzteku a z nitra se ozvalo téměř slyšitelné zavrčení jeho vnitřního stínu. „Tak prd,“ odsekl. „To je taky dobrý.“

„Prd,“ potvrdil jsem pevně. Já a Debora jsme udělali všechnu špinavou práci a vzali na sebe všechna rizika a vy to dobře víte.“

Žvýkáci svaly mu vystoupily z čelistí tak, až se zdálo, že vyskočí z obličeje a uškrtí mě, a bezhlesé niterné vrčení přešlo v řev nesoucí se dolů až k mému Temnému společníkovi, který se posadil a odpověděl mu; chvíli jsme tam tak stáli a naše obrovité, do sebe zaklíněné stíny se před námi neviditelně přetlačovaly.

Ulici mohly každou chvíli pokrýt kusy masa a kaluže krve, naštěstí si právě tuhle chvíli vybral hlídkový vůz k tomu, že se skřípěním brzd u nás zastavil a přerušil kouzlo okamžiku. Vyskočil nějaký mladík v uniformě a Doakes automaticky vytáhl svůj odznak a ukázal jim ho, aniž by přitom ze mě spustil pohled. Druhou rukou na něj odmítavě mávl a policista zalezl zpět do vozu a probíral to se svým parťákem.

„Tak jo,“ prohlásil seržant Doakes, „máte nějaký nápad?“

Nebylo to úplně dokonalé. Králík Bugs by to zaonačil, aby si na něj

přišel sám, ale stačilo to i takhle. „Abych se přiznal,“ přitlačil jsem, „skutečně mě něco napadlo. Ale je to trochu riskantní.“

„M-hm,“ zahuhlal. „Proč mě to nepřekvapuje?“

„Pokud to na vás bude příliš, vymyslete něco lepšího,“ popíchl jsem ho. „Ale myslím, že nic jiného nemáme.“

Viděl jsem, jak mu v hlavě šrotuje. Věděl, že ho chci napálit, ale v tom, co jsem mu řekl, bylo tolik pravdy, a v něm tolik hrdosti a vzteku, že na to nedbal.

„Tak spust'te,“ prohlásil nakonec.

„Oscar unikl,“ spustil jsem.

„Zdá se.“

„Zbývá jen jediná osoba, o které si můžeme být jisti, že o ni má doktor Danko zájem,“ navázal jsem a ukázal na něj. „Vy.“

Vlastně sebou ani netrhl, ale čelo mu zacukalo a na pár vteřin zapomněl dýchat. Pak pomalu přikývl a zhluboka se nadechl. „Jste chytřej hajzl,“ poznamenal.

„Ano, to jsem,“ připustil jsem. „Ale taky mám pravdu.“

Doakes popadl skener a odsunul ho stranou, takže si mohl sednout na kraj otevřené dodávky. „No dobrá,“ zabručel. „Pokračujte.“

„Tak za prvé, vsadím se, že si obratem sežene nový skener,“ řekl jsem a kývl směrem k tomu vedle Doakese.

„M-hm.“

„A pokud víme, že nás bude poslouchat, můžeme mu prozradit přesně to, co chce slyšet. Což je,“ uzavřel jsem a doprovodil to svým nejzářivějším úsměvem, „kdo jste a kde jste.“

„A kdo jsem?“ zeptal se; můj smajlík na něj neudělal sebemenší dojem.

„Přece ten mizera, co ho zradil a vydal Kubáncům,“ vysvětlil jsem.

Chvilí mě zkoumavě pozoroval a pak jen potřásl hlavou. „Vážně se mi snažíte položit hlavu na špalek, co?“

„Přesně tak,“ potvrdil jsem. „Ale vy se nebojíte, že ne?“

„Kylea dostal levou zadní.“

„Víte, že po vás půjde,“ namítl jsem. „Kyle to nevěděl. Kromě toho, copak nejste v těchhle věcech trochu zdatnější než Kyle?“

Bylo to nestydaté, naprosto průhledné, ale on na to skočil. „Jo, to

jsem,“ prohlásil. „A vy kromě jinýho umíte skvěle lízt do zadku.“

„Nikam lézt nemusím,“ podotkl jsem. „Je to jen holá, čistá pravda.“

Doakes zíral na skener vedle sebe. Pak se zahleděl kamsi přes dálnici. Pouliční světla změnila kapku potu kanoucí mu po čele v oranžovou světlici, která se mu posléze vpálila do oka. Mimovolně si ji otřel a dál hleděl na I-95. V minulosti na mě zíral bez mrkání tak často a dlouho, že teď bylo až nepříjemné nacházet se v jeho přítomnosti a vidět ho, jak hledí někam jinam. Skoro jako bych byl neviditelný.

„Tak dobře,“ prohlásil, když konečně stočil pohled ke mně; teď mu oranžový odlesk planul přímo v očích. „Jdeme na to.“

KAPITOLA 22

Seržant Doakes mě odvezl zpět na oddělení. Sedět tak blízko něj byla zvláštní, znepokojivá zkušenost; neměli jsme si co říct. Přistihl jsem se, jak koutkem oka studuju jeho profil. Co se mu asi děje v hlavě? Jak může být tím, čím vím, že je, aniž by musel dělat to, co já? Jen se zaťatými zuby jsem odolával nutkání pořádat hravé večírky, a Doakes zjevně žádné takové potíže nemá. Možná se dokázal všeho jednorázově zbavit v Salvadoru. A jaký je pocit provádět něco takového s oficiálním požehnáním vlády? Anebo je to snazší, když se člověk nemusí bát, že ho chytí?

Prostě nevím, a rozhodně jsem se ho nehodlal ptát. Jen pro dokreslení – když jsme zastavili na červenou, otočil hlavu a začal na mě zírat. Tvářil jsem se, že si toho nevšímám, a díval jsem se dopředu; odvrátil se, teprve až naskočila opět zelená.

Zajeli jsme rovnou do domovského podzemního parkoviště a Doakes mě přesadil do jiného Fordu Taurus. „Dejte mi čtvrt hodiny,“ oznámil a kývl k vysílačce. „Pak mi zavolejte.“ Nato bez dalšího slova nastoupil do svého auta a odjel pryč.

Když jsem osiřel, zrekapituloval jsem si uplynulých několik hodin plných překvapení. Debora v nemocnici, já ve spolku s Doakesem – a k tomu, během zážitku blízkého smrti, zjevení, které se týkalo Codyho. Pochopitelně mohu být s tím klukem naprosto vedle. Třeba existuje ještě nějaké jiné vysvětlení pro jeho chování při zmínce o postrádaném psím mazlíčkovi a pro způsob, jakým tak dychtivě vrážel nůž do ulovené ryby – mohlo jít o normální dětskou krutost. Ale kupodivu jsem se přistihl, že chci, aby to byla pravda. Chtěl jsem, aby vyrostl a byl jako

já – hlavně proto, že jsem ho toužil utvářet a nasměrovat jeho drobné nožky na Harryho cestu.

Nejspíš šlo o něco, jako je lidský rozmnožovací pud, a o mocnou touhu replikovat zázračné a nenahraditelné vlastní Já, i když dotyčné Já je netvor, který ve skutečnosti nemá právo žít mezi lidmi. To by jistě objasňovalo, jak přišlo na svět takové množství nezměrně odporných kreténů, se kterými se musím každý den potýkat. Ale na rozdíl od nich si dokonale uvědomuju, že svět by byl beze mne mnohem lepším místem – jenže mi záleží víc na vlastních citech než na tom, co si pomyslí svět. Ale teď jsem dychtěl zplodit další svá Já, jako Drákula plodí dalšího upíra, aby s ním sdílel temnotu. Věděl jsem, že je to špatné – ale jaká by to byla sranda!

Proboha, co jsem to za skopovou hlavu? Copak posezení na Ritině pohovce skutečně proměnilo můj kdysi velkolepý intelekt v takovou třaslavou sentimentální břečku? Jak se vůbec mohu zabývat takovými nesmysly? Proč se místo toho nepokouším přijít na to, jak se vyvleču z hrozícího manželství? Není divu, že se nedokážu vymanit z Doakesova rozmilého dozoru – nejspíš jsem už spotřeboval všechny mozkové buňky a teď jen melu z podstaty.

Mrkl jsem na hodinky. Promarnil jsem čtrnáct minut absurdním myšlenkovým humusem. Čas nastal: zvedl jsem mikrofon a zavolal Doakese.

„Seržante Doakesi, jaká je vaše poloha?“

Chvilí se nedělo nic, pak v reproduktoru zapraskalo. „Ehm, to bych právě teď nerad prozrazoval.“

„Seržante, opakujte.“

„Sledoval jsem jednoho podezřelého a bojím se, že teď jde on po mně.“

„Jakého podezřelého?“

Následovala odmlka, jako by Doakes čekal, že všechnu práci zase odvedu já, a nepřipravil si odpověď. „Jednoho známého z armády. Zajali ho v Salvadoru a nejspíš si myslí, že jsem za to mohl já.“ Odmlka. „Ten muž je nebezpečný,“ dodal.

„Chcete posily?“

„Zatím ne. Zkusím mu zmizet.“

„Rozumím, konec,“ zahlásil jsem a mé klukovské srdce se nad tou frází celé zatetelilo.

Ještě několikrát jsme tuhle základní zprávu zopakovali, jen abychom měli jistotu, že se dostane k doktoru Dankovi, a já si znovu pokaždé užil to „rozumím, konec“. Když jsme si zavolali v noci kolem jedné, byl jsem už vyčerpaný a měl jsem toho dost. Zítra možná rozšířím svůj rejstřík o nácvik „přepínám“, a třeba dokonce i „zůstávám na příjmu“. Koneckonců člověk by se měl pořád mít na co těšit.

Našel jsem si hlídkový vůz, co míří na jih, a přesvědčil poldu za volantem, aby mě vysadil u Rity. Pak jsem se po špičkách proplížil ke svému autu, nasedl a odjel domů.

Když jsem se konečně došátral do své postýlky a zjistil, že je ve stavu totální rozbordelenosti, vzpomněl jsem si, že by tu měla být Deb, ale místo toho leží v nemocnici. Zajedu ji navštívit hned zítra. Dnešní den byl sice nezapomenutelný, ale vyčerpávající; nějaký kráječ údů nás shodil do jezera, přežil jsem bouračku a div jsem se vzápětí neutopil, ztratil jsem dokonale padnoucí botku a k dovršení všeho, jako by těch katastrof už tak nebylo dost, jsem se musel skamarádit se seržantem Doakesem. Drahoušek domláčený Dexter. Žádný div, že jsem utahaný na smrt. Padl jsem do postele a okamžitě usnul.

Druhý den brzy zrána Doakes zaparkoval před okrskem hned vedle mého auta. Vylezl ven, vytáhl silonovou sportovní tašku a postavil mi ji na kapotu. „Přinesl jste mi špinavé prádlo?“ zajímal jsem se zdvořile. Ale opět se můj rozpustilý příspěvek ke všeobecně dobré náladě na-prosto minul účinkem.

„Pokud náš plán bude vůbec fungovat, tak buď on dostane mě, anebo já jeho,“ řekl. Rozepnul tašku. „Když dostanu já jeho, je po všem. A když on dostane mě...“ Vytáhl přijímač GPS a položil ho na kapotu. „Když mě dostane, spoléhám na vás.“ Ukázal mi pár zářivých zubů. „Určitě chápete, jak se při tom cítím.“ Vyndal mobil a položil ho vedle gépéesky. „A tohle je moje pojistka.“

Podíval jsem se na ty dva drobné předměty na kapotě svého auta. Nepřipadaly mi nějak zvlášť hrozné, ale možná bych mohl jedním po někom hodit a druhým pak někoho bacit přes hlavu. „Žádná bazuka?“

zeptal jsem se.

„Nepotřebuju ji. Tohle stačí,“ řekl. Pak znovu sáhl do sportovní tašky. „A tohle,“ dodal a ukázal mi malý kroužkový zápisník přehnutý na první stranu. Stála na ní řada čísel a písmen a v drátěném hřbetu byla zastrčena levná propiska.

„Aha, pero je mocnější než meč,“ poznamenal jsem.

„Tohle jo,“ odpověděl. „Ta horní řádka je telefonní číslo. Druhá pak přístupový kód.“

„A kam přistoupím?“

„Po tom vám nic není,“ odsekl. „Prostě tam zavolejte, namačkejte ten kód a dejte jim číslo mého mobilu. A oni vám ukážou jeho koordináty na gépéese. A vy pak pro mě přijedete.“

„To zní jednoduše,“ prohlásil jsem, i když moc jistý jsem si nebyl.

„Dokonce i pro vás,“ rýpl si.

„A s kým budu mluvit?“

Doakes jen zavrtěl hlavou. „S někým, kdo mi něco dluží,“ odpověděl a vyndal z tašky ještě policejní vysílačku. „A teď ta snadnější část,“ řekl. Podal mi vysílačku a nasedl zpět do auta.

Teď, když jsme tak hezky políčili past na doktora Danku, byl druhý krok dostat ho ve správnou dobu na určité místo a šťastná shoda okolností s večírkem u Vince Masuoky byla příliš dokonalá, než aby se dala ignorovat. Dalších pár hodin jsme jezdili po městě každý svým autem a pro jistotu opakovali s malými obměnami stále dokola stejnou zprávu. A také jsme si vypůjčili pár hlídkových vozů i s posádkami, o kterých Doakes prohlásil, že to nejspíš nepodělají. Nejdřív jsem to bral jen jako nepodařený vtip, ale dotyční policisté nevypadali, že se rozesmějí, a i když se nerozklepali úplně celí, zdálo se, že seržanta Doakese ujišťují až příliš úzkostlivě, že to opravdu nepodělají. Je nádherné pracovat s někým, kdo dokáže v druhých vzbuzovat takovou loajalitu. Náš malý tým pak strávil zbytek dne zaplňováním éteru zprávami o mém loučení se svobodou, poskytoval si informace, jak se dostat k Vincově domu, a navzájem si připomínal, kdy ta slavná party vypukne. A těsně po obědě přišel náš husarský kousek. Seděl jsem ve voze před Wendys, vzal jsem vysílačku a naposledy zavolal seržantu Doakesovi s pečlivě připraveným rozhovorem.

„Seržante Doakesi, tady Dexter, slyšíte mě?“

„Tady je Doakes,“ ozval se po krátké odmlce.

„Velice bych ocenil, kdybyste mohl dnes večer přijet na moje loučení se svobodou.“

„Nikam nemůžu,“ odpověděl. „Tenhle chlápek je příliš nebezpečný.“

„Jen na jeden drink. Aspoň na otočku,“ zaškemral jsem.

„Viděl jste, co udělal Mannymu, a Manny byl jen předkrm. To já ho vydal druhé straně. Když dostane mě, co asi provede se mnou?“

„Seržo, budu se ženit,“ nevzdával jsem se. Mám rád komiksy, protože si v nich policisté říkají „seržo“. „To se přece nestává každý den. A když bude okolo tolik policistů, určitě se o nic nepokusí.“

Následovala dlouhá dramatická pauza, jak Doakes podle plánu počítal do sedmi. Pak v rádiu znovu zapraskalo. „Tak jo,“ řekl. „Dorazím tam kolem deváté.“

„Díky, seržo,“ řekl jsem procítěně a sám jsem se toho polekal. Abych dovršil své štěstí, dodal jsem ještě: „Opravdu to pro mě moc znamená. Končím.“

„Konec,“ potvrdil.

Doufal jsem, že někde ve městě se naše malé rozhlasové drama přehráló správnému posluchači. Jestlipak se při drhnutí rukou před operací náhle zarazí, nakloní hlavu, zaposlouchá se? Když z jeho skeneru zapraská nádherně hřejivý hlas seržanta Doakese, možná odloží pilku na kosti, otře ruce a zapíše si na kus papíru adresu. A pak se spokojeně vrátí k rozdělané práci – na Kyleovi Chutském – naplněn vnitřním mírem zaměstnaného člověka s bohatými společenskými styky, které za ten den stihl.

Abychom si byli naprosto jisti, zopakovali naši kamarádi z hlídky celou zprávu vzrušenými hlasy ještě několikrát, a dokonce to ani nepodělali; prostě sám seržant Doakes se zúčastní večerní party, osobně a v celé kráse, a to okolo deváté.

A pokud jde o mne, měl jsem na pár hodin volno, a tak jsem zamířil do Jacksonovy nemocnice, abych se podíval na svou oblíbenou holubičku se zlomeným křídlem.

Debora měla úhledně zasádrovaný vršek trupu, seděla na posteli v

pokoji v pátém patře s krásným výhledem na dálnici, a přestože jsem si byl jistý, že ji pořádně nadopovali, netvářila se ani trochu blaženě, když jsem nakráčel do jejího útočiště. „K čertu s tím, Dextere,“ pozdravila mě, „řekni jim, ať mě odtud sakra pustěj. Anebo ať mi aspoň vrátěj moje šaty, abych mohla sama odejít.“

„Těší mě, že se cítíš lépe, drahá sestřičko,“ ujistil jsem ji. „Nepotrvá to dlouho a zase budeš běhat.“

„Budu běhat v tu chvíli, jak mi vrátěj ty zatracený šaty,“ odsekla. „A co se k čertu děje venku? Cos dělal?“

„Nastražili jsme s Doakesem celkem pěknou past a Doakes je návnada,“ uklidnil jsem ji. „Jestliže doktor Danko zabere, budeme ho mít dnes večer na mojí, ehm, party. Na Vinceově party,“ opravil jsem se a uvědomil si, že se toužím distancovat od celého toho hloupého nápadu se zasnoubením. I když šlo o hloupý způsob, jak to udělat, i tak jsem se hned cítil lépe – což ovšem Deb nijak neuspokojilo.

„To tvoje loučení se svobodou,“ poznamenala a zavrčela. „Do háje! Přesvědčil jsi Doakese, aby se ti vydal na milost.“ Přiznávám, že to takhle nahlas znělo elegantně, ale nechtěl jsem, aby si o mně myslela takové věci; nešťastní lidé se uzdravují pomaleji.

„Ne, Deboro, vážně,“ pronesl jsem tím nejkonejšivějším tónem. „Děláme to, abychom dopadli doktora Danku.“

Dlouho na mě jen zírala a pak překvapivě popotáhla a oči se jí zalily slzami. „Musím ti věřit,“ fňukla. „Ale nesnáším to. Pořád musím myslet na to, co asi teď dělá Kyleovi.“

„Vyjde to, Deb. Dostaneme Kylea zpátky.“ A protože byla konec-konců mou sestrou, nedodal jsem: „Anebo alespoň to, co z něho zbudě.“

„Ježiši, jak je mi odporný trčet tu takhle zavřená,“ zanaříkala. „Potřebuješ mou pomoc.“

„Zvládneme to i bez tebe, sestřičko,“ ujistil jsem ji. „Na party bude tucet poldů, všichni ozbrojení a nebezpeční. A já tam budu taky,“ dodal jsem a cítil se trochu uraženě, že mě tak podceňuje.

Ale ona v tom pokračovala. „Jo. Když Doakes dostane Danku, je z toho Kyle venku. A když Danko dostane Doakese, jseš z toho venku ty. Náramně rafinovaný, Dextere. Vyhraješ tak jako tak.“

„Tohle mě vůbec nenapadlo,“ zalhal jsem. „Myslel jsem jediné na to, jak sloužit obecnému dobru. Kromě toho je Doakes v těchhle věcech nejspíš hodně zbehlý. A zná Danku.“

„K čertu s tím, Dexi, tohle mě zničí. Co když –“ Zmlkla a skousla si ret. „Raději ať to vyjde,“ řekla. „Má Kylea už hodně dlouho.“

„Vyjde to, Deboro,“ chlácholil jsem ji. Ale ani jeden z nás tomu skutečně nevěřil.

Doktoři celkem neústupně trvali na tom, že si Deboru nechají čtyřia-dvacet hodin na pozorování. A tak jsem po srdečném rozloučení se sestřičkou vyhopkal zpět do sluneční záře a odtud do svého bytu dát si sprchu a převléct se. Co na sebe? Neměl jsem žádná vodítka, co se tuto sezónu nosí na vynucený večírek k oslavě nechtěného zasnoubení, kterážto akce se může zvrhnout v násilné střetnutí s pomstychtivým mani-akem. Hnědé polobotky byly zjevně z módy, ale kromě nich mi nic nepřípadlo společensky vhodné. Po pečlivém uvážení jsem se nechal vést obyčejným dobrým vkusem a zvolil citrónově zelenou havajskou košili se vzorkem rudých elektrických kytar a růžových závodních aut. Jednoduchá, ale elegantní. Ještě khaki kalhoty, pár sportovních bot a byl jsem připravený na bál.

Nicméně zbývala ještě hodina, než jsem tam měl být, a já zjistil, že se v myšlenkách vracím zpět ke Codymu. Měl jsem ohledně něj pravdu? A pokud ano, jak se sám vypořádá se svým probouzejícím se Temným společníkem? Potřebuje mé vedení a já si uvědomil, že se na takový úkol těším.

Vyšel jsem ven a rozjel se na jih, namísto na sever k Vinceovu domu. Za patnáct minut jsem už klepal na Ritiny dveře a hleděl přes ulici na prázdné místo, kde dřív parkoval seržant Doakes ve svém hnědém taurusu. Dnes večer se nepochybně připravoval doma, leštil si zbroj k nadcházejícímu střetnutí a pulíroval náboje. Pokusí se zavraždit doktora Danku s vědomím, že má oficiální povolení zabíjet? Kdy naposled někoho zabil? Nechybí mu to? Neburácí v něm Nutkání jako hurikán a neodnáší s sebou veškerý zdravý rozum a zábrany?

Dveře se otevřely. Vyběhla rozzářená Rita a vrhla se na mě, objala mě a políbila na tvář. „Ahoj, krasavče,“ zavrkala. „Pojď dál.“

Krátce jsem pro formu její objetí opětoval a pak se vyprostil. „Nemůžu se zdržet dlouho,“ upozornil jsem ji.

Rozzářila se ještě víc. „Já vím,“ ujistila mě. „Volal Vince a všechno mi řekl. Je to od něj tak milé. Slíbil mi, že na tebe dohlédne, abys neprovedl nějakou šílenost. Tak pojď,“ vychrlila, popadla mě za ruku a zatahla dovnitř. Když zavřela dveře, otočila se ke mně a náhle zvažněla. „Poslyš, Dextere. Chci, abys věděl, že nejsem žárlivá a věřím ti. Klidně tam běž a pobav se.“

„Díky, to mám v úmyslu,“ řekl jsem, i když jsem měl jisté pochybnosti. A zajímalo mě, co jí Vince napovídal a čím ji přesvědčil, že náš večírek bude nebezpečnou žumpou hříchu a pokušení. Možná takový vážně bude. Vince byl totiž natolik umělý, že se ve společenských situacích klidně může zachovat nepředvídatelně, jak se ukázalo při věčném bizarním sexuálním špičkování s mou sestrou.

„Je od tebe milé, že ses tady před tím večírkem ještě zastavil,“ řekla Rita a odvedla mě k pohovce, kde jsem v poslední době strávil kus života. „Děti se zajímají, proč nemůžou s tebou.“

„Promluví si s nimi,“ odpověděl jsem, celý zvědavý na Codyho a dychtivý zjistit, jestli jsem ohledně něj měl pravdu.

Rita se usmála, načisto dojatá, že si s Codym a Astor skutečně chci promluvit. „Jsou venku na dvorku,“ řekla. „Skočím pro ně.“

„Ne, zůstaň tady,“ nabídl jsem se. „Půjdu tam sám.“

Cody a Astor byli za domem s Nickem, tím mrzutým spratkem odvedle, co chtěl vidět Astor nahou. Když jsem otevřel dveře, vzhledli ke mně a Nick se otočil a odpelášil na svůj vlastní píseček. Astor se ke mně rozběhla a objala mě a Cody se ploužil za ní, ostražitý, v tváři žádný výraz. „Ahoj,“ pronesl svým tichým hlasem.

„Zdravím a pozdravuji, mladí občané,“ zahalekal jsem. „Neoblékne se do svých úředních tóg? Caesar nás povolal do senátu.“

Astor naklonila hlavu na stranu a podívala se na mě, jako by zrovna spatřila, jak požívám kočku za syrová, Cody jen tichounce pronesl: „Cože?“

„Dextere,“ spustila Astor, „proč nemůžeme jít na ten večírek s tebou?“

„Tak za prvé,“ poučil jsem ji, „je na vás moc pozdě. A za druhé se

vážně obávám, že jde o večírek jen pro dospělé.“

„Znamená to, že tam budou nahaté ženy?“ zeptala se.

„Za koho mě máš?“ zhrozil jsem se a zuřivě se zakabonil. „Copak si vážně myslíš, že bych *já* někdy šel na večírek, kde by *nebyly* nahaté ženy?

„Júúúú,“ vypískla a Cody zašeptal: „Ha!“

„Ale co je ještě důležitější, bude tam taky spousta hloupého tančování a nevkusných košil a nic z toho byste neměli vidět. Ztratili byste pak veškerou úctu k dospělým.“

„Jakou úctu?“ zeptal se Cody a já mu uznale potřásl rukou.

„Vskutku výstižné,“ poblahopřál jsem mu. „A teď už běžte do svého pokoje.“

Astor to už nevydržela a konečně se rozhihňala. „Ale my chceme na ten večírek,“ nedala se.

„Bohužel to nejde,“ zklamal jsem ji. „Ale přinesl jsem vám kousek pokladu, tak ne abyste utekli z domova.“ Podal jsem jí ruličku čokoládových sušenek, naši tajnou tvrdou měnu. Někdy později, daleko od všetečných zraků, se o ni rozdělí s Codym rovným dílem. „A teď, mládeži,“ nakousl jsem. Oba se na mě s očekáváním zadívali. Ale v tu chvíli jsem se zarazil roztřesený touhou zjistit odpověď, ale naprosto nejistý, odkud, a dokonce ani *jak* mám začít. Nemohl jsem dost dobře říct: „Mimochodem, Cody, zajímalo by mě, jestli se ti líbí zabíjet?“ Sice jsem se toužil zeptat přesně na tohle, ale nezdálo se mi, že by bylo vhodné něco takového vybalit na dítě – a zvláště na Codyho, který je užvaněný asi jako čerstvý hrob.

Nicméně jeho sestra Astor často mluvila za něj. To, jak museli trávit rané dětství ve společnosti svého otce, té násilnické zrůdy, vytvořilo mezi nimi jakýsi symbiotický vztah, tak těsný, že když se on napil sodovky, ona si říhla. Ať už se v Codym odehrává cokoli, Astor to dokáže vyjádřit za něj.

„Můžu se zeptat na něco hodně vážného?“ sondoval jsem a oni si vyměnili pohled, který vydal za dlouhý rozhovor, ale nepadlo mezi nimi ani slůvko. Pak se podívali na mě a přikývli, jako by měli hlavy nasazené na jedné tyči.

„Jde o toho sousedovic psa,“ nadhodil jsem.

„Já to říkal,“ pronesl Cody.

„Věčně nám převrhával popelnici,“ nevydržela to Astor. „A kádl na náš dvorek. A Nicky ho naváděl, ať nás kousne.“

„Takže se o něj Cody postaral?“ zeptal jsem se.

„Je kluk,“ vysvětlila Astor. „A líbí se mu takové věci. Já se jen koukala. Řekneš to mámě?“

A bylo to tady. *Líbí se mu takové věci.* Podíval jsem se na ty dvě hlavičky, jak mě pozorují asi s takovou úzkostí, jako by se právě přiznaly, že mají raději vanilkovou zmrzlinu než jahodovou. „Neřeknu to mámě,“ ujistil jsem je. „Ale ani vy to neřeknete nikomu na světě, vůbec nikdy. Bude to jen mezi námi třemi a nikým jiným, jasné?“

„Tak jo,“ souhlasila Astor s pohledem upřeným na bratra. „Ale proč, Dextere?“

„Většina lidí by to nepochopila,“ vysvětlil jsem jí. „Dokonce ani vaše máma.“

„Ale ty jo,“ namítl Cody svým chraplavým šepotem.

„Ano,“ řekl jsem. „A můžu ti pomoci.“ Zhluboka jsem se nadechl a ucítil ozvěnu rozechvívajících mi kostí, která zazněla od Harryho před tolika lety, a já ji teď zaslechl stejně jako tehdy, když jsme stáli pod toutéž floridskou noční oblohou a on mi říkal totéž. „Musíme to nějak dát do pořádku,“ pronesl jsem a Cody na mě pohlédl svýma velkýma nemrkajícíma očima a přikývl.

„Tak jo,“ souhlasil.

KAPITOLA 23

Vince Masuoka měl malý domek v severním Miami na konci slepé ulice u 125. severovýchodní. Byl světle žlutý s purpurovým rámováním, což mi vážně znechutilo touhu stýkat se s kolegy. Na předním trávníku se vyjímal jen pár přepečlivě zastřižených keříků a kaktusová zahrádka u hlavních dveří; také měl řadu takových těch solárních lamp osvětlujících dlážděnou cestu k domku.

Už jsem u něj jednou byl; zhruba tak před rokem, když se Vince ze záhadného důvodu rozhodl uspořádat maškarní party. Vzal jsem tehdy s sebou Ritu, protože smysl převleku spočívá v tom, aby vás v něm vidělo co nejvíc lidí. Prestrojila se za Petra Pana a já byl přirozeně Zorro, temný mstitel vždy připravený použít nabroušenou čepel. Vince nám otevřel v těsné saténové róbě a na hlavě měl košík s ovocem.

„J. Edgar Hoover?“ tipnul jsem si.

„Málem trefa. Carmen Mirandová,“ vysvětlil a pak nás zavedl k fontáně vražedného ovocného punče. Stačilo mi usrknout a rozhodl jsem se zůstat raději u sodovky, to pochopitelně bylo ještě před mou proměnou v plnokrevného pivního samce. Burácel tam nonstop jakýsi monotónní technopop vytuněný na takovou hlasitost, až navozoval touhu provést si vlastnoručně lobotomii, a celá party byla neuvěřitelně uřvaná a žoviální.

Pokud vím, Vince od té doby nic neuspořádal, alespoň ne v takovém měřítku. Nicméně vzpomínka zjevně přetrvala, a tak neměl potíže během pouhých čtyřiaadvaceti hodin shromáždit bodrý dav k oslavě mé potupy. Dodržel slovo, všude po domě na spoustě monitorů, které se hnál bůhví kde, běželo porno, dokonce i vzadu na dvorku. A

zmrtvýchvstání prodělala také zmíněná fontána s ovocným punčem.

Protože pověsti o první party byly v obecném povědomí stále čerstvé, dům byl narvaný neurvalými lidmi, většinou muži, kteří se vrhali na punč, jako by se doslechli, že první, komu se podaří trvale si poškodit mozek, vyhrává milou cenu. Pár z nich jsem dokonce i znal. Z práce tu byl Angel-ne-ten-Batista spolu s Camillou Figgovou a kupou dalších podivných existencí z forenzní laboratoře, a znal jsem i pár policistů včetně slavné čtveřice, která to seržantu Doakesovi nepodělala. Zbytek davu vypadal narychlo a namátkou sehnáný ze South Beach, přičemž rozhodovala jen schopnost vydávat hlasité a pištivé ÚÚÚÚ!, když se změnila hudba, anebo video předvedlo něco obzvlášť nedůstojného.

V krátké chvíli se všichni dostali do stavu, kterého pak budou ještě dlouho litovat. Ve čtvrt na deset jsem zůstal jediný, kdo se udržel bez cizí pomoci na nohou. Většina policistů zaparkovala hned u fontány v neutěšeném klubku rychle se pohybuje rukou. Angel-ne-ten-Batista ležel pod stolem a se širokým úsměvem hlasitě chrápal. Jeho slipy někam zmizely a někdo mu prostředkem hlavy vyholil pruh.

Za takového stavu věci jsem usoudil, že je ideální čas nepozorovaně vyklouznout ven a zjistit, jestli už dorazil seržant Doakes. Ale ukázalo se, že jsem podcenil situaci. Sotva jsem udělal dva kroky ke dveřím, když na mě zezadu dolehla ohromná váha. Rychle jsem se otočil a zjistil, že se mi Camilla Figgová pokouší vydrápat na záda. „Čau,“ zamumlala se zářivým, i když poněkud rozostřeným úsměvem.

„Ahoj,“ odpověděl jsem spokojeně. „Nemám ti donést něco k pití?“

Zamračila se na mě. „Nepotřebuju pít. Sem jen chtěla říct čau.“ Zamračila se ještě víc „Jééžíš, ty seš ale sexy,“ zamudrovala a dodala: „Dycky sem ti to chtěla říct“

Dobrá, ta chuděrka se zjevně opila, ale i tak – sexy? Já? Chápu, že přemíra alkoholu dokáže omámit smysly, ale no tak – co může být sexy na někom, kdo dá před potřesením rukou přednost tomu vás rozpárat? A každopádně jsem svůj limit výrazně překročil už jednou ženou, Ritou. Pokud si vzpomínám, prohodili jsme s Camillou vždy tak dvě tři slova. A nikdy předtím se nezmínila, že bych byl nějak sexy. Spíš to vypadalo, že se mi vyhýbá a dává přednost zrudnutí a odvracení hlavy před slušným pozdravem. A teď mě tu v podstatě hodlá znásilnit. Dává

to nějaký smysl?

V každém případě jsem neměl čas luštit taje lidského chování. „Srdečně děkuju,“ odpověděl jsem a pokusil se Camillu sundat, aniž bych někomu z nás způsobil vážná zranění. Obemýkala mě rukama kolem krku, tak jsem za ně zapáchil, ale svírala mě jako klišť. „Myslím, že bys potřebovala na čerstvý vzduch, Camillo,“ zkusil jsem vemlouvavě a zadoufal, že pochopí narážku a stáhne se. Ale místo toho mě sevřela ještě pevněji a začala si otírat tvář o mou; zoufale jsem ucukával.

„Nasaju si čerstvý vzduch přímo tady,“ zablábolila. Našpulila rty do zuřivě líbacího výrazu a zatlačila do mě, až jsem klesl do křesla a málem přepadl dozadu.

„Aha – chceš si sednout?“ zadoufal jsem.

„Ne,“ řekla důrazně a přitahovala mě k sobě silou odpovídající zhruba dvojnásobku své skutečné váhy. „Chci si zapíchat.“

„Aha, skvělé,“ vykoktal jsem zaskočen její naprosto šokující nestoudností a absurditou celé situace – cožpak všechny ženy zešilely? Ne že by na tom byli muži lépe. Party okolo mě vypadala, jako by ji organizoval Hieronymus Bosch, s Camillou připravenou odtáhnout mě za fontánu, kde bezpochyby číhá nějaká tlupa s ptačími zobáky, aby jí pomohla mě znásilnit. Ale došlo mi, že teď mám skvělou výmluvu, jak se vyhnout zmermomočnění. „Přece víš, že se budu ženit.“ Jakkoli bylo tento fakt obtížné připustit, přišlo mi jen spravedlivé, že občas může přijít i vhod.

„Palchante,“ zareagovala Camilla. „Ty nádhelnej palchante.“ Najednou zvadla a uvolnila svěrák kolem mého krku. Taktak se mi povedlo ji zachytit a zabránit jí, aby žuchla na zem.

„Nejspíš máš pravdu,“ ubezpečil jsem ji. „Ale v každém případě by sis na pár minut potřebovala sednout.“ Pokusil jsem se ji nainstalovat do křesla, ale bylo to jako nabírat med na špičku nože – stejně mi nakonec protekla na podlahu.

„Nádhelnej palchante,“ zdůraznila a zavřela oči.

Vždy potěší zjištění, že si vás spolupracovníci považují, ale mé romantické intermezzo si vyžádalo několik minut a já nutně potřeboval vypadnout ven a navázat spojení se seržantem Doakesem. A tak jsem nechal Camillu sladce podřimovat v náruči vlhkých snů o lásce a znovu

jsem zamířil k hlavním dveřím.

A znovu marně, tentokrát se odehrál zuřivý útok na mou paži. Sám Vince mě popadl za biceps a odtáhl od dveří zpět do surreality. „Hej!“ zahalekal. „Hej, oslavence! Kampak se šineš?“

„Nejspíš jsem nechal klíčky v autě,“ řekl jsem a pokusil se vymanit z jeho smrtícího stisku. Ale sevřel mi paži ještě silněji.

„Ne, ne, ne,“ odporoval a táhl mě k fontáně. „Je to tvoje party, takže nikam nepůjdeš.“

„Je to skvělá oslava, Vinci,“ chlácholil jsem ho. „Ale opravdu se potřebuju –“

„Napít,“ dodal za mě, žbluňkl sklenicí do fontány a pak mi ji strčil do ruky, až mi punč vyšplíchl na košili. „Přesně tohle potřebuješ. Banzaj!“ Pozvedl svou sklenici a vyprázdnil ji. Naštěstí pro všechny zúčastněné mu zaskočilo a rozkašlal se, což mi umožnilo se vytrhnout, když se zkroutil a zápasil o dech.

Tentokrát jsem dokázal dojít až ven a částečně i dolů z verandy, než se objevil ve dveřích. „Hej!“ zaječel na mě. „Nesmiš ještě odejít, přijdou striptérky!“

„Hned se vrátím,“ zavolal jsem. „Zatím mi načepuj další drink!“

„Správně!“ pronesl s tím svým falešným úsměvem. „Ha! Banzaj!“ Radostně mávl do prázdna a vrátil se dovnitř. Otočil jsem se a zapátral po Doakesovi.

Parkoval hned naproti přes ulici, na to jsem byl tak zvyklý, že jsem ho měl objevit okamžitě, ale nestalo se tak. Když jsem konečně uviděl důvěrné známý hnědý taurus, teprve mi došlo, jak chytře to provedl. Zaparkoval kousek výš na ulici pod velkým stromem, který ho dokonale stínil před pouličním osvětlením. Něco takového by udělal člověk, co se snaží být nenápadný, a současně to lákalo doktora Danka, aby se k němu pokusil nepozorovaně připlížit.

Přešel jsem k němu, a jak jsem se blížil, spustilo se okénko. „Ještě tu není,“ zavrčel Doakes.

„Máte jít dovnitř na drink,“ nadhodil jsem.

„Já nepiju.“

„A taky zjevně nechodíte na večírky, jinak byste věděl, že vysedávání v zaparkovaném autě na ulici je podezřelé.“

Seržant Doakes nic neřekl, ale okénko vyjelo nahoru a pak se otevřely dveře a vysoukal se ven. „Co uděláte, když se objeví zrovna teď?“ zeptal se.

„Spolehnu se na svůj šarm,“ uklidnil jsem ho. „A teď pojďte dovnitř, dokud je tam ještě někdo při vědomí.“

Vydali jsme se přes ulici bok po boku; nedrželi jsme se přímo za ruce, ale vypadalo to tak podivně, že by to vlastně bylo jedno. Když jsme došli doprostřed silnice, vyjel zpoza rohu nějaký vůz a zamířil k nám. Cítil jsem nutkání se rozběhnout a skočit šipku mezi oleandry, ale byl jsem náramně hrdý na svou chladnokrevnost, když jsem se místo toho na přijíždějící auto jen apaticky podíval. Pomalu se blížilo, a než dojelo až k nám, byli jsme se seržantem Doakesem už na chodníku.

Doakes se obrátil, aby si auto prohlédl, a já udělal totéž. Otočilo se k nám pět nasupených mladých tváří. Jeden z mladíků se obrátil dozadu, prohodil něco k ostatním a všichni se rozesmáli. Auto jelo dál.

„Raději pojďme dovnitř,“ řekl jsem. „Vypadali nebezpečně.“

Doakes neodpověděl. Sledoval, jak auto na konci ulice zahýbá, a pak došel k Vincovým dveřím. Cupal jsem hned za ním a taktak jsem mu stihl otevřít.

Byl jsem venku jen pár minut, ale počet padlých zatím působivě vzrostl. Dva z policistů u fontány leželi na podlaze a jeden utečenec ze South Beach potupně zvracel do plastového kyblíku, jenž ještě před pár minutami ukrýval ovocný salát v želé. Hudba burácela ještě hlasitěji a z kuchyně jsem zaslechl ječet Vince „Banzaj!“; doprovázel ho sbor ne-sourodých hlasů. „Vzdejte se vší naděje,“ pronesl jsem k seržantu Doakesovi a on si zamumlal něco jako: „Hnusná verbež.“ Potřásl hlavou a vešel dovnitř.

Doakes si nevzal drink a ani netančil. Našel si místo v jednom rohu, kde neleželo žádné tělo, a prostě tam jen stál a vypadal jako Smrt'ák z výprodeje na besídce vysokoškolského klubu. Uvažoval jsem, jestli bych mu neměl pomoci trochu zapadnout. Možná bych za ním mohl poslat Camillu Figgovou, aby ho svedla.

Sledoval jsem dobrého seržanta, jak stojí ve svém růžku a rozhlíží se kolem sebe; zajímalo mě, co si asi myslí. Taková rozkošná metafora: Doakes stojí tichý a osamělý v koutě, zatímco všude okolo něj kypí

bouřlivý člověčí život. Nejspíš bych k němu pocítil sílící vlnu sympatie, kdybych byl ovšem schopen něco cítit. Zdál se vším tím rejem naprosto nedotčený, dokonce nezareagoval, ani když kolem něj proběhli dva naháči z gangu ze South Beach. Oči mu padly na nejbližší obrazovku, která ukazovala celkem překvapivé a originální záběry zahrnující i zvířátka. Doakes na to zíral bez zájmu a sebemenší emoce; prostě se jen díval a pak pohlédl na policisty všude na zemi, na Angela pod stolem a na Vince řídícího orchestr bicích v kuchyni. Nakonec jeho pohled doputoval až ke mně a zazíral na mě s naprosto stejně prázdným výrazem. Přešel pokoj a postavil se přede mne.

„Jak dlouho tu musíme zůstat?“ zeptal se.

Věnoval jsem mu obzvlášť zářivý úsměv. „Je to na vás trochu moc, co? Tolik radosti a štěstí – musí to ve vás vzbouzet nervozitu.“

„Vzbouzí to ve mně touhu umejt si ruce,“ opáčil. „Počkám venku.“

„To není dobrý nápad,“ namítl jsem.

Kývl směrem k Vincově sólu na konga, jež právě vyústilo do erupce hysterické bujarosti. „Vážně?“ podotkl. Ovšemže na tom něco bylo, i když v pojmech čiré smrtelné bolesti a hrůzy nemohli ani tito hráči na konga doopravdy soupeřit s doktorem Dankem. Avšak podle mě by si člověk měl zachovávat jistou míru důstojnosti, tedy pokud skutečně něco takového existuje. V tuto chvíli, když jsem se rozhlédl po pokoji, mi to nepřišlo pravděpodobné.

Přední dveře se s prasknutím otevřely. Prudce jsme se k nim s Doakesem otočili, všechny smysly napjaté k prasknutí; ukázalo se, že bylo moudré se připravit na hrozící nebezpečí, málem nás totiž přepadly ze zálohy dvě poloobnažené ženštiny třímající velikánský radiomagneton. „Ahoj!“ zahlaholily a odpovědělo jim zaburácení změti hysterických hlasů „UÁÁÁÁÁ!“ od bicí sekce na podlaze. Zpod klubka těl se vysoukal Vince a vrávoravě se postavil. „Pozor!“ zavřeštěl. „Všichni pozor! Jsou tady striptérky! Banzaj!“ Ozvalo se ještě hlasitější

„UÁÁÁÁÁ!“ a jeden z padlých policistů se vyhrabal na všechny čtyři, kolébal se sem a tam, chvíli tupě zíral a pak vši silou zformuloval slovo: „Striptérky...“

Doakes se rozhlédl kolem dokola a pak zpět na mě. „Budu venku,“ zopakoval a zamířil ke dveřím.

„Doakesi,“ ozval jsem se s tím, že to opravdu není dobrý nápad. Ale stačil jsem za ním udělat jen jeden krok a znovu jsem byl zákeřně přepaden.

„A mám tě!“ zaburácel Vince a sevřel mě v neohrabaném medvědímu objetí.

„Vinci, pust’ mě,“ zaprosil jsem.

„Ani náhodou!“ rozchechtal se. „Hej, všichni! Pomozte mi se stydlivým ženichem!“ Následoval nápor členů sekce bicích z podlahy, k nim se přidal i poslední policista od fontány, co ještě stál na nohou, a já byl najednou obklopený těly, která mě dotlačila ke křeslu, kde tak zvadla Camilla Figgová a propadla až na zem. Zkoušel jsem se vyprostit, ale bezvýsledně. Bylo jich mnoho a měli v sobě přespříliš Vincova životabudiče. A tak jsem mohl jen sledovat, jak seržant Doakes s posledním znechuceným pohledem, který by roztavil žulu, prochází dveřmi a mizí do noci.

Usadili mě do křesla a postavili se okolo v těsném polokruhu; bylo jasné, že nepůjdu nikam. Jen jsem doufal, že je Doakes skutečně tak dobrý, jak si myslí, protože teď v tom zůstal na nějakou dobu sám.

Hudba ustala a ozval se důvěrně známý zvuk, který mi zježil všechny chlupy na těle: praskavé syčení odvinované izolační pásky – má oblíbená předehra ke koncertu pro porcovací nůž. Někdo mi podržel ruce a Vince mě třikrát omotal izolepou a přilepil ke křeslu. Ne dost pevně, abych se nevyprostil, ale určitě by mě to natolik zpomalilo, že bych byl dopaden na útěku.

„Můžeme začít!“ zavolal Vince, jedna ze striptérek nažhavila radio-magnetofon a show vypukla. První striptérka, černoška s mrzutým výrazem, se přede mnou začala vlnit a odhazovat nadbytečné součásti oblečení. Když byla skoro nahá, sedla mi na klín a začala mi oblizovat ucho, zatímco vrtěla půlkami. Pak si přitáhla mou hlavu mezi prsy, prohnula se dozadu a doporučela se; druhá striptérka, blondýna s asijskými rysy, pak celý postup zopakovala. Když došla k vrtění na klíně, připojila se k ní první striptérka a každá si mi sedla na jednu nohu. Naklonily se vpřed, až mi jejich prsy masírovaly tvář, a začaly se líbat.

Drahoušek Vince jim k tomu přinesl dvě velké sklenice svého vražedného ovocného punče a ony ho vypily; nepřestaly se však rytmicky

vtřet. Jedna z nich zamumlala: „No né, dobrej punč.“ Nepoznal jsem, která z nich to pronesla, obě vypadaly spokojeně. Začaly se vrtět mnohem výrazněji a dav okolo mě se dal do vytí, bylo to jako za úplňku na shromáždění zvířat nakažených vzteklinou. Měl jsem výhled poněkud zakrytý čtyřmi opravdu velkými a nepřírozeně tvrdými prsy – po dvou na každé straně – ale zdálo se, že se všichni kromě mě královsky baví.

Někdy se musíte ptát, jestli náš vesmír neřídí jakási zlovolná síla s úchylným smyslem pro humor. Víím toho dost o lidských samcích, abych si byl jistý, že by většina z nich radostně vyměnila nadbytečné tělesné části za možnost být teď na mém místě. A přesto jsem dokázal myslet jen na to, že já bych naopak vyměnil jednu či dvě menší tělesné části za možnost vstát z křesla a vzdálit se co nejdál od těch nahých, svíjejících se žen. Pochopitelně bych dal přednost cizím tělesným částem, však už bych je někde sehnal.

Ale spravedlnost neexistuje; ty dvě striptérky mi dál seděly na klíně, kývaly se do rytmu hudby a potily se do mé nádherné hedvábné košile a všeho ostatního, zatímco kolem nás zuřil večírek. Teprve po tom, co připomínalo nekonečný pobyt v očištění přerušovaný jen tím, jak Vince přinesl striptérkám další dva drinky, mi obě rozvášněné ženy konečně slezly z klína a začaly tancovat v kruhu diváků. Dotýkaly se tvářemi, pily z nastavených skleniček a sem tam někomu sáhly do rozkroku. Využil jsem toho k osvobození rukou a vymotání se z izolepy; teprve pak jsem zjistil, že drahouška Dextera, teoreticky prvního muže večírku, si už nikdo nevšímá. Rychlý průzkum okolí mi prozradil příčinu: všichni v místnosti stáli s otevřenými pusami kolem tančících striptérek, nyní již naprosto nahých, lesknoucích se potem a popíjejících jako o závod. Vince vypadal jako postavička z komiksu, stál tam jak Lotova žena s očima navrch hlavy, ale byl v dobré společnosti. Všichni, kdo zůstali při vědomí, zaujali podobnou pozici, bez dechu zírali a mírně se kolébali ze strany na stranu. Mohl jsem jejich středem projet na sudu a hrát přitom na planoucí tubu a nikdo by mi nevěnoval pozornost.

Vstal jsem, opatrně obešel dav a proklouzl předními dveřmi ven. Myslel jsem, že seržant Doakes bude čekat někde poblíž, ale nikde jsem ho neviděl. Přešel jsem ulici a nahlédl do jeho auta. Bylo také prázdné. Podíval jsem se nahoru a dolů ulicí – totéž. Nikde po něm ani

stopy. Doakes zmizel.

KAPITOLA 24

Je mnoho stránek lidské existence, kterým nikdy neporozumím, a to nemyslím jen intelektuálně. Nedokážu se vcítovat a také postrádám schopnost cítit emoce. Sice mi to nepřipadá jako nějaká velká ztráta, ale staví to spoustu oblastí běžné lidské zkušenosti naprosto mimo mé chápání.

Nicméně existuje jedna téměř naprosto obecná lidská zkušenost, kterou mocně cítím i já, a tou je pokušení. A jak jsem se díval na prázdnou ulici před domem Vince Masuoky a uvědomil si, že se doktor Danko nějakým způsobem zmocnil Doakese, cítil jsem, jak mě pokušení omamně zalévá v málem dusivých vlnách. *Jsem volný*. Tato myšlenka se vzdouvala kolem mne a bušila do mě svou elegantní a dokonale ospravedlnitelnou jednoduchostí. Odejít teď prostě pryč by bylo tou nejjednodušší věcí na světě. Nechat Doakese znovu se setkat s doktorem, nahlásit to až ráno a tvářit se, že jsem toho vypil tolik – na *vlastním* loučení se svobodou – a že si vlastně nejsem jistý, co se s dobrým seržantem stalo. A kdo by mohl co namítat? Určitě nikdo z lidí uvnitř na party by nemohl tvrdit ani s nádechem jistoty, že jsem celou dobu s nimi nesledoval tu peep show.

Doakes bude pryč. Navždy zmizí v konečném stavu zmrzačení těla a šílenství, nikdy se už nepokusí osvětlit mé temné dveře. Svoboda pro Dexteru, budu volný a vše, co musím udělat, je nedělat vůbec nic. Dokonce i já bych tohle mohl zvládnout.

Tak proč neodejdu pryč? A proč už si rovnou nevyberu okliku dolů přes Coconut Grove, kde na mou návštěvu už příliš dlouho čeká jeden fotograf dětí? Je to prosté, je to bezpečné – proč to neudělám? Je doko-

nalá noc pro temné potěšení s důrazem na těžkou dobu, měsíc je skoro v úplňku a malý chybějící srpeček propůjčuje celé věci náhodný, nenucený nádech. Naléhavé šeptání souhlasilo a zesílilo v syčivý, ponoukající, mnohohlasý sbor.

Všechno mi hrálo do ruky. Čas, cíl, měsíc, dokonce i alibi; a tlak již tak zesílil, že stačilo jen zavřít oči a přenechat iniciativu, stalo by se to samo; celá šťastná událost by proběhla za řízení autopilota. A pak zase to sladké uvolnění, doznívající záchvěv v uvolněných svalech, veškeré napětí je pryč, šťastné zakotvení do prvního hlubokého spánku po tak strašně dlouhé době. A ráno, odpočatý a relaxovaný, oznámím Deboře...

Aha. Debora. Tady je ten háček, že?

Oznámím Deboře, že jsem využil nabízející se příležitost k vytvoření bezdoakesovské zóny a šel jsem lovit do stínů s Nutkáním a Nožem, zatímco posledních pár prstíčků jejího milence se postupně odporoučelo na smetiště? Ani přes vnitřní uklidňující hlasy trávající na tom, že vše bude v pořádku, jsem si jaksi nemyslel, že by ji to nějak zvlášť nadchlo. Nejspíš by tím náš vztah dospěl ke svému konci; takový můj malý výpadek v soudnosti, ale ona by mi ho nejspíš neodpustila; a přestože nedokážu cítit skutečnou lásku, chci, aby Deb byla se mnou relativně spokojená.

A tak jsem znovu skončil u hrdinské trpělivosti a u pocitu předlouhé a stravující čestnosti. Dogmaticky důvěryhodný Dexter. *Ono to přijde, chlácholil jsem své druhé Já, dřív či později to přijde. Musí to přijít; nepotrvá to věčně, ale tohle má přednost.* Ozvalo se přirozeně reptání, protože to už nebylo u kormidla příliš dlouho, ale já protesty utišil, znovu s falešnou bodrostí zarachotil mřížemi a vytáhl mobil.

Navolil jsem číslo, které mi dal Doakes. Za chvíli naskočil vyzváněcí tón a pak ticho, jen tiché syčení. Vymačkal jsem dlouhý přístupový kód, zaslechl cvaknutí a pak nějaký bezbarvý ženský hlas pronesl: „Číslo.“ Nadiktoval jsem hlasu číslo Doakesova mobilu. Následovala pauza a pak mi hlas nadiktoval nějaké souřadnice. Rychle jsem si je zapsal do notesu. Hlas se odmlčel a pak dodal: „Pohybuje se na západ rychlostí sto kilometrů za hodinu.“ A spojení se přerušilo.

Nikdy jsem netvrdil, že jsem nějaký expert v navigaci, ale na člunu

používám malý přístroj GPS. Občas se mi hodí pro označení dobrých míst pro rybolov. Tak se mi podařilo zadat koordináty, aniž by se mi rozskočila hlava, nebo abych vyvolal nějaký výbuch. Přístroj, který mi dal Doakes, byl o generaci dál než můj a zobrazoval už přímo mapu. A souřadnice na mapě označovaly dálnici I-75 směřující k Alligator Alley, koridoru na západním pobřeží Floridy.

Trochu mě to překvapilo. Většina oblasti mezi Miami a Naples patří k Everglades, bažině s občasnými malými ostrůvky polosuché země. Je tam plno hadů, aligátorů a indiánských kasin, což vůbec nevypadá na místo k odpočinku a k pokojnému a radostnému uřezávání končetin. Ale GPS se nemýlí a nejspíš nelhal ani hlas v telefonu. Pokud byly souřadnice chybné, mohl za to Doakes a tak jako tak je ztracený. Neměl jsem na výběr. Cítil jsem se trochu provinile, že opouštím večírek, aniž bych poděkoval hostiteli, ale nasedl jsem do auta a zamířil k I-75.

Pár minut po státní dálnici a pak rychle na sever k I-75. Jak jedete na západ po Pětasedmdesátce, město postupně mizí. Pak přijde ještě zuřivý výbuch nakupených obchodů a domků těsně před závorami mytného na Alligator Alley. U mýta jsem vystoupil a znovu zavolal na to číslo. Tentýž neosobní ženský hlas mi dal nové souřadnice a telefon ohluchl. Pochopil jsem, že můj cíl se už nepohybuje.

Podle mapy se nyní seržant Doakes a doktor Danko pohodlně usadili uprostřed nijak neoznačené vodní plochy v divočině asi pětasedesát kilometrů přede mnou. Netušil jsem jak Danko, ale Doakes podle mě určitě není dobrá bóje. Nejspíš i gépéeska si občas zalže. Ale něco jsem podniknout musel, a tak jsem zacouval zpět na cestu, zaplatil mýto a pokračoval na západ.

Na jednom místě, souběžně s místem udaným na GPS, vybíhala na-pravo úzká lesní cesta. Byla v té tmě téměř neviditelná, zejména když jsem jel sto deset. Ale zahlédl jsem ji, jak jsem svištěl kolem, tak jsem honem dupl na brzdu a vrátil se k ní, abych si ji prohlédl. Byla to cesta, co nikam nevede, jen přes jakýsi rozeklaný hřeben a pak rovně jako pravitko do temných mokřin Everglades. Ve světle projíždějících aut jsem z ní viděl asi prvních padesát metrů a pak už nic. Jen dvě pneumatikami vyježděné koleje a mezi nimi zarostlý pruh s trávou až po kolena. Na okraji tmy pak shluk nízkých stromků, které se nad ni z obou

stran nakláněly, a to bylo všechno.

Napadlo mě, že vystoupím a podívám se po nějakých stopách, až pak mi ale došlo, jak je to pošetilé. Copak jsem náčelník Velký had, neomylný indiánský stopař? Nedokážu určit ze zlomené větvičky, kolik tudy za poslední hodinu prošlo bílých mužů. Nejspíš si mě jen Dexterův zodpovědný, leč nenadaný mozek představuje coby Sherlocka Holmese, schopného prozkoumat stopy po pneumatikách a vydedukovat, že po cestě jel kulhavý hrbáč-levák se zrzavými vlasy a v jedné ruce měl kubánský doutník, zatímco ve druhé třímal ukulele. Nenašel bych prostě žádné stopy, alespoň ne takové, ze kterých by se dalo něco poznat. Smutnou pravdou bylo, že jsem tu buď správně, anebo jsem pro tuto noc skončil a seržant Doakes skončil ještě na mnohem déle.

Jen abych si byl naprosto jistý – také tím, že jsem absolutně bez viny – znovu jsem zavolal na Doakesovo supertajné číslo. Známý hlas mi nadiktoval stejné souřadnice a zavěsil; ať už jsou kdekoli, jsou tam pořád, někde na té temné a špinavé cestě.

Zjevně jsem neměl na výběr. Povinnost volala a Dexter musel uposlechnout. Otočil jsem volantem a rozjel se po cestě.

Podle gépéesky mě čekalo zhruba devět kilometrů, než se dostanu k tomu, co tam na mě čeká. Ztlumil jsem světla, jel pomalu a ostražitě sledoval cestu. Měl jsem spoustu času na přemýšlení, což nebývá vždy nejlepší. Uvažoval jsem, co může být na konci cesty a co udělám, až se tam dostanu. A přestože pro to nebyla vhodná chvíle, došlo mi, že i kdybych na konci cesty našel doktora Danku, nemám ponětí, co podniknu. „Vy pak pro mě přijedete,“ řekl mi Doakes a tehdy to znělo jednoduše, jenže teď mířím temnou nocí do hlubin Everglades a navíc beze zbraně, nepočítám-li malý zápisník ve výhružně pestré vazbě. A doktor Danko zjevně neměl příliš práce s muži, které dostal, ačkoli šlo o tvrdé a po zuby ozbrojené pacienty. Jak by mohl nebohý, bezmocný, decentní Dexter doufat, že mu zkříží plány, když sám Doakes Všemocný padl tak rychle do zajetí?

A co udělám, když on dostane mě? Nemyslím, že by ze mě byla dobrá jódlující larva. A nebyl jsem si jistý, že bych dokázal zešilet, protože většina odborníků by se nejspíš shodla, že už šílený jsem. Přeskočilo by mi i tak a dofňukal bych se ze svého mozku až do země věč-

ného vřeštění? Anebo právě proto, že jsem, co jsem, bych si i dál uvědomoval, co se mi děje? Já, mé drahé Já, a přivázané ke stolu a kritizující jeho amputační techniku? Odpověď by mi jistě prozradila mnohé o tom, co jsem, ale usoudil jsem, že *tolik* mě zase nezajímá. Již samo pomyšlení mi stačilo téměř na opravdovou emoci, na takovou, za níž člověk rozhodně není vděčný.

Noc mě pohltila, a nikoli dobrým způsobem. Dexter je městský hoch, zvyklý na jasné osvětlení vrhající temné stíny. Čím déle jsem jel po té cestě, tím mi tma připadala hustší, a čím byla hustší, tím mi celý podnik přišel beznadějnější a sebevražednější. Takováhle situace přímo volá po četě mariňáků, a ne po občas vraždícím zoufalci z kriminalistické laboratoře. Kdo si myslím, že jsem? Princ Dexter Lví srdce na záchranné křížové výpravě? Co si myslím, že dokážu? Vždyť v mé situaci by komukoli nezbývalo nic jiného než se modlit.

Já se pochopitelně nemodlím. Oč by se mělo stvoření mého druhu modlit a proč by mi To mělo naslouchat? A i kdybych našel Něco, ať už by To bylo cokoli, jak bych Tomu zabránil, aby se mi hurónsky nevysmálo, anebo by rovnou neseslalo blesk z čistého nebe přímo do mého modlíciho se hrdla? Bylo by krásně uklidňující vzhlížet k nějaké vyšší moci, ale já znal jen jedinou vyšší moc. Bude i někdo, jako je Temný společník, na takovou práci stačit?

Podle GPS jsem byl asi půl kilometru od seržanta Doakese, anebo alespoň od jeho mobilu, když jsem dojel k nějaké bráně. Šlo o jednu z těch širokých hliníkových bran, které se používají na dobytčích farmách, aby udržely krávy uvnitř. Ale tohle nebyla dobytčí farma. Cedule, která na ní visela, hlásala:

KROKODÝLÍ FARMA BLALOCK

Narušitelé budou sežráni

Vypadalo to jako moc příhodné místo pro krokodýlí farmu, což ovšem neznamenalo, že jde o místo, kde bych toužil být. Stydím se přiznat, že ačkoli jsem celý život strávil v Miami, vím jen velice málo o krokodýlích farmách. Pohybují se ta zvířata volně po vodních lovištích, anebo jsou v nějakých ohradách? V tu chvíli mi to přišlo jako dost pod-

statná otázka. Vidí aligátoři ve tmě? A jak jsou na tom obecně s hladem? Samé dobré a případné otázky.

Vypnul jsem světla, zastavil a vystoupil. V náhlém tichu jsem slyšel lupání chladnoucího motoru, bzučení komárů a z dálky plechově zkreslenou hudbu. Znělo to jako kubánské rytmy. Možná Tito Puente.

Doktor byl doma.

Přiblížil jsem se k bráně. Cesta za ní pokračovala dál rovně, přímo ke starému dřevěnému mostu a pak do lesíka. Skrz větve jsem zahlédl světlo. Neviděl jsem žádné aligátory opalující se v měsíčním světle.

Dobrá, Dextere, jsme tady. A co dál s načatým večerem? Právě teď mi Ritina pohovka připadala jako celkem lákavé místo. Zvlášť ve srovnání s postáváním v noční divočině. Na opačné straně brány čeká šílený vivisektor, hejna dravých plazů a muž, kterého mám zachránit, i když on mě touží zabít. A ve druhém rohu v temných trenýrkách jen dovedný Dexter.

Určitě jsem se takhle ptal již mnohokrát, ale proč to musím být vždycky já? No vážně. Zase já ze všech lidí čelím všem těmhle nástrahám kvůli záchraně seržanta Doakese. Haló? Není v tomhle výčtu snad někde nějaká chyba? Třeba to, že v něm vůbec figuruju?

No nic, jsem tu, a tak to dotáhnu do konce. Přelezl jsem bránu a zamířil k světélku.

Po krátké odmlce se znovu začaly ozývat normální noční zvuky. Alespoň jsem předpokládal, že jsou normální zde, v divokém pradávném lese. Slyšel jsem cvakání, vrčení a bzučení našich hmyzích přátel a také truchlivý nářek, o kterém jsem pro jistotu usoudil, že ho vydává jen nějaká sova, pokud možno maličká. Něco zarachotilo v křoví po mé pravici a pak to ztichlo jako pěna. Naštěstí pro mě, místo abych znervozněl nebo se vyděsil jako normální lidská bytost, zjistil jsem, že se přepínám na režim nočního lovce. Zvuky klesly o oktávu níž, pohyby kolem mne se zpomalily a všechny mé smysly zbystřily.

Temnota se mírně prosvětčila, v noci kolem mě vyvstaly ostré detaily a těsně pod hladinou mého vědomí zazněl pomalý, chladný, ostrážitý a tichý chechtot a sílil. Cítí se snad nebohý a nepochopený Dexter vykořeněně a zmateně? Stačí jen předat kormidlo Temnému společníkovi. On už bude vědět, co dělat, a všechno zvládne.

A proč vlastně ne? Na konci téhle cesty a za můstkem na nás přece čeká doktor Danko. Tolik jsem se s ním chtěl seznámit, a teď k tomu dojde. A Harry by schválil cokoliv, co mu udělám. Dokonce i Doakes by musel připustit, že je Danko důstojná kořist – a nejspíš by mi ještě poděkoval. Bylo omamující získat výjimečně všeobecný souhlas. A co je ještě lepší, má to i svou poezii. Neboť právě Doakes tak dlouho držel mého džina v láhvi, že v tom bude jistá spravedlnost, když ho vypustím kvůli jeho záchraně. Ano, zachráním ho, jistě, o tom není pochyb. A pak...

Ale nejdřív tohle.

Přešel jsem přes dřevěný můstek. Uprostřed mi pod nohou zavržalo prkno a já na okamžik ztuhl. Noční zvuky se nezměnily a zepředu jsem slyšel Tita Puenteho zadeklamovat „Aáááááá-JÉ!“, než se vrátil k předchozí melodii. Vykročil jsem dál.

Na opačné straně mostu cesta vyústila do malého parkoviště. Vlevo se táhl drátěný plot a přímo přede mnou byl malý jednopodlažní domek a z okna vycházelo světlo. Byl starý, oprýskaný a potřeboval natřít, ale třeba doktor Danko není tak úzkostlivý na vzhled, jak by měl. Napravo se pak hned vedle kanálu odevzdaně rozpadal kurník, došky mu visely z vypouklé střechy jako staré potřhané šaty. U zchátralého přístaviště vybíhajícího do kanálu byl přivázaný člun, kluzák s tlačnou vzdušnou vrtulí.

Splynul jsem se stíny, které vrhalo stromořadí, a ucítil, jak nad mými smysly přebírá kontrolu chladný dravec. Opatrně jsem zleva podél drátěného plotu obešel parkoviště. Něco na mě zavrčelo a pak šplouchlo do vody, ale pořád ještě na opačné straně plotu, takže jsem tomu nevěnoval pozornost a šel dál. Řídil mě Temný společník a ten kvůli takovým čudlám nezastavuje.

Oplocení končilo pravým úhlem ubíhajícím dál od domu. Byl tam kus prázdného prostoru, asi patnáct metrů od posledních stromů.

Připlížil jsem se ke krajnímu, abych měl na dům co nejlepší výhled, ale jak jsem se zastavil a položil ruku na jeho kmen, něco ve větvích nad mou hlavou zapraskalo a zazmítalo se a noc prořízl neuvěřitelně hlasitý skřek jako zatroubení. Uskočil jsem, protože se něco vrhlo skrz listí a přistálo na zemi.

Pořád to vydávalo zvuk jako šílená a nepřírozeně zesílená trubka a postavilo se to proti mně. Byl to velký pták, větší než krocan a ze způsobu, jak na mě syčel a troubil, bylo zřejmé, že je na mě naštvaný. Udělal krok dopředu, roztáhl mohutná ocasní péra a já zjistil, že je to páv. Zvířata mě obecně nesnášejí, ale v tomhle jsem vzbudil přímo extrémní, divokou zášť. Nejspíš si ani neuvědomoval, že jsem mnohem větší a nebezpečnější než on. Chtěl mě prostě buď sežrat, anebo zahnat, a jelikož jsem potřeboval co nejrychleji ukončit jeho příšerné vřeštění, poctil jsem ho důstojným ústupem a rozeběhl se podél plotu do stínů u mostu. Když se mi podařilo bezpečně skrýt do tiché tůně temnoty, obrátil jsem se a pohlédl zpět k domu.

Hudba utichla a světlo zhaslo.

Stál jsem několik minut ve svém stínu jako ztuhlý. Nic se nedělo, jen páv přestal vrískat a s posledním záštipným skřekem mým směrem vylétl zpět na svůj strom. A pak se opět vrátily noční zvuky, cvakání a bzučení hmyzu a frkání a žbluňkání aligátorů. Ale žádný Tito Puente. Věděl jsem, že doktor Danko pozoruje a naslouchá stejně jako já, že každý z nás čeká, až ten druhý udělá nějaký pohyb, ale já to vydržím déle. On neměl ponětí, co může číhat venku ve tmě – klidně jednotka rychlého nasazení, anebo třeba pěvecký sbor důchodců – já ale věděl, že tam je jen on. Věděl jsem, kde je, a on netušil, jestli je někdo už na střeše, anebo jestli ho neprodyšně obkličují. Takže určitě bude jednat jako první a na výběr měl jen dvě věci. Buď zaútočí, anebo –

Z opačné strany domu se náhle rozeřval motor, a jak jsem nevěřicně strnul, od přístavního můstku vystartoval kluzák. Motor nabral vyšší obrátky a člun vystřelil plavebním kanálem pryč. Za necelou minutu zmizel za ohybem řeky, unikal noční tmou a s ním unikal i doktor Danko.

KAPITOLA 25

Pár minut jsem tam jen stál a dál pozoroval dům; hlavně proto, že jsem byl zvědavý. Řidiče ve člunu jsem vlastně nezahlédl, a bylo možné, že se doktor ještě schovává v domě a čeká, co se bude dít. A abych byl upřímný, netoužil jsem ani, aby mě znovu napadlo nějaké urvané kuře s vražednými sklony.

Když se však několik minut nic nedělo, usoudil jsem, že musím zajít do domu a trochu se tam porozhlédnout. A tak jsem v uctivé vzdálenosti obešel prokletý strom se zlým opeřencem a připlížil se k domu. Uvnitř byla tma, ale ne ticho. Jak jsem stál venku u potrháných sítových dveří vedoucích na parkoviště, zaslechl jsem nějaké tiché údery vycházející odněkud zevnitř, následované po chvíli rytmickým vrčením a občasným zakňučením. Nepřipadalo mi to jako zvuk, který by někdo vydával, kdyby se chtěl skrývat a strojit smrtící léčku. Spíše to znělo, jako že se někdo svázaný pokouší osvobodit a utéct. Prchl snad doktor Danko tak rychle, že mi tu nechal seržanta Doakese?

Ještě jednou mi celou lebeční dutinu zaplavilo extatické pokušení. Seržant Doakes, má Nemesis, je svázaný uvnitř v dárkovém balení a doručený na stříbrném podnose k volnému použití. Všechny nástroje a pomůcky, po kterých duše zatouží, leží hned vedle něj, na míle daleko není živá duše – a až bych skončil, stačí jen říct: „Pardon, ale přijel jsem pozdě. Koukněte, co ten hrozný doktor Danko provedl našemu nebohému kamarádovi seržantu Doakesovi.“ Ta představa byla natolik svůdná, že jsem při jejím vychutnávání až zaváhal. Ovšemže jde jen o takový nápad, nikdy bych přece něčeho takového nebyl schopen, anebo ano? No vážně, skutečně bych to dokázal? Dextere? Haló? Pročpak tak

slintáš, drahý chlapče?

Rozhodně ne, já ne. Vždyť jsem morálním majákem v duchovní pustině jižní Floridy. Alespoň většinou. Rovný jako svíčka, vymydlený dočista dočista a trůnící na Temném oři. Sir Dexter Neposkvrněný-zachránce. Či v každém případě alespoň *potenciální* zachránce. Když uvážím všechny souvislosti. Otevřel jsem síťové dveře a vešel dovnitř.

Hned za dveřmi jsem se opřel o zeď, jen abych udělal opatrnosti zadost, a zatápal po vypínači. Nahmatal jsem ho přesně tam, kde měl být, a rozsvítil.

Stejně jako první Dankovo doupě nepravosti, bylo i tohle prakticky nezařízené. Znovu tvořil dominantu místa velký stůl uprostřed pokoje. Na protější zdi viselo zrcadlo. Vpravo vedl rám bez dveří do kuchyně, alespoň to tak vypadalo, a v levé zdi byly zavřené dveře, nejspíš do ložnice nebo do koupelny. Přímo naproti místu, kde jsem stál, se nacházely další síťové dveře vedoucí ven, zřejmě právě tamtudy doktor Danko uprchl.

A na druhé straně stolu – nyní se to zmítalo ještě divoceji – leželo cosi oblečené do světle oranžové kombinézy. Vypadalo to relativně lidsky, dokonce i z téhle dálky. „Tady, prosím tě, pomoz mi, pomoz mi,“ zaškemralo to a já přešel pokoj a poklekl u toho.

Ruce a nohy měl spoutané lepicí páskou, jak jinak, to je přirozená volba každého zkušeného a soudného netvora. Jak jsem pásku přerežával, prohlížel jsem ho a poslouchal, i když jsem vlastně jeho nepřetržitému drmolání nevěnoval pozornost. „Díky bohu, prosím tě, panebože, odvaž mě, kámo, rychle, rychle, pro spásu boží. Ježíšikriste, proč vám to trvalo tak dlouho, Ježíši, díky, věděl jsem, že mě najdete,“ anebo něco v tom smyslu. Hlavu měl úplně vyholenou včetně obočí. Ale i tak nebylo pochyb, tu zbrázděnou mužnou bradu a jizvy zdobící tvář jsem poznal. Byl to Kyle Chutsky.

Alespoň většina z něho.

Jak se páska uvolnila a Chutsky se dokázal vytáhnout do sedu, ukázalo se, že mu chybí levá ruka od lokte a pravá noha od kolena. Pahýly měl obvázané čistou bílou gázou, nic neprosakovalo; znovu šlo o moc hezkou práci, i když Chutsky nejspíš nedokázal ocenit péči, kterou mu Danko věnoval při amputaci ruky a nohy. Zatím nebylo jasné, o jakou

část duše ho Danko připravil, ale souvislé plačtivé žvanění mě zrovna nepřesvědčilo, že je připravený usednout do kokpitu tryskáče.

„Panebože, kámo,“ mlel pořád dokola. Ježíši. Díky bohu, že jsi přišel.“ A pak mi položil hlavu na rameno a rozbrečel se. Protože už mám s něčím takovým bohaté a čerstvé zkušenosti, hned jsem věděl, jak zareagovat. Poplálal jsem ho po zádech a pronesl: „No tak, no tak.“ Bylo to ještě trapnější, než když jsem totéž aplikoval na Deboru, protože do mě narážel pahýl jeho levé ruky a pro mě bylo mnohem těžší předstírat sympatie.

Chutského plačtivý záchvat trval sice jen pár okamžiků, ale když se konečně ode mne odtáhl a pokusil se zůstat ve vzpřímené pozici, moje krásná havajská košile byla celá promočená. Navíc si mohutně odfrkl, našťástí pro mou košilku až potom. „Kde je Debbie?“ zeptal se.

„Zlomila si klíční kost,“ odpověděl jsem. „Je v nemocnici.“

„Aha,“ poznamenal a znovu popotáhl – dlouhý, vlhký zvuk, který v něm někde uvnitř dozníval ozvěnou. Pak se rychle ohlédl dozadu a pokusil se vstát. „Raději odtud zmizme. Může se vrátit.“

Mně se sice nezdálo pravděpodobné, že by se Danko mohl objevit, ale měl pravdu. Je to oblíbený dravčí trik, utéct a pak se oklikou vrátit a podívat se, kdopak to čenichá po vaší stopě. Kdyby to doktor Danko udělal, našel by tu párek velmi snadných terčů. „Tak dobře,“ uklidnil jsem Chutského. „Jen se tu ještě trochu porozhlédnu.“

Jeho ruka hned vystřelila – pochopitelně ta pravá – a popadla mě za rameno. „Prosím tě,“ zaškemral. „Nenechávej mě tu samotnýho.“

„Bude to jen vteřinka,“ ujistil jsem ho a pokusil se osvobodit. Ale on jen zesílil stisk, stále měl ještě až překvapivě hodně síly, když uvážím, čím vším prošel.

„Prosím tě,“ opakoval. „Aspoň mi tu nech svou zbraň.“

„Nemám žádnou zbraň,“ namítl jsem a on vytřeštil oči.

„Proboha, kams dal rozum? Ježíši, musíme hned vypadnout.“ Vypadal, že je na pokraji paniky, a zdálo se, že se každou chvíli znovu rozbrečí.

„Tak jo,“ uklidnil jsem ho. „Musím tě jen postavit na, ehm, nohu.“ Doufal jsem, že si nevšiml mého ironického úletu; nechtěl jsem působit jako necita, ale celá tahle záležitost s chybějícími údý prostě volala po

menší úpravě zavedených rčení. Ale Chutsky nic neřekl, jen natáhl ruku. Pomohl jsem mu vstát a on se opřel o stůl. „Dej mi jen pár vteřin, abych se mrknul do ostatních místností,“ zkusil jsem to znovu. Podíval se na mě prosebně vlhkýma psíma očima, ale mlčel, tak jsem bleskově prohledal domek.

V hlavním pokoji, kde byl Chutsky, jsem nic zajímavého neobjevil, kromě doktorova pracovního náčiní. Některé z řezacích nástrojů byly skutečně moc hezké a po pečlivém zvážení morálních důsledků jsem si ten nejhezčí vzal s sebou, nádherný nožík určený ke krájení toho nejhouževnatějšího masa. Dále tam bylo několik řad léků; jména mi nic neříkala kromě pár lahviček s barbituráty. Neobjevil jsem vůbec žádné stopy, žádnou zmačkanou krabičku od sirek s telefonním číslem, žádné stvrzenky z čistírny, prostě nic.

Kuchyně vypadala jako dvojče té v prvním domě. Stála tu malá, otlučená lednička, vaříč, karetní stůl s jednou skládací židlí a to bylo vše. Na mycím stole ležela krabička s koblížky, na jedné z nich balancoval obzvlášť tučný šváb. Podíval se na mě, jako by se chtěl o ten koblížek se mnou poprat, tak jsem mu ho nechal.

Vrátil jsem se zpět do hlavního pokoje a našel Chutského, jak se stále opírá o stůl. „Rychle,“ hned spustil. „Prokristapána, pojďme už.“

„Ještě tamten pokoj,“ řekl jsem. Přešel jsem ke dveřím naproti kuchyni a otevřel je. Jak jsem čekal, byla to ložnice. V jednom rohu stálo polní lůžko a na něm hromada oblečení s mobilem navrchu. Košile se mi zdála povědomá a došlo mi, komu asi patří. Vytáhl jsem svůj mobil a vymačkal číslo seržanta Doakese. Telefon na oblečení se rozpípal.

„No výborně,“ utrousil jsem. Přerušil jsem spojení a šel pro Chutského.

Byl přesně tam, kde jsem ho nechal, ale vypadal, že kdyby mohl, dávno by už vzal nohu na ramena. „No tak, pro spásu boží, rychle,“ vychrlil. „Ježíši, skoro cítím, jak mi dýchá na krk.“ Otočil hlavu k zadnímu vchodu, pak ke kuchyni, a jak jsem se k němu natáhl, že ho podepřu, otočil se a oči mu padly na zrcadlo visící na zdi.

Okamžik hleděl na svůj odraz a pak se zhroutil, jako by mu najednou někdo vytáhl z těla všechny kosti. „Ježíši,“ zanaříkal a dal se znovu do breku. „Ježíšikriste.“

„No tak,“ vyzval jsem ho. „Musíme jít.“

Chutsky se roztrásl a zavrtěl hlavou. „Nemohl jsem se ani pohnout, jen jsem tu ležel a poslouchal, co dělá Frankovi. On s ním tak spokojeně mluvil – ‚Tak můžeš hádat. Ne? No dobrá, bude to – ruka.‘ A pak ten zvuk pily a –“

„Chutsky,“ přerušil jsem ho.

„A potom na stůl přivázal mě a řekl: ‚Sedm‘ a ‚Tak můžeš hádat.‘ A pak –“

Samozřejmě mě vždy zaujme slyšet o technice někoho jiného, ale Chutsky vypadal, že ztratil veškeré sebeovládání, které mu ještě možná zůstalo, a už jsem si nemohl dovolit, aby mi pofňukal a posmrkal i druhou pěstí košile. Tak jsem k němu přistoupil a popadl ho za zbylou ruku. „Chutsky, no tak. Pojďme odtud zmizet.“

Podíval se na mě, jako by nechápal, kde je, oči vytřeštěné na maximum, a pak se otočil zpátky k zrcadlu. „Ježiši,“ zopakoval. Nato se zhluboka sípavě nadechl a postavil se, jako by reagoval na trubku Posledního soudu. „Není to tak hrozný,“ pronesl. „Přežil jsem to.“

„Jo, přežil,“ potvrdil jsem. „A když teď rychle zmizíme, může to tak i zůstat.“

„Správně,“ řekl. Rozhodně odvrátil hlavu od zrcadla a položil mi zdravou ruku na rameno. „Jdeme.“

Chutsky zjevně neměl příliš zkušeností, jak chodit jen po jedné noze, ale s hekáním se rozkulhal vedle mě, mezi každým poskočením se o mě těžce opřel. I s chybějícími údý byl pořád kus chlapa a dal mi pořádně zabrat. Těsně před můstkem se na chvíli zastavil a pohlédl skrz drátěný plot. „Sem někam hodil mou nohu,“ zanaříkal, „těm aligátorům. Musel jsem se na to dívat. Podržel ji, aby byla dobře vidět, a pak ji hodil do vody, ta začal vřít jako...“ Slyšel jsem, jak mu v hlase narůstá hysterie, ale on si to také uvědomil a zmlkl, přerývaně dýchal a pak pronesl nuceně: „Tak jo. Pojďme odtud.“

K bráně jsme to dokázali bez dalších vzpomínek a Chutsky se opřel o plot, zatímco jsem otevíral bránu. Pak jsem mu pomohl doskákat k autu a dovnitř na zadní sedadlo, posadil jsem se za volant a nastartoval. Jak se rozsvítily reflektory, Chutsky se opřel dozadu a zavřel oči. „Díky, kámo,“ řekl. „Jsem tvým dlužníkem. Díky.“

„Není zač,“ odpověděl jsem. Otočil jsem se s vozem a zamířil zpět k Alligator Alley. Myslel jsem, že Chutsky usnul, ale na půli cesty k silnici začal mluvit.

„Jsem rád, že tu není tvoje sestra,“ spustil. „Nechci, aby mě takhle viděla. Je to – Poslyš, opravdu se musím dát trochu do pořádku, než –“ náhle umlkl a půl minuty nic neříkal. Kodrcali jsme se temnou prašnou cestou mlčky. To ticho byla příjemná změna. Napadlo mě, kdepak je asi Doakes a co dělá. Anebo spíš, co mu dělá doktor. A taky mě napadlo, kde je asi Reiker a jak brzy ho někam zavezu. Někam, kde je klid a kde můžu v míru rozjímat a pracovat. Kolik by asi stál pronájem krokodýlí farmy Blalock?

„Možná by bylo nejlepší, kdybych ji už vůbec neobtěžoval,“ ozval se náhle Chutsky a chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že mluví stále ještě o Deboře. „Stejně se mnou v tomhle stavu už nebude chtít mít nic společného a já nepotřebuju, aby mě kdokoliv litoval.“

„Žádný strach,“ ujistil jsem ho. „Debora naprosto postrádá cosi jako lítost.“

„Řekni jí, že jsem v pořádku a že jsem odjel zpátky do Washingtonu,“ rozvíjel dál svůj nápad. „Bude to tak nejlepší.“

„Možná pro tebe,“ namítl jsem. „Ale mě by zabila.“

„Ty to nechápeš,“ odporoval.

„Ne, ty to nechápeš. Poručila mi, ať tě přivezu zpět. Zatvrdila se a já si nerisknu, že bych ji neposlechl. Má špičaté a tvrdé lokty.“

Chvíli byl zticha. Pak jsem zaslechl, jak si ztěžka povzdechl. „Já jen nevím, jestli to zvládnu,“ připustil.

„Anebo tě můžu odvézt zpátky na tu krokodýlí farmu,“ nabídl jsem rozpustile.

Pak už byl jako pěna a já vyjel na Alligator Alley, otočil se a zamířil zpět k oranžovým světlům na horizontu, k Miami.

KAPITOLA 26

Celou zpáteční cestu do civilizace jsme jeli mlčky; když se po pár mílích za budkou mytného před námi objevily domky a řada obchodů po pravici, Chutsky se napřímil a vyhlížel na světla a budovy. „Musím si zavolat,“ prohlásil.

„Můžeš použít můj mobil, pokud ten hovor pak zacvakáš,“ nabídl jsem.

„Potřebuju pevnou linku,“ odpověděl. „A placený telefon.“

„Trochu ses opozdil ve vývoji,“ namítl jsem. „O telefonní budky je nouze. Nikdo je už nepoužívá.“

„Tady odboč,“ řekl, a přestože mě to nijak nepřiblížilo k zaslouženému spánku po vykonané námaze, sjel jsem po exitu z dálnice. Zhruba po míli jsme objevili obchůdek, který měl vedle vchodu stále ještě přilepenou telefonní budku. Pomohl jsem k ní Chutskému přeskákat a on se opřel o sklo a zvedl sluchátko. Pak se podíval na mě a poručil: „Počkej támhle,“ což mi přišlo trochu neomalené na někoho, kdo bez pomoci nemůže ani chodit. Ale vrátil jsem se poslušně k autu a posadil se na kapotu, zatímco Chutsky telefonoval.

Na parkoviště vedle mě přisupěl staříčkový buick. Vystoupila z něj skupinka malých, tmavých mužů ve špinavých hadrech a vydala se k obchodu. Cestou zírali na Chutského, jak tam stojí na jedné noze a má tak groteskně vyholenou hlavu, ale byli příliš zdvořilí, než aby mu něco řekli. Vešli dovnitř a skleněné dveře se za nimi se sykotem zavřely, ucítil jsem, jak na mě padá celý ten dlouhý den – byl jsem utahaný, krční svaly ztuhlé a nikoho jsem nezabil. Cítil jsem se mimořádně rozmrzele a chtělo se mi domů do postele.

Zauvažoval jsem, kam mohl doktor Danko odvézt Doakese. Ne že by mi to přišlo důležité, jen tak, ze zvědavosti. Ale jak jsem tak přemýšlel o tom, že ho skutečně někam odvezl a brzy mu začne dělat celkem nevratné věci, uvědomil jsem si, že to jsou po hodně dlouhé době první dobré zprávy, a ucítil jsem, jak mě zalévá teplo. Jsem volný. Doakes je minulost. Zmizí z mého života, kousek po kousku, a osvobodí mě od nedobrovolného otročení Rytinu kanapi. Zase můžu začít žít.

„Hej, kámo,“ zavolal Chutsky. Zamával na mě pahýlem levé ruky, tak jsem se postavil a došel k němu. „V pořádku,“ oznámil. „Můžeme

„Dobrá,“ odpověděl jsem. „A kam?“

Zahleděl se do dálky a já viděl, jak mu pod kůží pracují žvýkáci svaly. Bezpečnostní světla na parkovišti mu osvětlovala kombinézu a vyholené hlavě dodávala vysoký lesk. Je zvláštní, jak se tvář změní, když oholíte obočí. Dostane takový abnormální vzhled, jako by byla nalíčená do nějakého nízkorozpočtového vědeckofantastického filmu, a přestože měl Chutsky vypadat tvrdě a rozhodně, jak tak hleděl se zaťatými zuby k horizontu, vypadal spíš jako z *Flash Gordona*, když čeká na nějaký příšerný rozkaz od Minga Nemilosrdného. Ale řekl jen: „Odvez mě zpátky do hotelu, kámo. Mám ještě práci.“

„A co takhle do nemocnice?“ zeptal jsem se s tím, že si nejspíš nedokáže vyřezat berlu ze statného tisu a vydat se belhavě po doktorově stopě. Ale jen zavrtěl hlavou.

„Jsem v pořádku,“ pronesl. „A budu v pořádku.“

Významně jsem se podíval na dva pláty bílé gázy v místech, kde míval ruku a nohu, a tázavě jsem pozvedl obočí. Jeho zranění byla natolik čerstvá, že musela být převázaná, a když už nic jiného, *nemůže* se prostě cítit ve své kůži.

Chutsky pohlédl dolů na své dva pahýly a zdálo se, že trochu povadl, a na chvíli vypadal trochu menší. „Budu v pořádku,“ opakoval a opět se napřímil. Jedeme.“ A vypadal náhle tak vyčerpaně a smutně, že jsem neměl to srdce říct mu cokoli kromě: „Tak dobře.“

Odskákal s mou pomocí zpět k autu, a jak jsem ho usazoval na sedadlo spolujezdce, parta ze starého buicku vyšla s pivy a vepřovými žebírky před obchod. Řidič se usmál a kývl na mě. Také jsem se usmál a zavřel dveře. „*Crocodilios*,“ vysvětlil jsem a kývl k Chutskému.

„Ach,“ odpověděl řidič. „*Lo siento*.“ Sedl si za volant a já udělal totéž.

Chutsky většinu zpáteční jízdy neměl co říct. Hned za nájездem na dálnici I-95 se však ošklivě rozklepal. „Do háje,“ uklouzlo mu. Podíval jsem se na něj. „To ty drogy,“ vysvětlil. „Přestávají působit.“ Rozcvakaly se mu zuby a honem sevřel čelisti. Začal posykávat a viděl jsem, jak mu na vyholené hlavě vyrazily krupěje potu.

„Nechceš si to ještě rozmyslet s tou nemocnicí?“ zeptal jsem se.

„Nemáš tu něco k pití?“ zajímal se; dost prudká změna tématu, usoudil jsem.

„Myslím, že na zadním sedadle je láhev vody,“ navrhl jsem ochotně.

„Pití,“ zopakoval. „Vodka nebo whisky.“

„Zásadně nevozím v autě alkohol,“ namítl jsem.

„Sakra,“ zaklel. „Tak mě prostě hod' do hotelu.“

Udělal jsem to. Z důvodů, které znal jen on, se Chutsky ubytoval v Rebelu na Coconut Grove. Šlo o jeden z nejluxusnějších výškových hotelů široko daleko a kdysi býval oblíbeným místem modelek, režisérů, abstinujících narkomanů a dalších celebrit. Pořád ještě byl velmi pěkný, ale už trochu ztratil prestiž, jak se kdysi periferní oblast Grove zaplnila luxusními mrakodrapy. Nejspíš si ho Chutsky pamatoval z dob dřívější slávy a ubytoval se tu ze sentimentálních důvodů. A muž, co nosí prstýnek na malíčku, se dá oprávněně podezírat ze sentimentality.

Jeli jsme 95. ulicí na dálnici Dixie a pak jsem zahrnul doleva na Unity a sjel dolů k Bayshore. Rebel se tyčil kousek vpředu napravo, tak jsem zajel před hlavní vchod. „Jen mě tu vysaď,“ prohlásil Chutsky.

Podíval jsem se na něj. Nejspíš mu ty drogy zatemnily mozek. „Nechceš, abych ti pomohl až do pokoje?“

„Já to zvládnu,“ řekl. Možná se ta věta stala jeho novou mantrou, ale nevypadal, že by mohl cokoli zvládnout. Mohutně se potil a nedokázal jsem si představit, jak myslí, že dojde do svého pokoje. Ale rozhodně nepatřím k lidem, kteří se vztávají s nezvanou pomocí, tak jsem jen řekl „No dobře“ a sledoval, jak si otevírá dveře auta a souká se ven. Opřel se o střechu auta a chvíli nejistě balancoval na jedné noze, než si ho všiml portýr, jak se tam kývá. Jen se ušklíbl nad podivným individuem v oranžové kombinéze a s lesklou lebkou. „Hej, Benny,“ zavolal Chut-

sky. „Pojď mi pomoci, kámo.“

„Pane Chutsky?“ zeptal se portýr nevěřičně a pak mu spadla čelist, jak si všiml chybějících částí těla. „Panebože,“ vypravil ze sebe. Tříkrát zatleskal a přiběhl zřízenec.

Chutsky se po mně ohlédl. „Budu v pořádku,“ zopakoval.

Co naděláte; když vás někde nechtějí, nezbude vám než se odporoučet, a přesně to jsem také udělal. Poslední, co jsem zahlédl, byl Chutsky opírající se o portýra, zatímco zřízenec k nim protlačoval předními dveřmi invalidní vozík.

Když jsem vyjel na Centrální dálnici a zamířil domů, bylo jen těsně po půlnoci, a když uvážím, co se ten večer všechno stalo, nechtělo se mi tomu ani uvěřit. Připadalo mi, že se Vinceova party odehrávala před několika týdny, a přitom na ní nejspíš ještě ani nevyschla fontána s ovocným punčem. Byla to perná noc, od striptérek až po záchranu Chutského z krokodýlí farmy, zasloužil jsem si teď odpočinek a přiznávám na rovinu, že jsem dokázal myslet už jedině na to, jak dolezu do své postýlky a přikryju se dekou až po uši.

Ale, jak se dalo čekat, hříšníci nedojdou pokoje, a já nepochybně patřím mezi ně. Když jsem zahýbal vlevo na Douglasovu třídu, zazvonil mobil. Volá mi jen minimum lidí, zvlášť takhle pozdě. Mrkl jsem na displej – Debora.

„Zdravím, drahá sestřičko,“ pronesl jsem způsobně.

„Slíbils mi, že zavoláš, ty pitomče!“ sprdla mě hned zkraje.

„Myslel jsem, že je už pozdě,“ namítl jsem.

„A to si vážně myslíš, že bych teď mohla SPÁT, blbe?“ zaječela tak nahlas, že nejspíš ohlušila i řidiče v protisměru. „Co se stalo?“

„Osvobodil jsem Chutského,“ řekl jsem. „Ale doktor Danko mi uníkl. I s Doakesem.“

„Kde je?“

„Nemám ponětí, Deb, odplul na vodním kluzáku a –“

„Kyle, ty idiote. Kde je Kyle? Je v pořádku?“

„Vysadil jsem ho u Rebela. Je, ehm... Je skoro v pořádku,“ prohlásil jsem diplomaticky.

„Co to, k čertu, znamená?“ zavřeštěla na mě, až jsem si musel přehodit telefon ke zdravému uchu.

„Deboro, bude v pořádku. On jen – přišel jen o půlku levé ruky a půlku pravé nohy. A o všechny vlasy,“ kapituloval jsem.

Několik vteřin neřekla nic. „Přivez mi něco na sebe,“ poručila konečně.

„Cítí se teď hodně nejistě, Deb. Myslím, že by nechtěl –“

„Šaty, Dextere. Hned,“ přerušila mě nesmlouvavě a zavěsila.

Jak jsem řekl, hříšníci nenaleznou klid. Srdceryvně jsem si povzdechl nad nespravedlností světa, ale poslechl jsem ji. Byl jsem už skoro doma a Debora u mě nechala nějaké své věci. Vešel jsem dovnitř, a i když jsem vrhl toužebný pohled na postýlku, sbalil jsem nějaké její náhradní šaty a rozjel se do nemocnice.

Když jsem vešel do jejího pokoje, seděla Debora na kraji lůžka a netrpělivě podupávala nohou. Rukou, která jí vyčuhovala ze sádry, si přidržovala nemocniční župánek, aby se jí nerozvíral, ve druhé svírala svůj odznak a pistoli. Vypadala jako mstivá fúrie po autonehodě.

„Ježíšikriste,“ přivítala mě, „kde k čertu trčíš tak dlouho? Pomoz mi s oblékáním.“ Odhodila župánek a postavila se.

Přetáhl jsem jí přes hlavu tričko s límečkem a opatrně ho natáhl přes dlahu. Sotva jsme s ním byli hotovi, přiřítla se do pokoje jakási statná žena v uniformě sestřičky. „Co to provádíte?“ spustila se silným bahamským přízvukem.

„Odcházím pryč,“ oznámila Debora.

„Vraťte se hned na lůžko, nebo zavolám doktora,“ poručila sestra.

„Zavolejte,“ odsekla Debora a poskakovala na jedné noze, jak se snažila nacpat do kalhot.

„Nikam nejdete,“ nedala se zdravotní sestra. „Ihned se vrátíte zpět na lůžko.“

Moje sestra jí ukázala svůj odznak. „Tohle je policejní případ,“ řekla. „Jestli mi budete bránit, jsem oprávněna vás zatknout pro bránění průchodu spravedlnosti.“

Sestra se chystala pronést nejspíš něco velmi přísného, ale když otevřela ústa, podívala se na odznak a pak Deboře do očí, změnila názor. „Musím to oznámit lékaři,“ řekla jen.

„Klidně,“ odpověděla Debora. „Dextere, pomoz mi zapnout ty kalhoty.“ Sestra nás ještě několik vteřin nesouhlasně pozorovala a pak

se obrátila a odpelášila chodbou pryč.

„Vážně, Deb?“ zajímal jsem se. „Bránění průchodu spravedlnosti?“

„Pojďme,“ vyzvala mě a vypochoďovala ze dveří. Poslušně jsem ji následoval.

Debora byla při zpáteční jízdě do Rebelu střídavě stísněná a vzteklá. Chvilí si kousala dolní ret, pak na mě zavrčela, ať sebou hodím, a když jsme se blížili k hotelu, ztichla jako pěna. Nakonec se podívala z okna a pípala: „Jak vypadá, Dexi? Jak zlé to je?“

„Má vážně hrozný sestřih. Vypadá s ním dost divně. Ale to další... Zdá se, že si zvyká. Jen nechtěl, abys ho litovala.“ Podívala se na mě a pak si znovu začala kousat ret. „Přesně tak to řekl,“ zdůraznil jsem. „Raději se chtěl vrátit do Washingtonu, než aby se musel vyrovnávat s tvou lítostí.“

„Nechce být na obtíž,“ řekla. „Já ho znám. Musí mít všechno podle svého.“ Znovu se zadívala z okna. „Nedokážu si ani představit, jaký to musí být. Pro muže jako Kyle, jen tam bezmocně ležet a –“ Pomalu zavrtěla hlavou a po tváři jí skanula jediná slza.

Abych byl upřímný, dokázal jsem si dost přesně představit, jaké to asi je, a sám jsem u toho byl již mnohokrát. S čím jsem však měl potíže, byla tato nová stránka Debořiny osobnosti. Plakala na pohřbu matky a otce, ale pokud jsem věděl, od té doby ne. A teď div nepromáčela celé auto kvůli něčemu, co bylo podle mě jen pobláznění do pořádného křupana. A co je ještě horší, teď i zmrzačeného křupana, což znamená, že by každá logicky uvažující osoba šla dál a našla si někoho jiného, kdo má všechno na svém místě. Ale zdálo se, že Debora má o Chutského ještě větší zájem teď, když je navždy zmrzačený. Nemohlo by nakonec jít dokonce o lásku? Debora a zamilovaná? To se mi nezdá možné. Věděl jsem, že by něčeho takového byla teoreticky schopná, to ano, ale – víte, nakonec je to má sestra.

Jenže bylo zbytečné, abych se divil. O lásce nevím vůbec nic a nikdy se to nezlepší. Nepřipadá mi to jako nějaká velká ztráta, i když kvůli tomu hůř rozumím populární hudbě.

A jelikož nebylo nic dalšího, co bych k tomu mohl říct, změnil jsem téma. „Neměl bych zavolat kapitánu Matthewsovi a sdělit mu, že Doakes zmizel?“ zeptal jsem se.

Debora si špičkou prstu setřela slzu z tváře a zavrtěla hlavou. „Ať to rozhodne Kyle,“ usoudila.

„Ano, jistě, ale Deboro, za těchto okolností –“

Praštila se pěstí do stehna, což mi přišlo jak nesmyslné, tak bolestivé. „Sakra, Dextere, nechci ho ztratit!“

Tu a tam mám pocit, že přijímám jen jeden stereofonní kanál, například právě teď. Neměl jsem představu, co – tedy, abych byl upřímný, neměl jsem ani představu, jakouže mám mít vlastně představu. Co tím myslíš? A jak to souvisí s tím, co jsem řekl, a proč reaguje tak nenávidně? A proč si tolik tlustých ženských myslí, že vypadají dobře v tričku s odhaleným břichem?

Nejspíš se mi musel ten zmatek zračit v obličeji, protože Debora rozvěřela pěstí a zhluboka se nadechla. „Kyle se potřebuje něčím zaměstnat, dál pracovat. Potřebuje mít velení, jinak ho tohle zničí.“

„Jak to můžeš vědět?“

Potrásla hlavou. „Vždycky byl v tom, co dělá, nejlepší. Je to jeho život – jeho Já. Jestli začne přemýšlet o tom, co mu udělal Danko –“ Skousla si ret a po tváři se jí skutálela další slza. „Musí zůstat sám sebou, Dextere. Jinak ho ztratím.“

„Tak jo,“ řekl jsem.

„A já ho nesmím ztratit,“ zopakovala.

V Rebelu měl službu nějaký jiný portýr, ale zdálo se, že poznal Deboru, a jen nám pokývl a otevřel dveře dokořán. Mlčky jsme došli k výtahu a vyjeli do jedenáctého patra.

Bydlím v Coconut Grove celý život, tak jsem díky exaltovaným popisům v novinách bezpečně poznal, že Chutského pokoj je v britském koloniálním slohu. Nepochopím proč, ale hotel se rozhodl, že britský koloniální sloh je dokonalý k vyjádření atmosféry Coconut Grove, přestože, pokud vím, tu nikdy nebyla britská kolonie. A tak byl celý hotel postavený v britském koloniálním slohu. Ale sotva jsem dokázal uvěřit, že by architekta nebo britského kolonistu někdy napadlo, že v podkrovním apartmá, kam mě Debora zavedla, se bude na posteli jak pro krále rozvalovat něco jako Chutsky.

Za poslední hodinu mu vlasy nepovyrostly ani o milimetr, alespoň si však svlékl tu oranžovou kombinézu; měl teď na sobě bílý froté župan

a ležel uprostřed postele, vyholený, roztřesený a zpocený a vedle něj láhev vodky. Debora ve dveřích ani nezpomalila. Vrhla se na postel, sedla si vedle něj a vzala jeho jedinou ruku do své jediné ruky. Láska dvou trosek.

„Debbie?“ zašeplal třaslavým stařeckým hlasem.

„Už jsem u tebe,“ konejšila ho. „Teď spi.“

„Počítám, že nejsem tak dobrej, jak jsem si myslel,“ řekl.

„Spi,“ řekla, stále ho držela za ruku a lehla si vedle něj.

Nechal jsem je tak.

KAPITOLA 27

Spal jsem dlouho. Však také bylo proč, ne? Ale i když jsem přijel do práce až kolem desáté, pořád jsem tam dorazil dlouho před Vincem, Camillou či Angelem-ne-tím-Batistou, které zjevně postihla nějaká smrtelná nemoc. Teprve za hodinu a tři čtvrtě po mně se konečně objevil Vince, celý zelený a předčasně zestárlý. „Vinci!“ přivítal jsem ho halasně a on ucukl, zavřel oči a opřel se o zed'. „Chci ti poděkovat za tu bezva party.“

„Děkuj mi potichu,“ zakrákal.

„Díky,“ zašeptal jsem.

„Není zač,“ odpověděl taky šepem a malátně se odpotácel do své krychle.

Byl to neobvykle klidný den, čímž myslím, že kromě absence nových případů bylo na technickém oddělení ticho jako v hrobě a jen občas se tamtudy proplížil nějaký tiše trpící zelený přízrak. Naštěstí bylo opravdu minimum práce. V pět hodin jsem složil papíry a srovnal si všechny tužky. V poledne zavolala Rita a pozvala mě na večeři. Napadlo mě, že nejspíš chce jen zjistit, jestli jsem nebyl unesen nějakou striptérkou, a tak jsem souhlasil, že po práci přijedu. Od Deb žádná zpráva, ale ani jsem ji nepotřeboval. Byl jsem si celkem jistý, že je s Chutským v jeho podkrovním hnízdečku. Ale přesto jsem měl trochu starost, protože doktor Danko ví, kde je hledat, a může si přijít pro rozdělaný projekt. Na druhou stranu má teď na hraní seržanta Doakese, což by ho mělo zaměstnat a zabavit na několik dní.

A tak jsem pro jistotu zavolal Deboře na mobil. Zvedla to při čtvrtém zazvonění. „Co je?“ zabručela.

„Vzpomínáš, že poprvé doktor Danko neměl problémy se tam dostat?“ zeptal jsem se.

„Poprvé jsem tu nebyla já,“ odsekla. A zaznělo to tak divoce, až mě napadlo, jestli rovnou neodstřelí prvního příchozího, než jí stačí sdělit, že je z pokojové služby.

„No dobře,“ kapituloval jsem. Jen mějte oči otevřené.“

„Neboj se,“ odpověděla. Slyšel jsem, jak na pozadí něco mumlá mrzutě Chutsky, a Debora řekla: „Už musím jít. Zavolám ti později.“ A zavěsila.

Když jsem vyjel na jih k Ritě, večerní dopravní špička dosahovala vrcholu a já se přistihl, že si vesele broukám, když mi nějaký brunátný chlapík v pickupu udělal myšku a ještě mi ukázal zdvižený prostředníček. Nešlo jen o běžný pocit, že někam patřím, který mě vždy zaplavuje, když jsem obklopený sebevražedným miamským dopravním ruchem; cítil jsem navíc, jak mi z beder spadlo obrovské břemeno. A aby ne. Můžu si zajet k Ritě a naproti přes ulici nebude zaparkovaný hnědý taurus. Můžu jet zpátky k sobě a nepověsí se na mě žádný stín. A co je ještě důležitější, můžu vzít Temného společníka ven na vycházku a kvalitně s ním strávit tolik potřebný čas. Seržant Doakes je pryč, zmizel z mého života – a nejspíš brzy zmizí i ze svého.

Byl jsem prostě totálně nadšený, jak jsem tak mířil dolů po South Dixie a zahýbal k Ritině domu; byl jsem volný – a volný také od svého závazku, protože se teď dalo čekat, že Debora a Chutsky budou nějakou dobu nabírat síly. A pokud jde o doktora Danka – je pravda, že jsem cítil jistý zájem o setkání s ním, dokonce i teď bych ochotně obětoval pár okamžiků ze svého společenského rozvrhu, jen abych si s ním užil trochu opravdu těsného sblížení. Ale byl jsem si celkem jistý, že Chutského tajemná washingtonská agentura by mohla poslat někoho jiného, aby to vyřídil, a určitě nebudou chtít, abych se pletl okolo a nabízel svou pomoc. S touhle překážkou a s Doakesem mimo hru jsem se ocitl zpět u plánu A a dobrovolné pomoci Reikerovi, aby co nejdříve sešel ze světa. Ať už se teď bude zabývat problémem s doktorem Dankem kdokoli, nebude to diskrétně dopátravší Dexter.

Byl jsem tak spokojený, že jsem políbil Ritu, jak otevřela dveře, i když se nikdo nedíval. A po večeři, zatímco Rita uklízela, jsem šel

znovu na zadní dvorek zahrát si s dětmi z okolí na schovávanou. Jenže tentokrát tu byl z mé, Codyho a Astoriny strany ještě speciální bonus, naše malé tajemství dodávající hře větší říz. Bylo téměř komické sledovat je, jak pronásledují ostatní děti, mí malí dravci ve výcviku.

Po půlhodině honění a skákání se nicméně ukázalo, že nás tvrdě přechísli ještě zuřivější dravci – komáři, několik miliard odporných malých upírů umírajících hlady. A tak jsme odklopýtali s Codym a Astor zpět do domu oslabeni ztrátou krve a přeorientovali se u stolu na hraní šibenice.

„Začínám,“ oznámila Astor, „A stejně jsem na řadě.“

„Já,“ odporoval zamračeně Cody.

„M-mm. A stejně už mám slovo,“ namítla. „Na pět písmen.“

„Cé,“ hádal Cody.

„Ne! Hlava! Ha!“ zakvičela vítězně a nakreslila kulatou hlavičku.

„Měl bys hádat nejdřív samohlásky,“ poradil jsem Codymu.

„Cože?“ zeptal se tiše.

„A, E, I, O, U a někdy i Y,“ vysvětlila Astor. „To zná přece každý.“

„Je tam nějaké E?“ zeptal jsem se a vzal jí tím trochu vítr z plachet.

„Ano,“ připustila rozmrzele Astor a napsala E na prostřední prázdnou čárku.

„Ha,“ vyhrkl Cody.

Hráli jsme skoro hodinu, než museli do hajan. Můj kouzelný večer se tím uzavřel a já se opět ocitl na pohovce s Ritou. Ale tentokrát, když jsem byl osvobozený od slídivých očí, snadno jsem se vymanil z jejích chapadel a vydal se domů a do vlastní postýlky s oprávněnou výmluvou, že jsem slavil u Vince přes míru a že mě zítra čeká v práci perný den. A pak jsem byl konečně venku, sám uprostřed noci, jen má ozvěna, můj stín a já. Do úplňku chyběly dvě noci a chtěl jsem, aby to tentokrát stálo za to dlouhé čekání. Tento úplňek totiž nestrávím s Millerovým ležákem, ale s Reikerem a jeho fotografiemi. Za dvě noci konečně pustím Temného společníka na svobodu, vrátí se mi má přirozenost a odhodím propocený převlek drasticky dojemného Dextera na smetiště dějin.

Nejdřív však potřebuju najít nezvratný důkaz, ale nějak jsem si jistý, že to nebude problém. Koneckonců mám na to celý den, a když pracu-

jeme s Temným společníkem dohromady, všechno si umíme zasadit na správné místo.

Plný radostných myšlenek na démonické slasti jsem se vrátil zpět do svého útulného bytčku a zalezl do postele, abych se ponořil do hlubokého, bezesného spánku spravedlivých.

I ráno mi vydržela až pohoršivě veselá nálada. Když jsem se cestou do práce zastavil pro koblížky, podlehl jsem náhlému popudu a koupil jich rovný tucet včetně několika plněných krémem a s čokoládovou polevou, což bylo skutečně extravagantní gesto, které se ovšem u Vince, jenž se konečně dal dohromady, neminulo účinkem. „No né,“ prohlásil s pozdviženým obočím. „Vedl sis dobře, ó zručný lovce.“

„Bohové lesa k nám byli milostiví,“ přitakal jsem. „S krémem, anebo s malinovým džemem?“

„S krémem, přirozeně,“ odpověděl.

Den rychle plynul, měl jsem jen jeden výjezd na místo činu, pouze rutinní vražda rozsekáním pomocí zahradního náčiní. Jasně amatérská práce; ten idiot se pokusil použít elektrický střihač živého plotu a podařilo se mu přidělat mi další práci, než konečně dorazil svou ženu zahradnickými nůžkami. Skutečně odporná spoušť a jen si zasloužil, že ho dopadli na letišti. Dobře provedené rozporcování těla je především čistá práce, alespoň jsem to vždycky tvrdil. Žádné krvavé cákance a cáry masa na zdech. Tohle prostě nemělo nejmenší úroveň.

Skončil jsem na místě činu právě včas, abych se vrátil do své kancelářské krychle vedle forenzní laboratoře a položil poznámky na stůl. Překlepnu je a dokončím zprávu v pondělí, žádný spěch. Vrah ani oběť už nikam neutečou.

Konečně jsem se ocitl venku na parkovišti a nasedl do auta, volný toulat se krajinou, jak se mi zlíbí. Nikdo mě nebude sledovat, strkat mi do ruky pivo, ani mě nutit k věcem, kterým bych se raději vyhnul. Nikdo nebude vrhat protivné světlo do Dexterových stínů. Zase mohu být sám sebou, Dexterem Odpoutaným, a takové pomyšlení bylo daleko omamnější než všechno Ritino pivo a její náklonnost. Už dávno jsem se necítil takhle a slíbil jsem si, že si toho už navždy budu patričně vážit.

Na rohu Douglasovy a Grandu hořel nějaký vůz a malý, leč nadšený dav se shromáždil, aby se kochal. Sdílel jsem jejich dobrou náladu,

propletl jsem se dopravní zácpou způsobenou pohotovostními vozidly a zamířil domů.

Doma jsem si objednal pizzu a napsal si pár pečlivých poznámek o Reikerovi: kde pátrat po důkazech, co budu považovat za dostatečné – například pár červených kovbojských bot by byl skvělý začátek. Měl jsem téměř jistotu, že je to on; pedofilní sadisti mají sklon si vymýšlet, jak kombinovat obchod a potěšení, a dětské fotografie jsou dokonalý příklad. Ale „téměř jistota“ není nezvratná jistota. A tak jsem uspořádal a sepsal myšlenky do hezké malé složky – pochopitelně nic inkriminujícího a stejně všechno před akcí pečlivě zničím. V pondělí ráno už nebude ani památky po tom, co jsem udělal, kromě nového laboratorního sklíčka na polici. Strávil jsem šťastnou hodinku plánováním a po jídáním velké pizzy s ančovičkami a pak, když mi do okna začal mumlat téměř dokonalý úplněk, zasáhl mě neklid. Ucítil jsem, jak mě laskají ledové prsty měsíčního světla, lechtají mě na páteři, zvou do noci a napínají mi dravčí svaly, které byly už příliš dlouho nečinné.

A proč ne? Nikomu neuškodí, když vyklouznu ven do pochechtávajícího se večera a ukradnu si letmý pohled nebo i dva. Pátrat, pozorovat sám neviděn, vystopovat Reikerovy cesty za zábavou a věřit ve větru – bude to prozíravé i zábavné. Pro démonického dobrodruha Dextera taky platí skautské heslo: Buď připraven! Kromě toho je páteční večer. Reiker může klidně odejít z domu na nějakou společenskou akci – třeba na návštěvu hračkářství. A když bude mimo dům, mohu se k němu vkrást a porozhlédnout se tam.

A tak jsem si oblékl svoje nejlepší oblečení na noční lov, udělal si krátkou vyjížďku nahoru po Centrální dálnici a pak přes Grove na Tigertail Avenue dolů k prostému domku, kde bydlel Reiker. Okolo stály další malé prefabrikované domky a ten jeho se od nich nijak nelišil, krčil se kousek od silnice a vedla k němu krátká příjezdová cesta. Na ní měl zaparkovaný svůj vůz, malou červenou kiu, což mi vlilo do žil naději. Vůz červený stejně jako ty boty, je to jeho barva, znamení, že jsem na správné stopě.

Projel jsem dvakrát okolo. Podruhé jsem si všiml, že se v jeho autě rozsvítilo, a právě včas jsem zahlédl záblesk jeho tváře, jak nasedal dovnitř. Nebyla to nijak výjimečná tvář: hubená, téměř bez brady, čás-

tečně zakrytá dlouhými vlasy a velkými brýlemi. Neviděl jsem, co má na nohou, ale podle ostatního klidně mohl nosit kovbojské boty, aby vypadal trochu větší. Nasedl a zabouchl dveře, já jel dál a zahnul za roh.

Když jsem tam přijel znovu, bylo auto pryč. Zaparkoval jsem o pár ulic dál v úzké boční uličce a vrátil se k domu pěšky a přitom se pomalu převlékal do své noční kůže. Sousední dům byl dokonale temný, tak jsem se připlížil přes trávník. Za Reikerovým domem stála ještě malá chatka a Temný společník mi pošeptal do vnitřního ucha: *ateliér*. Skutečně skvělé místo pro fotografa a v ateliéru nejspíš najdu nějaké inkriminující fotografie. A jelikož se Společník v těchto věcech jen výjimečně mylí, otevřel jsem zámek a vešel dovnitř.

Všechna okna byla zevnitř zabedněná, ale v přísvitě padajícím sem otevřenými dveřmi jsem zahlédl obrysy vybavení temné komory. Společník měl pravdu. Zavřel jsem dveře a rozsvítil. Místnost zalilo kalné rudé světlo silné jen natolik, abych viděl. Na malém dřezu stály obvyklé kádinky a lahvičky s chemikáliemi a nalevo jsem objevil moc pěkný počítač s digitálním příslušenstvím. U opačné stěny se krčila skříňka se čtyřmi zásuvkami; rozhodl jsem se začít od ní.

Po deseti minutách probírání fotografií a negativů jsem nenašel nic podezřelého kromě pár tuctu fotek nahých mimin pózujících na bílé kožešině – takové obrázky obyčejně pokládají za „rozkošné“ i lidé, podle kterých je i Svatý otec v Římě příliš liberální. Pokud jsem dokázal říct, ve skřínce nebyly tajné přihrádky a neobjevil jsem ani žádné jiné místo, kde by se daly ukrývat fotografie.

Čas se mi krátil; nemohl jsem vědět, jestli si Reiker jen nesjel do obchodu pro krabici mléka. Mohl se každou minutu vrátit s nápadem, že si trochu proběhne složky v počítači nebo se pokochá snímky malých roztomilých andílků, které nafotil. Přešel jsem tedy k počítači.

Hned vedle monitoru byl vysoký stojan na CD a rychle jsem prošel jeho obsah. Po několika discích s programy a dalších nadepsaných jako GREENFIELD nebo LOPEZ jsem to konečně našel.

„To“ byla jasně růžová šperkovnice. Na víčku měla velice úhledně napsáno: NAMBLA 9/04.

NAMBLA mohlo být klidně i méně obvyklé hispánské jméno. Ale

třeba se jedná o zkratku North American Man/Boy Love Association – Severoamerického sdružení pro lásku mezi muži a chlapci, velice aktivní a rozmanité nátlakové skupiny, která pomáhá pedofilům udržovat si pozitivní sebehodnocení, což spočívá v ujišťování, že to, co dělají, je naprosto přirozené. No, ovšemže je – stejně jako kanibalismus a znásilnění, ale odtud až potud. Takové věci se prostě nesmějí dělat.

Vzal jsem si CD zevnitř, vypnul světlo a vyklouzl zpět do noci.

U mě doma mi pak trvalo jen pár minut, abych zjistil, že disk je určený k prodeji; Reiker ho nejspíš bere na shromáždění NAMBLA a tam ho nabízí vybraným zmlsaným zrůdám. Obrázky byly na disku uspořádány do toho, čemu se říká „stručný náhled“, tedy do sérií miniaturních snímků, něco jako bývaly balíčky obrázků, kterými se kdysi ukájeli viktoriánští zvrhlí starci. Každý ze snímků byl strategicky rozostřený, takže jste si mohli detaily jen představovat, ne je vidět.

A ano, několik z těch snímků bylo profesionálně sestřihaných a zpracovaných z verzí těch, které jsem objevil na MacGregorově jachtě. I když jsem zatím neobjevil ony červené kovbojské boty, našel jsem toho dost, abych splnil Harryho kodex. Reiker to dotáhl do čela seznamu. S písní v srdci a úsměvem na rtech jsem se odkulil do postele ke šťastným myšlenkám na to, co s Reikerem podnikneme zítra večer.

Příští ráno byla sobota, vstal jsem o něco později a dal si menší běh po okolí. Po sprše a vydatné snídani jsem si zašel koupit pár základních věcí – novou roli lepicí pásky, porcovací nůž ostrý jako břitva, prostě jen holé nezbytnosti. A protože se Temný společník už protahoval a probíral do bdělého stavu, zastavil jsem se i v bistru na pozdní oběd. Snědl jsem šestisetgramový steak New York, pochopitelně dobře propečený, aby v něm nezůstala naprosto žádná krev. Pak jsem zajel znovu k Reikerovi a pořádně celé místo obhlédl za denního světla. Sám Reiker právě stříhal trávník. Zpomalil jsem, abych se na něj letmo podíval; běda, na nohou měl jen odrbané tenisky, žádné červené boty. Byl do půl těla nahý a na pokraji vyzáblosti, vypadal ochable a bledě. Nevadí, už brzy mu dodám pořádnou barvu.

Byl to velice uspokojujivý a úspěšný den, můj den před dnem D. Právě jsem seděl pokojně ve svém bytě ponořený do virtuálních myšlenek, když zazvonil telefon.

„Dobré odpoledne,“ pronesl jsem do sluchátka.

„Nemůžeš sem přijet?“ spustila Debora. „Musíme ještě dodělat nějakou práci.“

„A jakou práci?“

„Nehraj si na hlupáka,“ vyštěkla. „Prostě sem přijed’.“ A zavěsila. To bylo víc než k zlosti. V první řadě jsem nevěděl o žádné nedodělané práci a za druhé jsem neměl ponětí, že jsem hlupák – netvor, to jistě ano, ale celkově velice příjemný a dobře vychovaný netvor. A navrch způsob, jakým praštila telefonem a prostě předpokládala, že co řekla, platí, a já se rozklepu a poslechnu ji. Ta má tedy nervy. Sestra nesestra, štulce neštulce do žeber, já se z nikoho nerozklepu.

Nicméně jsem ji poslechl. Krátká jízda do Rebela trvala déle než obvykle, byla přece sobota odpoledne, čas, kdy ulice v Grove přetékají bezcílně bloudícími lidmi. Pomalu jsem se probíjel davem s touhou alespoň jednou sešlápnout plyn až k podlaze a převálcovat ty bloumající hordy. Debora mi dokonale zkazila náladu.

A nijak ji nevylepšila, když jsem zaklepal na podkrovní apartmá v Rebelu; otevřela totiž se služebně krizovým výrazem, co připomíná naštanou rybu. „Pojď dovnitř,“ vyzvala mě.

„Ano, paní a vládkyně,“ dovolil jsem si ironii.

Chutsky se rozvaloval na pohovce. Pořád ještě nevypadal britsky koloniálně – možná to bylo absencí obočí, alespoň se však tvářil, že se rozhodl žít dál, takže Debořina záchranná akce se zjevně setkala s úspěchem. O zeď za ním se opíraly kovové berle a právě usrkával kávu. Na kraji stolu měl na dosah talíř ovocných řezů. „Ahoj, kámo,“ zahalekal a mávl na mě pahýlem. „Vezmi místo.“

Přisunul jsem si britskou koloniální židli a sedl si, předtím jsem ovšem ulapil dvojici řezů. Chutsky vypadal, že chce něco namítnout, ale abych se přiznal, to bylo to nejmenší, co teď mohli pro mě udělat. Vždyť jsem to byl já, kdo se proplížil mezi lidožravými aligátory a překonal i agresivního páva, abych mu zachránil krk, a teď navíc obětuju i sobotu kvůli bůhvíjak nepříjemné práci. Zasloužil jsem si spíš celý dort.

„Tak jo,“ spustil Chutsky. „Musíme zjistit, kde se schovává Henker, a musíme to udělat co nejrychleji.“

„Kdo?“ zeptal jsem se. „Myslíš tím doktora Danka?“

„Jo, tak se jmenuje. Henker,“ odpověděl. „Martin Henker.“

„A my ho musíme najít?“ ujistil jsem se zachvácen zlou předtuchou. Proč se oba dívají na mě, když říkají „my“?

Chutsky si trochu uchrochl, jako bych řekl vtip a jemu to došlo. „Jo, přesně tak,“ řekl. „No, kde si myslíš, že teď je, kámo?“

„Abych se přiznal, vůbec jsem se tím nezabýval,“ oznámil jsem pokojně.

„Dextere,“ zasáhla Debora varovným tónem.

Chutsky se zamračil. Bez obočí to vypadá náramně divně. „Co tím myslíš?“

„Myslím tím, že nevím, proč by to měl být nadále můj problém. A proč bych ho právě já, anebo dokonce *my*, museli hledat. Dostal, co chtěl – neskončí teď a nevrátí se domů?“

„Dělá si srandu?“ zeptal se Chutsky Debory, a kdyby měl obočí, držel by je teď vysoko zvednuté.

„Nemá Doakese rád,“ vysvětlila Debora.

„Jo, ale poslyš, Doakes je přece jeden z našich hochů,“ obrátil se na mě Chutsky.

„Z mých rozhodně ne,“ ujistil jsem ho.

Chutsky potřásl hlavou. „No dobrá, to je mezi váma dvěma,“ řekl. „Ale i tak musíme toho chlapa najít. Celá věc má politické pozadí, a jestli ho nezatkne, bude z toho pořádný průser.“

„Věřím ti,“ připustil jsem. „Ale proč je to můj problém?“ Přišlo mi, že jde o velice případnou otázku, ale on se zatvářil, jako bych se právě chystal hodit do základní školy zápalnou bombu.

„Ježíšikriste,“ pronesl a potřásl s předstíraným obdivem hlavou. „Ty jseš teda pěkný dáreček, kámo.“

„Dextere,“ ozvala se Debora. „Podívej se na nás.“ Podíval jsem se na Deb v dlaze a na Chutského s jeho dvěma pahýly. Abych byl upřímný, nepůsobili na mě nijak zvlášť nebezpečně. „Potřebujeme tvou pomoc,“ řekla.

„Ale, Deb, mluv vážně.“

„Dextere, prosím tě,“ zaškemrala; moc dobře ví, že jí jen těžko dokážu něco odmítnout, když použije kouzelné slůvko.

„Deb, no tak,“ odolával jsem. „Potřebujete akčního hrdinu, někoho, kdo vykopne dveře a skočí dovnitř s pistolema, co z nich šlehají plameny. Já jsem jen přívětivý hoch z laboratoře.“

Přešla pokoj a zastavila se jen pár centimetrů ode mě. „Já vím, co jseš zač, Dextere,“ řekla potichu. „Vzpomínáš? A taky vím, že to dokážeš.“ Položila mi ruku na rameno a ještě víc ztišila hlas, téměř šeptala. „Kyle to potřebuje, Dexi. Potřebuje chytit Danku. Jinak si už nikdy nebude připadat jako muž. A to je pro mě důležité. Prosím, Dextere?“

Co nakonec naděláte, když přijde ke slovu těžká munice? Prostě jen zmobilizujete veškeré rezervy dobré vůle a lадně zamáváte bílou vlajkou.

„Tak dobrá, Deb,“ kapituloval jsem.

Svoboda je tak křehká a pomíjivá věc, nemyslíte?

KAPITOLA 28

Přes hrdinný odpor, jsem jim nakonec dal své slovo, že pomůžu, a tak nebohý, domněle důvěryhodný Dexter neprodleně zaútočil na daný problém s veškerou úctyhodnou mazaností svého výkonného mozku. Jenže se ukázala smutná skutečnost, že dotyčný mozek je jaksi mimo provoz; ať jsem kombinoval stopy a vodítka sebeusilovněji, žádná výhra z osudí nevypadla.

Bylo ovšem možné, že jen potřebuju trochu víc paliva, abych řádně nahodil motory, tak jsem navedl Deboru, ať zavolá, aby nám poslali další ovocné řezy. Zatímco se telefonem vybavovala s pokojovou službou, zaměřil Chutsky svůj zpocený a mírně lesklý úsměv na mě a řekl: „My to dokážeme, že jo, kámo?“ Jelikož se zeptal tak slušně – a stejně jsem neměl co na práci, než mi donesou ty řezy – poslušně jsem přitakal.

Ztráta dvou údů z Chutského sejmula jakýsi psychický blok. Místo aby byl jen otřesený, choval se nyní daleko vstřícněji a přátelštěji a přímo dychtil se podělit se mnou o informace způsobem, který by byl nemyslitelný u Chutského s kompletním počtem rukou a nohou a se značkovými slunečními brýlemi. A tak za pomoci toho, co opravdu nebylo nic jiného než jen nutkání být slušný a snaha zjistit co nejvíc podrobností, jsem využil výhody jeho nově nabyté sdílnosti, abych z něj vytáhl jména členů týmu ze Salvadoru.

Seděl se žlutou podložkou přesně, leč vratce vyváženou na koleně, přidržoval si ji zápěstím, zatímco psal jména pravou, jedinou rukou. „Manny Borges, toho už znáš,“ řekl.

„První oběť,“ upřesnil jsem.

„M-hm,“ přitakal Chutsky, aniž by vzhlédl. Napsal jeho jméno a pak ho přeškrtl. „A pak tu byl Frank Aubrey?“ Zamračil se, a jak psal a pak škrtl jeho jméno, vážně vystrčil z koutku úst špičku jazyka. „Prošvihl Oscara Acostu. Bůhví, kde je mu teď konec.“ Napsal jeho jméno a doplnil ho otazníkem. „Wendell Ingraham. Bydlí na North Shore Drive, za Miami Beach.“ Když psal jeho jméno, podložka mu sklouzla na zem; ještě v pádu po ní hmátl, ale trapně minul. Chvilí na podložku zíral, jak si tam leží na zemi, pak se sehnul a zvedl ji. Z bezvlasé hlavy mu na zem skanula krůpěj potu. „Ztracený léky,“ zaklel. „Jsou to oblováky.“

„Wendell Ingraham,“ připomněl jsem mu.

„Jasně, jasně.“ Naškrábal zbytek jména a ihned navázal: „Andy Lyle. Teď prodává auta nahoře v Davie.“ A se vzteklým zášlehem energie vítězně načmáral i poslední jméno. „Dva další jsou mrtví, jeden je ještě v aktivní službě, a to je všechno, celý náš tým.“

„Ví někdo z těch ostatních, že je Danko ve městě?“

Jen zavrtěl hlavou. Odcákla z něj další kapka potu a minula mě jen o kousek. „Držíme celou záležitost pevně pod pokličkou. Jen pro zasvěcené.“

„A neměli by se zasvětit do toho, že z nich chce někdo nadělat kňučící polštáře?“

„Ne, neměli,“ odpověděl, vystrčil čelist a zatvářil se, jako by chtěl znovu říct nějakou tvrděárnu; nejspíš nabídnout, že je spláchne do hajzlu. Ale pak se na mě podíval a rozmyslel si to.

„Nemůžeme nějak prověřit, jestli se někdo z nich taky nepohřešuje?“ zeptal jsem se, i když mi byla odpověď předem jasná.

Chutsky začal vrtět hlavou, ještě než jsem domluvil. Katapultoval tím další dvě krůpěje potu, jednu doprava, druhou doleva. „Ne. M-mm, rozhodně ne. Tihle hoši slyší i trávu růst. Jak by se okolo nich někdo začal vyptávat, hned to zjistí. A nemůžu si dovolit, aby mi zmizeli jako Oscar.“

„Jak tedy najdeme doktora Danku?“

„Na to právě musíš přijít ty,“ oznámil.

„Co takhle ten dům u Mount Smetáku?“ zeptal jsem se nadějně. „Ten, jak jsi ho prohlížel jako kontrolor.“

„Debbie tam poslala hlídku. Nastěhovala se do něj nějaká rodina. Ne,“ prohlásil, „vkládáme do tebe veškeré naděje, kámo. Musíš něco vymyslet.“

Než mě napadla nějaká smysluplná odpověď, připojila se k nám Deb, ale upřímně mě překvapil Chutského oficiální postoj k jeho bývalým bratrům ve zbrani. Nebylo by snad od něj hezké, kdyby dal starým přátelům čas k útěku nebo alespoň malý náskok? Rozhodně se nesnažím být příkladem civilizované počestnosti, ale pokud by nějaký nepřítel chirurg pronásledoval například Vince Masuoku, rozhodně bych rád přišel na nějaký způsob, jak utrousit nenápadnou poznámku v běžné konverzaci u automatu na kávu. Podej mi, prosím tě, cukr. A mimochodem – jde po tobě maniakální doktor, co ti chce uřezat všechny údy. Není libo smetanu?

Ale takhle to hoši s výraznými mužnými bradami zjevně nehrají, přinejmenším jejich představitel Kyle Chutsky ne. No nic, alespoň jsem získal seznam jmen a z něj se dá vyjít, i když zatím nevím kam. Neměl jsem ponětí, jak zúročit tohle východisko v sebemenší druh skutečně užitečné informace, a Kyle nevypadal, že by na tom byl s kreativitou stejně dobře jako se sdílností. Ani Debora mi nepomůže. Naprosto ji pohltilo natřepávání Kyleova polštáře, otírání horečnatého čela a sledování, jestli si vzal prášky; prostě mateřský typ chování, který bych u ní nikdy nepokládal za možný, ale právě jsem se stal jeho svědkem.

Bylo zřejmé, že tady v hotelovém apartmá na střeše se žádná skutečná práce nedá dělat. Jediné, co jsem mohl navrhnout, bylo, že se vrátím ke svému počítači a zkusím něco najít. A tak jsem po zhltnutí dvou posledních ovocných řezů, uzmutých zpod Kyleovy zbývající ruky, zamířil domů ke svému věrnému elektronickému příteli. Neexistovala žádná záruka, že na něco skutečně přijdu, ale musel jsem to zkusit. Věnuju tomu své nejupřímnější úsilí, budu do problému několik hodin bušit a doufat, že někdo napíše tajnou zprávu na papír, zabalí do něj kámen a prohodí mi ho oknem. A pokud mě trefí přímo do hlavy, snad se mi rozsvítí a něco mě napadne.

Můj byt zůstal přesně v tom stavu, v jakém jsem jej zanechal, tedy v uklidňujícím. Dokonce i postel byla ustlaná, protože tu Debora už nebydlela. Brzy si počítač spokojeně šuměl a já se pustil do pátrání.

Nejdřív jsem projel databázi nemovitostí, ale neobjevily se žádné nové koupě odpovídající předchozímu vzorci. Jenže doktor Danko přece musí někde bydlet. Vyhnali jsme ho z připravených skrýší a byl jsem si celkem jistý, že nemůže čekat, ale musí co nejdřív začít pracovat na Doakesovi a na všech dalších z Chutského seznamu, kteří se mu dostanou do rukou.

Jak se ale rozhoduje o pořadí svých obětí? Podle stáří? Podle toho, jak moc ho naštvali? Anebo náhodně? Kdybych tohle věděl, byla by tu alespoň teoretická možnost, že ho dokážu najít. Někde přece musí být a jeho operace nepatří k aktivitám, které se dají provozovat v hotelovém pokoji. Tak kde tedy vězí?

Nakonec to nebyl kámen, co vletěl oknem a bacil mě do hlavy, ale jen taková mrňavá a prchavá myšlencečka, která se začala třepotat po podlaze Dexterova mozku. Danko musel někam odjet, aby mohl pracovat na Doakesovi, to je jasné, a nemohl čekat, až si najme další bezpečný dům. Ať už zmizel kamkoli, musí to být v oblasti Miami, blízko jeho obětí a nesmí si dovolit riskovat všechny proměnné výběrem nějakého náhodného místa. Zdánlivě pustý dům může být vzápětí přecpaný potenciálními kupci, a kdyby zabral nějaké obydlené místo, co když se nějaký bratranec Enrico vzápětí rozhodne k srdečné návštěvě? Takže – proč prostě nepoužít dům své příští oběti? Musel být přesvědčený, že Chutsky, jediný člověk, který teď zná seznam jmen, je na nějakou dobu ze hry a nebude ho stíhat. Přestěhováním k dalšímu jménu na seznamu by mohl stejným skalpelem uříznout další dva údy a potřeboval by k tomu jen použít dům další oběti k dodělání Doakese a pak beze spěchu začít i na šťastném panu domácím.

Dávalo to jistý smysl a šlo o mnohem konkrétnější východisko než seznam jmen. Ale i kdybych měl pravdu, který z těch mužů je teď na řadě?

Venku zaburácel hrom. Mrkl jsem znovu na seznam jmen a povzdechl jsem si. Proč nejsem někde jinde? Dokonce i hraní šibenice s Coddym a Astor by bylo oproti téhle frustrující dřině velkým osvěžením. Musím Codyho naučit, aby hledal nejdřív samohlásky. Pak mu už zbytek slova hezky začne naskakovat. A až to zvládne, mohu ho začít učit další, mnohem zajímavější věci. Je hodně zvláštní těšit se na výchovu

dítěte, ale opravdu jsem se nemohl dočkat. Smůla, že se už postaral o toho sousedovic psa – byl by to skvělý materiál, jak ho trénovat v opatrnosti a také v technice. Ten malý uličník se toho musí spoustu naučit. Všechny lekce starého Harryho přenesené do nové generace.

Když jsem přemýšlel o tom, jak budu pomáhat Codymu, uvědomil jsem si, že cenou za to je přijmout zasnoubení s Ritou. Vážně to zvládnou? Odvrhnout své bezstarostné způsoby starého mládence a přesadit se do života prodchnutého rodinným štěstím? Zvláštní, ale usoudil jsem, že bych to mohl dokázat. Ty děti si rozhodně zaslouží trochu sebeobětování a udělat si z Rity svou permanentní masku by pořádně zamlžilo můj zločinecký profil. Nemí pravděpodobné, že by šťastně ženatí muži prováděli věci, pro které žiju.

Možná to opravdu zvládnou. Uvidíme. Jenže tohle mě teď jen zdržuje. Neposunulo mě to ani o píd' blíž k večeru s Reikerem, ani k nalezení Danky. Soustředil jsem roztržité myšlenky a prohlédl si seznam jmen: Borges a Aubrey jsou vyřízení. Acosta, Ingraham a Lyle zůstávají ve hře. Stále nic netuší o hrozící schůzce s doktorem Dankem. Dva mimo hru, zbývají tři, když nepočítám Doakese, který si teď užívá života na ostří nože a na pozadí mu k tomu hraje Tito Puente taneční hudbu, doktor se nad ním naklání se zářivým skalpelem a vede seržanta při tanci jménem amputace. Jen tančí se mnou, Doakesi. *Baila conmigo, amigo*, jak by řekl Tito Puente. Tančit bez nohou je, pravda, trochu těžší, ale stojí to za vynaložené úsilí.

A mezitím tu já tančím v kruzích, jako by mi dobrý doktor také uřízl jednu nohu.

No dobrá, dejme tomu, že doktor Danko teď dlí v domě své současné oběti, jiné, než je Doakes. A já pochopitelně nevím, kdo z nich to je. Co z toho pro mě vyplývá? Když eliminujeme vědecký přístup, zbývá sázka na štěstí. Jak elementární, drahý Dextere. Enyky, benyky, kliky bé –

Ukazovák se mi zastavil na Ingrahamově jméně. Dobrá, tím je to vyřešeno, ne? Ale ovšem. A já jsem norský král Olaf.

Vstal jsem a přešel k oknu, z něhož jsem tolikrát vyhlížel na seržanta Doakese zaparkovaného v hnědém taurusu na ulici hned naproti. Teď tam nebyl. A brzy už nebude vůbec nikde, pokud ho nenajdu. Chtěl mě

mrtvého anebo za mřížemi a mě jen potěší, když prostě zmizí – hezky kousek po kousku, anebo celý najednou, to je vedlejší. A přesto tu teď pracuju přesčas, šroubuju Dexterovo mocné myšlenkové soustrojí do úžasných obrátek, jen abych ho zachránil – aby mě mohl pak zabít nebo strčit za katr. Divíte se mi, že pokládám celou ideu života za dost přeceněnou?

Možná sám otřesený tou ironií prodral se skrz stromy téměř dokonalý úplněk. A čím déle jsem vyhlížel ven, tím víc jsem cítil váhu zlomyslného starého měsíce, který se potácel těsně nad horizontem, vysílal mi do páteře vlny chladu a horka a ponoukal mě k akci, dokud jsem se nepřistihl, že svírám klíčky od auta a mířím ke dveřím. Proč to nakonec nezajet omrknout? Neztratím víc než hodinku a nebudu alespoň muset vysvětlovat své duševní pochody Deb a Chutskému.

Uvědomil jsem si, že se mi ten nápad zdá přitažlivý, částečně i proto, že se dá rychle a snadno ověřit; a pokud se potvrdí, vrátí mi mou tak tvrdě vydobytou svobodu právě včas, abych si zítra mohl zahrát pro změnu zase já s Reikerem – a co víc, začínal jsem dostávat chuť na předkrm. Proč se trochu nerozehřát na doktoru Dankovi? Kdo by mi mohl vyčítat, že jsem mu udělal něco, co on tak ochotně dělal jiným? A pokud mám zachránit Doakese, abych dostal Danka, dobrá, nikdo netvrdí, že je život dokonalý.

A tak jsem zamířil na sever po dálnici Dixie a pak po I-95, celou cestu až k 79. pobřežní a pak přímo přes oblast Normanských útesů k Miami Beach, kde bydlel Ingraham. Když jsem zahýbal do jeho ulice a pomalu projížděl kolem jeho domu, byla už hluboká noc. Na příjezdové cestě parkovala tmavě zelená dodávka, velice podobná té bílé, kterou Danko rozbil před pár dny. Stála hned vedle zánovního mercedesu a v jeho snobském sousedství vypadala jako pěst na oko.

Podívejme, pomyslel jsem si. Temný společník hned začal mumlat povzbuzující slova, ale já projel kolem domu na prázdné parkoviště a tam zastavil. Pro jistotu hned na kraji.

Zelená dodávka sem nepatřila, soudě podle charakteru sousedství. Ingraham si pochopitelně mohl objednat nějaké zednické práce a dělníci se rozhodli, že zůstanou přesčas, dokud to nedodělají. Ale nemyslel jsem si to já ani Temný společník. Vytáhl jsem mobil a brknul Debo-

ře.

„Možná jsem něco objevil,“ oznámil jsem, když se mi ozvala.

„Proč ti to trvalo tak dlouho?“ zpražila mě.

„Myslím, že Danko teď pracuje v Ingrahamově domě na Miami Beach,“ řekl jsem.

Následovala krátká odmlka, skoro jsem viděl, jak se zamračila. „A proč si to myslíš?“

Perspektiva, že jí začnu vysvětlovat, že jde jen o můj odhad a pocit, mi nepřišla nijak přitažlivá, a tak jsem jen řekl: „To je dlouhá historie, sestřičko. Ale nejspíš mám pravdu.“

„Nejspíš,“ namítla. „Ale jistý si nejseš.“

„Za pár minut budu,“ ujistil jsem ji. „Parkuju u něj za rohem a před vchodem mu stojí dodávka, co se do okolí vůbec nehodí.“

„Vydrž,“ vyzvala mě. „Obratem ti zavolám.“ Přerušila spojení a nechala mě zírat na dům. Měl jsem výhled v nepříjemném úhlu, ještě chvíli a vyrobil bych si parádní ústřel. Tak jsem se s vozem obrátil a zamířil ulicí k zatáčce, odkud dům zíral pro změnu na mě, a jak jsem to udělal – přišlo to. Skrz stromy prostrčil svou oteklou hlavu a skomíravě vypustil matné paprsky na zatuchlou zemi. Ach, ten měsíc, neustále rozesmátý maják měsíce. Byl tady.

Ucítil jsem, jak do mě dloubají chladné prsty jeho světla, ponoukají mě a popichují a vyzývají, abych spáchal nějakou pošetilou a nádhernou věc, a jelikož už uplynulo tolik času od doby, kdy jsem mu naposledy naslouchal, zazníval nyní dvakrát hlasitěji, omýval mi mysl, sjížděl dolů po páteři; a vážně, co je zlého na tom, když získám naprostou jistotu, ještě než mi Debora zavolá zpátky? Pochopitelně neprovedu nic pošetileho, jen se vyplížím z auta na ulici a protáhnu se kolem domu, prostě jen taková zdravotní procházka v měsíčním světle tichou vilovou čtvrtí. A kdyby se čirou náhodou naskytlá příležitost zahrát si s doktorem pár malých her –

Trochu mě znervóznilo, když jsem si při vylézání z auta uvědomil, že dýchám trochu nepravdělně. Hanba ti, Dextere. Kde je tvůj pověstný ledový klid? Možná jsi už byl v poutech moc dlouho, anebo jde jen o chvilkový výpadek, díky kterému jsem až příliš dychtivý, ale to si nesmím dovolit. Zhluboka jsem se nadechl, abych se uklidnil, a vydal

se ulicí, jen takový běžný netvor náhodně míjející na noční vycházce jednu improvizovanou vivisekční kliniku. Zdař bůh, sousede, krásná noc, co takhle někomu uříznout nohu, co vy na to?

Když jsem se blížil k domu, každým krokem jsem cítil zřetelněji a zřetelněji, jak ve mně To něco roste a vzpíná se, a současně se to staré známé studené prsty pokoušejí sevřít a udržet v klidu. Byl jsem oheň i led, měsíční svit mě probouzel k životu i umrtvoval, a jak jsem došel na úroveň domu, začalo šeptání zevnitř dál nabývat na síle, protože jsem z domu zaslechl slabé zvuky, sbor bicích a saxofonů, jenž zněl navlas jako Tito Puente, a nepotřeboval jsem ani sílící šeptavé ujišťování, že jsem na správné stopě, tohle bylo skutečně místo, kde si doktor otevřel svou kliniku.

Byl tady a navíc v plné práci.

Co s tím teď udělám? Prozíravé by pochopitelně bylo vzít zpátečku k autu a počkat, až mi zavolá Debora – ale tohle byla opravdu výjimečná noc, s tím poeticky jízlivým měsícem, který visí nízko nad obzorem, vlévá mi led do žil a tlačí mě vpřed.

A tak když jsem prošel kolem domu, vklouzl jsem u sousední vily do stínů a opatrně se plížil přes dvory zpět, až jsem měl výhled na zadní část Ingrahamova domu. V okně do dvora zářilo velice jasné světlo a já se kradl ve stínu stromů dvorem blíž a blíž. Ještě pár kočičích kroků a uvidím do okna. Přiblížil jsem se těsně k hranici stínu, kterou vrhalo světlo z okna na zem.

Z místa, kde jsem teď stál, jsem nyní konečně viděl oknem dovnitř, vzhůru a v mírném úhlu přímo do místnosti. Bylo tam zrcadlo, které Danko s takovou oblibou užíval, a v něm se odrážela polovina stolu — a trochu víc než polovina seržanta Doakese.

Byl bezpečně přikurtovaný na místě, nemohl se ani hnout, dokonce i jeho čerstvě vyholená hlava byla pevně připevněna ke stolu. Neviděl jsem příliš podrobností, ale z toho, co se mi podařilo zachytit, mu chyběly obě ruce v zápěstí. Takže nejdřív ruce? Velice zajímavé, naprosto odlišný přístup od toho, který doktor Danko použil v případě Chutského. Jak se rozhoduje, co je pro každého jednotlivého pacienta ten správný postup?

Přistihl jsem se, že mě ten muž a jeho práce čím dál víc fascinují; je-

ho akce vykazovaly svérázný smysl pro humor a s ohledem na jejich zjevnou šílenost jsem se toužil dozvědět víc o tom, oč mu vlastně jde. Udělal jsem půlkrok dopředu.

Hudba se náhle odmlčela a já strnul; a když se pak opět rozezněl rytmus mamba, zaznělo za mnou kovové cvaknutí a ucítil jsem, jak mě něco udeřilo do ramene, bodalo to a pálilo, a když jsem se otočil, spatřil jsem nějakého malého muže s velkými, silnými brýlemi, jak na mě hledí. V ruce svíral cosi jako pistoli na paintball a já měl čas jen pocítit pohoršení, že s ní míří na mě, hned potom mi někdo vytáhl všechny kosti z nohou a já se svalil na orosenou, měsícem postříbřenou travu, kde na mě čekala naprostá temnota a spousta snů.

KAPITOLA 29

Šťastně jsem krájel nějakou mimořádně zlou osobu, kterou jsem pevně připoutal a upevnil na stůl, ale nůž byl jako z gumy a jen se ohýbal ze strany na stranu. Popadl jsem místo něj obrovskou pilu na kosti a přiložil jsem ji k tomu aligátorovi na stole, ale skutečná rozkoš se nedostavila, namísto ní jen bolest a já spatřil, že si uřezávám vlastní ruce. Zápěstí jsem měl jako v ohni a škubal jsem jimi, ale nemohl jsem to řezání zastavit a pak jsem narazil na tepnu a všude kolem vytryskla přišerně rudá krev a oslepila mě šarlatovou mlhou a já padal a padal už navždy temnotou setmělé prázdnoty, kde se svíjely hrůzné postavy a bědovaly a narážely do mě, dokud jsem neupadl do děsivě rudé kaluže na podlaze, kde na mě shlížely dva duté měsíce a volaly: Otevři oči, prober se –

A náhle se vše zaostřílo do dvou prázdných měsíců, které byly ve skutečnosti párem tlustých čoček zasazených do velkých černých obrouček a trůnily na tváři malého, šlachovitého chlapíka s knírkem, který se nade mnou skláněl s injekční stříkačkou v ruce.

Doktor Danko, nemýlím-li se?

Nemyslím, že bych to řekl nahlas, ale on přikývl a pronesl: „Ano, tak mi říkají. A kdo jste vy?“ Jeho přízvuk byl trochu nucený, jako by musel o každém slově nejdřív přemýšlet. A byla v něm stopa kubánštiny, ale ne že by španělština byla jeho rodným jazykem. Z nějakého důvodu mi byl jeho hlas krajně odporný, jako bych z něj cítil odpuzovač Dexterů. Ale hluboko v mém plazím mozku zvedl hlavu nějaký starý dinosaur a se zařváním přijal jeho výzvu, takže jsem neucukl, jak jsem měl zprvu nutkání. Pokusil jsem se zavrtět hlavou, ale z něja-

kého důvodu to bylo hrozně obtížné.

„Ještě se nepokoušejte hýbat,“ upozornil mě. „Nepůjde to. Ale nemějte strach, uvidíte všechno, co budu dělat vašemu příteli na stole. A pak přijde brzy řada i na vás. Taky uvidíte všechno, v zrcadle.“ Zamrkal na mě a v hlase mu zaznělo lehké pobavení. „To je na zrcadlech právě skvělé. Víte, že když někdo stojí před domem a dívá se do zrcadla, vidíte zase vy z domu jeho?“

Mluvil jako učitel na základní škole, vysvětlující vtip oblíbenému žákovi, který je však příliš hloupý, než aby ho rovnou pochopil. A já se právě cítil dost hloupě, protože to dávalo smysl, vždyť jsem mu nakráčel přímo do náruče a jediné, na co jsem myslel, bylo: *Páni, to je ale zajímavé*. Měsícem podporovaná netrpělivost a zvědavost mě připravily o opatrnost a on mě zahlédl, jak se dívám dovnitř. Nicméně se mi škodolibě vysmíval, a to mi šlo na nervy, takže jsem cítil, že mu musím něco odpovědět, i kdyby to bylo sebechabější.

„No ovšem, tohle vím,“ řekl jsem. „A jestlipak vy zase víte, že tenhle dům má taky přední vchod? A tentokrát ho nehlídají pávi.“

Zamžikal. „Měl bych si začít dělat starosti?“ zeptal se.

„No, nikdy nevíte, kdo vám sem může vtrhnout bez pozvání.“

Doktor Danko nakrčil možná o centimetr levý koutek úst. „No,“ uzavážoval, „jestli váš přítel na operačním stole je reprezentativní vzorek, můžu nejspíš zůstat v klidu, co říkáte?“ A já musel uznat, že má pravdu. Hráči stálého kádru se moc nepředvedli, tak proč se bát hochů ze střídačky? Kdybych jen nebyl přiotrávený z těch drog, co na mě použil, jsem si celkem jistý, že bych se zmohl na něco mnohem chytřejšího, ale po pravdě, byl jsem stále v chemické mlze.

„Doufám, že vám nemám věřit, že je pomoc na cestě?“ dotíral.

Už chvíli jsem si lámal hlavu tímtéž, ale nepřišlo mi chytré mu to prozradit. „Věřte si, čemu chcete,“ odpověděl jsem místo toho tak, aby to vyznělo natolik výhružně, že si dá chvíli pauzu, a přitom jsem proklínal zpomalenost svých jindy tak rychlých myšlenkových pochodů.

„Tak tedy dobrá,“ pronesl. Jsem přesvědčený, že jste sem přijel sám. I když nechápu proč.“

„Chtěl jsem si prostudovat vaši techniku,“ řekl jsem.

„No výborně,“ pochválil mě. „Moc rád vám ji ukážu – z první ruky.“

Pak mi uštědřil další minimalistický úsměv a dodal: „A pak nohy.“ Chvíli čekal, nejspíš jestli se nerozesměje nad jeho slovní hříčkou k popukání. Pocítil jsem šíravou lítost, že jsem ho zklamal, ale možná mi to později přijde směšnější, tedy pokud vyvážnu živý.

Danko mě poplácal po rameni a mírně se ke mně naklonil. „A teď musíme zjistit vaše jméno. Bez toho nebude zábava.“

Představil jsem si, jak mě oslovuje mým jménem, když ležím natažený na stole, a nebyla to povzbudivá představa.

„Tak řeknete mi své jméno?“ zeptal se.

„Co takhle Dupynozka?“ zkusil jsem.

Zíral na mě očima zvětšenýma tlustými skly. Pak mi sáhl do kapsy a vyndal mou peněženku. Prohledal ji a našel řidičský průkaz. „Aha. Takže VY jste ten Dexter. Gratuluju k zasnoubení.“ Položil peněženku vedle mě a poplácal mě po tváři. „Dívejte se a uče se, protože brzy budu totéž dělat i vám.“

„To je od vás milé,“ ocenil jsem.

Danko se na mě zamračil. „Vážně byste měl být vystrašenější,“ poznamenal. „Proč nejste?“ Našpulil rty. „Zajímavé. Příště zvýším dávkování.“ Pak vstal a odešel pryč.

Ležel jsem v temném koutě vedle kbelíku a smetáku a pozoroval ho, jak šuká po kuchyni. Uvařil si hrnek instantní kubánské kávy a rozmíchal si v ní ohromné množství cukru. Pak se vrátil doprostřed pokoje a hleděl dolů na stůl a zamyšleně usrkával.

„Uh-me,“ zaškemral tvor na stole, který kdysi býval seržantem Doakesem. „Me-me. Uh-me.“ Pochopitelně mu vyřízl jazyk – jak symbolické u někoho, o kom byl Danko přesvědčený, že ho udal.

„Ano, já vím,“ tišil ho. „Ale ještě jsi neuhádl ani jedno.“ Zdálo se, že se přitom dokonce usmívá, i když jeho tvář nevypadala, že by mohla vyjadřovat i něco jiného než jen zamyšlený zájem. Ale stačilo to, aby Doakes propadl záchvatu kňučení a svíjení, jak se pokoušel uvolnit z pout. Nedařilo se mu to a Danko tomu také nevěnoval pozornost, odvrátil se a dál usrkával kávu a falešně si pobrukoval melodii spolu s Titem Puentem. Jak se tak Doakes zmítal, všiml jsem si, že mu chybí pravá noha, stejně jako ruce a jazyk. Chutsky tvrdil, že mu Danko uřízl celou spodní část naráz. Doktor si teď zjevně dával víc načas. A až při-

jde řada na mě – jak se rozhodne, čím začne, a kdy?

Kousek po kousku se můj mozek očišťoval od kalných chuchvalců mlhy. Zajímalo mě, jak dlouho jsem mohl být v bezvědomí. Ale nepřišlo mi to jako vhodné téma, které bych měl probírat s doktorem.

Dávkování, řekl. Když jsem se probral, držel v ruce injekční stříkačku a také ho překvapilo, že se ho tak málo bojím – no ovšem. Takový skvělý nápad: vstřikuje svým pacientům nějaké psychotropní drogy, které jim zvyšují pocit bezmocné hrůzy. Kéž bych to uměl i já. Proč jsem se taky nedal na medicínu? Ale pozdě plakat nad rozlitém mlékem. V každém případě se zdálo, že dávkování pro Doakese bylo vybráno dokonale.

„No, Alberte,“ oslovil doktor seržanta velice milým konverzačním tónem a usrkl přitom kávu, „můžeš hádat.“

„Me-be-me! Me!“

„Myslím, že to není správně,“ usoudil doktor. „Ale možná, kdybys měl jazyk, by to správně bylo. No, v každém případě,“ pokračoval, nahnul se ke kraji stolu a udělal na kousek papíru malou čárku, jako by něco přeškrtoval. „Je to celkem dlouhé slovo,“ poznamenal. „Devět písmen. Nicméně všechno špatné je k něčemu dobré, že?“ A položil tužku, aby zvedl pilu, a jak se Doakes zuřivě zmítal v poutech, doktor mu uřízl levou nohu, těsně nad kotníkem. Provedl to velice rychle a čistě, uříznutý pahýl položil Doakesovi vedle hlavy a prohrábl vedle stojící kufrík s nástroji; vytáhl něco, co vypadalo jako velká pájka. Přiložil to k čerstvé ráně, ozvalo se měkké syčení a vystoupila pára, jak vypaloval pahýl, aby zastavil krváčení. „A je to,“ řekl. Doakes vydal několik skrčených zvuků, a jak pokoj naplnil zápach páleného masa, omdlel. Při troše štěstí zůstane nějakou dobu v bezvědomí.

To já, také naštěstí, jsem se čím dál víc probíral. A jak mi chemikálie z doktorovy vzduchové pistole vyprchávaly z mozku, začalo se v něm mlhavě rozsvěcovat.

Aha, paměť. Není to nádherná věc? I když jsme uprostřed nejhorší mizérie, máme vzpomínky, aby nás povzbuzovaly. Tak například já tu ležím bezmocný, schopný jen sledovat, jak se seržantu Doakesovi dějí příšerné věci, a vím, že brzy přijde řada i na mě. Ale i v téhle situaci mám své vzpomínky.

A právě jsem si vzpomněl na něco, co vyprávěl Chutsky, když jsem ho zachránil. „Když mě položil na ten stůl,“ povídal, „řekl mi ‚Sedm‘ a ‚Tak můžeš hádat‘.“ Tehdy jsem si pomyslel, že je to nějak divné, a usoudil jsem, že si to Chutsky nejspíš jen vyfantazíroval pod vlivem drog.

Ale právě jsem slyšel na vlastní uši, jak doktor říká Doakesovi totéž: „Tak můžeš hádat,“ a následně: „Devět písmen.“ A potom si udělal nějakou značku na kusu papíru připevněném ke stolu.

Poblíž každé oběti, kterou jsme objevili, byl připevněný kus papíru a pokaždé na něm stálo jediné slovo s občas vyškrtnutými písmeny. ČESTNOST. LOAJALITA. Pochopitelně šlo o ironii: Danko připomínal svým bývalým spolubojovníkům ctnosti, kterým se zpronevěřili, když ho vydali Kubáncům. A nebohý Burdett, muž z Washingtonu, kterého jsme našli v nedostavěném domku na Miami Shores, mu nestál za duševní úsilí. Odbyl ho jen pěti úspěšnými písmeny: ŠMÍRA. A ruce, nohy a hlavu mu odřízl rychle a oddělil je od těla. Š-M-Í-R-A. Ruka-noha-noha-ruka-hlava.

Je to vážně možné? Věděl jsem, že můj Temný společník má smysl pro humor, ale o hodně temnější než tohle – tohle bylo hravé, rozmarné a hraničilo to s pošetilostí.

Stejně jako poznávací značka s nápisem Zvol život. A ostatně jako všechno, co jsem vysledoval na doktorově chování.

Případlo mi to sice naprosto nepravděpodobné, ale –

Doktor Danko krájel na plátky a na kostičky a současně hrál jednu hru. Možná ji hrával i se všemi ostatními v oněch předlouhých letech v kubánském vězení na Piniovém ostrově a možná mu přišla jako to pravé, co mu poslouží při jeho rozmarné pomstě. Protože teď ji hrál tady a teď – s Chutským, s Doakesem a dalšími. Bylo to trochu absurdní, ale jediné tak celá věc dávala smysl.

Doktor Danko hrál šibenici.

„No,“ pronesl a došel zase ke mně. „Jak si podle vás vede váš přítel?“

„Podle mě jste ho zmrzačil,“ řekl jsem.

Naklonil hlavu na stranu a malým, suchým jazykem si olízl rty a zíral na mě, skrz tlusté čočky byly jeho oči obrovské a nemrkaly. „Bra-

vo,“ pochválil mě a znovu mě poplácal po rameni. Myslím, že nevěříte, že se to stane i vám,“ řekl. „Možná váš přesvědčí desítka.“

„A je v ní nějaké E?“ zeptal jsem se a on trochu ucukl, jako by k němu dosáhl nepříjemný zápach mých ponožek.

„Nó,“ protáhl, stále ani nemrkl a pak mu koutek úst zvlnilo něco, co se dalo pokládat za úsměv. „Ano, jsou tam dvě E. Ale pochopitelně jste hádal mimo pořadí, takže...“ Pokrčil rameny, jen trochu.

„A nemohl byste to brát jako špatnou odpověď – seržanta Doakese?“ navrhl jsem podle mě dost vstřícně.

Přikývl. „Vidím, že ho nemáte moc rád,“ poznamenal a trochu se zamračil. „Ale stejně byste se měl víc bát.“

„Bát? A čeho?“ namítl jsem. Číré chvástání, co jiného, ale jak často máte příležitost si zažertovat s opravdovým zloduchem? A zdálo se, že moje rána byla dobře mířená; Danko na mě dlouho jen zůstal zírat a nakonec jen chabě potřásl hlavou.

„No, Dextere,“ pronesl, „vidím, že to spolu skutečně rozsekáme.“ A věnoval mi svůj drobný, téměř neviditelný úsměv. „Kromě jiného,“ dodal, za ním se vzpřímil radostný černý stín a zaburácel šťastnou výzvu mému Temnému společníkovi, který se předklonil a zavyl v odpověď. Okamžik jsme se takto měřili, doktor pak konečně mrknul, jen jednou, a vstal. Vrátil se zpět ke stolu, kde pokojně podřimoval Doakes, a já se stáhl zpět do svého útulného koutu a uvažoval, s jakým zázrakem musí přijít Velký Dexterini, aby zvládl největší ze všech útěků.

Pochopitelně jsem věděl, že Debora a Chutsky jsou na cestě, ale právě to mi dělalo vrásky. Chutsky bude jistě trvat na tom, že si vyléčí svou pošramocenou mužnost frontálním útokem o berlích a bude mávat pistolí v jediné zbývající ruce, a i když dovolí Deboře, ať mu kryje záda, ta má na sobě velkou dlahu, která jí ztěžuje pohyb. Takový záchranný tým rozhodně nevzbuzuje důvěru. Ne, došel jsem k přesvědčení, že můj malý kuchyňský koutek bude brzy přeplněný, a až se tu budeme mačkat spoutaní a nadopovaní všichni tři, už nás nebude mít kdo zachránit.

A na rovinu, přes krátký výron hrdinského dialogu jsem byl i dál dost mimo z toho, co Danko namíchal do té uspávací šipky. Když to shrnu: byl jsem zdrogovaný, pevně spoutaný a naprosto sám. Ale na

každé situaci je i něco pozitivního, když se na ni díváte dost pečlivě, a když jsem se na to pokusil přijít, nakonec mi došlo, že mě až doteď nepokousaly krysy nakažené vzteklinou.

Tito Puente přeladil na novou tóninu, měkčí a romantičtější, což mě přivedlo k filozofování. Koneckonců všichni musíme jednou zemřít. To je fakt, jenže tenhle způsob skonu bych nezařadil mezi svých deset nejoblíbenějších. Usnout a už se neprobudit, to je mé jasné číslo jedna; u dalších hitů již prudce narůstá míra nechutnosti.

Co asi uvidím, až zemřu? Nedokázal jsem se přinutit k víře v nesmrtelnou duši, nebe, peklo a podobné velkohubé nesmysly. Vždyť mají-li lidské bytosti duši, neměl bych mít jednu i já? A můžu vás ujistit, že tomu tak není. Jak by také mohlo, když jsem to, co jsem? Prostě nemyšlitelné. Už takhle je dost těžké být mnou. Ale být mnou a ještě mít nějakou duši, svědomí a vyhlídku na odplatu v posmrtném životě, to by tedy nešlo.

Ale představa, že by mé zázračné a neopakovatelné Já zmizelo jednou provždy a už nikdy se nevrátilo, je prostě – velice smutná. Vlastně přímo tragická. Snad bych se měl přiklonit k ideji převtělování. Jenže to se nedá kontrolovat. Mohl bych se vrátit třeba jako brouk hovnívál, nebo, a to by bylo ještě horší, jako stejný netvor, kterým jsem teď. A na celém světě není jediná bytost, která by pro mě truchlila, zvlášť když Deb umře spolu se mnou. Trochu sobecky jsem doufal, že skonám jako první. Abych to už měl za sebou. Celá tahle šaráda trvá až příliš dlouho. Nejvyšší čas s ní skoncovat. Možná je to takhle i spravedlivé.

Tito začal novou, hodně romantickou píseň, zpíval něco o *Te amo*, a když mi došlo, že je to o lásce, uvědomil jsem si, že mě bude možná oplakávat Rita. A určitě budu chybět i Codymu a Astor, tedy tím jejich pokřiveným způsobem. V poslední době se na mě nějak lepší celý řetěz citových vztahů. Jak mohlo k něčemu takovému dojít? A netáhly mi hlavou podobné myšlenky už jednou, a to poměrně nedávno, když jsem visel hlavou dolů pod vodou v Debořině převrženém autě? Proč teď trávím tolik času umíráním, a pořád se to nedaří? A navíc až moc dobře vím, že není o co stát.

Uslyšel jsem, jak se Danko přehrabuje v krabici s nástroji, a otočil jsem k němu hlavu, abych se podíval. Pořád ještě bylo hodně těžké se

pohnout, ale přece jen mi to už přišlo o něco snadnější, a tak se mi ho podařilo dostat do zorného pole. Doktor držel velkou injekční stříkačku a blížil se k Doakesovi s okázale zdviženou rukou, jako by chtěl, aby jeho nástroj všichni viděli a obdivovali. „Je čas se vzbudit, Alberte,“ prohlásil zoviálně a zabodl jehlu Doakesovi do paže. Chvilí se nic nedělo; pak se Doakes probral a začal vydávat uspokojivě sténavé a naříkavé zvuky; doktor Danko tam stál, pozoroval ho a užíval si tu chvíli, injekci opět všem na očích.

Od předních dveří zazněla nějaká tupá rána a Danko se otočil a hmatl po pistoli na paintball, právě když dveře pokoje zaplnila rozložitá, lysá postava Kylea Chutského. Přesně jak jsem se obával – opíral se o berle a v ruce, která se dokonce i mně zdála příliš zpocená a roztřesená, svíral pistoli. „Ty svině,“ procedil mezi zuby a Danko ho střelil vzduchovou pistolí jednou, dvakrát. Chutsky na něj zíral, pak mu klesla čelist, a jak se začal sunout k zemi, Danko sklonil zbraň.

A těsně v zákrytu za Chutským, neviditelná, dokud se nesložil k zemi, stála má sestřička Debora, to nejkrásnější, co jsem kdy viděl, tedy hned po pistoli značky Glock, kterou svírala v pravici pevně jako skála. Nezdržovala se pocením ani nadávkami na Dankovu adresu. Prostě jen zařala zuby a vypálila dvě rány, které se téměř slily v jednu; střely zasáhly doktora Danku doprostřed prsou, zvedly ho ze země a odhodily na divoce vřeštícího Doakese.

Rozhostilo se dlouhé ticho, nikdo se ani nepohnul; jen neúnavný Tito Puente pěl a pěl. Pak Danko sklouzl ze stolu, Deb poklekla k Chutskému a zkontrolovala mu tep. Uložila ho do pohodlnější pozice, políbila na čelo a konečně se obrátila ke mně. „Dexi,“ řekla. „Jseš v pořádku?“

„Budu v pořádku, sestřičko,“ řekl jsem a připadal si jako přiopilý, „jen co vypneš tu příšernou hudbu.“

Přešla k otlučenému radiomagnetofonu a vytáhla šňůru ze zásuvky; pak se v rozhostivším se hutném tichu podívala dolů na seržanta Doakese a zkusila zachovat kamennou tvář. „Hned vás odtud dostaneme, Doakesi,“ oznámila mu. „Všechno bude zase v pořádku.“ Když se rozbulil, položila mu jen ruku na rameno a pak se rychle odvrátila a s usazenými očima zamířila ke mně. „Ježíšikriste,“ zašeptala, když mi

přeřezávala pouta. „Doakes je vyřízenej.“

Ale když zdolala poslední pásku na zápěstí, jen stěží jsem mohl nad Doakesem cítit nějakou lítost, protože jsem byl konečně volný, volný a svobodný; jak od pásky a doktora, tak od prokazování laskavostí, a ano, vypadalo to, že navždy i od seržanta Doakese.

Postavil jsem se, což nebylo tak snadné, jak se zdá. Protáhl jsem si ubohé, křečí ztýrané údy a Deb vyndala vysílačku, aby zavolala přátelům z policejního útvaru Miami Beach. Přešel jsem k operačnímu stolu. Byla to maličkost, ale zvědavost mi nedala. Natáhl jsem ruku a uchopil kousek papíru přilepený k okraji stolu.

Známými pavoučími tiskacími písmeny tam Danko napsal „VĚROLOMNOST“. Pět písmen bylo přeškrtnutých.

Podíval jsem se na Doakese. Zíral na mě a ve vytřeštěných očích se mu zračila nenávist, kterou už nikdy nebude schopen vyslovit.

No vidíte, a pak že šťastné konce neexistují.

ZÁVĚR

Je nádherné pozorovat v klidu a míru subtropického rána jižní Floridy, jak vychází slunce nad vodami. A je to mnohem krásnější, když na opačné straně nebe visí nízko nad horizontem velký žlutý měsíční úplněk a jeho stříbro pomalu vyhledává, než se skryje do vln širého oceánu a přenechá vládu nad oblohou slunci. A vůbec nejskvělejší je toto vše sledovat na dohled pevniny z paluby devítimetrové výletní jachty, když se protahujete a zbavujete se napětí v šíji a rukách; unavený, ale naplněný a konečně šťastně uvolněný po noční směně, kterou jste museli tak dlouho odkládat.

Brzy už přestoupím do svého malého člunu, jež teď táhnu za sebou v závěsu, uvolním lano a zamířím směrem, kterým zapadl měsíc, a dopravím se líně domů ke zbrusu novému životu nastávajícího ženáče. A *Říční orel*, devítimetrová jachta, co jsem si vypůjčil, popluje se zapnutým motorem dál opačným směrem k Bimini, pryč do Golfského proudu, té velké, modré, bezedné řeky, která protéká oceánem tak příjemně blízko Miami. *Říční orel* nedopluje na Bimini, dokonce nepřekoná ani Golfský proud. Dlouho předtím, než spokojeně zavřu oči ve své postýlce, se jeho motor zastaví zaplavený vodou a pak se jí naplní celá loď, pomalu se bude houpat na vlnách, než se potopí do nekonečných křišťálově čistých hlubin Golfského proudu.

A možná někde hluboko pod hladinou konečně dosedne na dno mezi skály, obrovské ryby a jiné potopené lodě a mě hřeje u srdce pomyslením, že někde poblíž se u dna vznáší úhledně svázaný balíček, který se jemně kolébá a zachvívá v proudu, jak ho krabi odobávají až na kost. Použil jsem na Reikera čtyři kotvy, poté co jsem jeho kousky zabalil a

svázal provazem a řetězy, a úpravný bezkrvý balíček s párem nevkusných červených bot pevně přivázaných dospod se rychle potopil a zmižel mi z dohledu. Vše z Reikera kromě drobné kapky rychle vysychající krve na sklíčku, které mám v kapse. Sklíčko pak doma zasunu do krabice na polici hned vedle MacGregorova vzorku, Reiker nakrmí kraby a život poběží konečně dál ve spokojeném rytmu předstírání a nočních lovů.

A za pár let vezmu s sebou Codyho a ukážu mu všechny zázraky, které se zjevují za Noci Nože. Zatím je ještě příliš malý, ale začneme po troškách, seznámím ho s plánem a pak ho budu postupně učit. Harry se mnou postupoval právě takhle a nyní já vyučím zase Codyho. A jednou mě možná bude následovat po temných stezkách a stane se novým Temným mstitelem a nositelem Harryho plánu vstříc novým generacím netvorů. Jak říkám, život jde dál.

Úlevně jsem si oddechl, šťastný, vyrovnaný a připravený na všechno. Jaká nádhera. Měsíc už zapadl a slunce začalo rozechřívát ranní chlad. Nejvyšší čas zamířit domů.

Přesedl jsem do svého člunu, nastartoval a odvázal vlečné lano. Pak jsem člun otočil a vydal se za měsícem domů do postele.

EDICE CLASS

1	Ian Rankin	Na šikmé ploše
2	Linda Fairsteinová	Přesný zásah
3	Carol O'Connellová	Porota musí zemřít
4	James Grippando	Mimo podezření
5	Robert B. Parker	Špatný obchod
6	Stuart Woods	Nelítostný souboj
7	Linda Howardová	Začátek sezóny
8	Ridley Pearson	Staré hříchy
9	Jefferson T. Parker	S chladnou hlavou
10	George Pelecanos	Odvrácená tvář města
11	Patricia MacDonaldová	Ztracená nevinnost
12	Val McDermidová	Dívka na zabití
13	Tim Cockey	Vražda prvního stupně
14	Tim Green	Pátý anděl
15	P. J. Parrish	Ostrov mrtvých
16	Peter Spiegelman	Černé mapy
17	Robert B. Parker	Tajemství zvědavé slečny
18	Graham Hurley	Okno do tmy
19	Reggie Nadelsonová	Vlčí máky
20	Lawrence Sanders	McNallyho výzva
21	April Smithová	Vražda za úsvitu
22	Nancy Pickardová	Prsten pravdy
23	Harold Robbins	Město hříchu
24	C. J. Box	Sběratel trofejí
25	Stuart Woods	Smrt v New Yorku

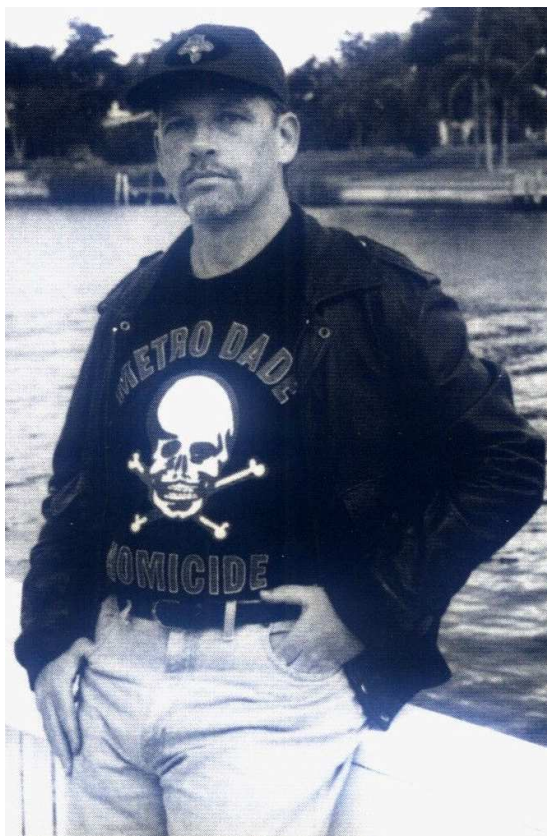
26	Alafair Burkeová	Kde se stala chyba
27	Val McDermidová	Záhada zimní zahrady
28	Thom Racina	Smrtelná hra
29	Stuart Woods	Mrazivý ráj
30	Stella Cameronová	Polibek na rozloučenou
31	Michael A. Hawley	Dvojitá léčka
32	Robert B. Parker	Poslední sbohem
33	Jan Burkeová	18 – Sbírka detektivních povídek
34	Carl Hiaasen	Naostro
35	Ian Rankin	Mrtvé duše
36	Linda Fairsteinová	Lovná zvěř
37	Stuart Woods	Špinavá práce
38	C. J. Box	Otevřená sezóna
39	Mark Nykanen	Přehlídka kostí
40	Carol O'Connellová	Tajemství domu Winterů
41	Ridley Pearson	Smrtící ostří
42	Val McDermidová	Průšvih
43	Keith Ablow	Popření
44	David Rosenfelt	Náhlá smrt
45	Janet Evanovich	Dvakrát řež, jednou měř
46	Linda Howardová	Všichni muži královny
47	Patricia MacDonaldová	Krutý zločin
48	Lawrence Sanders	McNallyho alibi
49	Lynne Heitmanová	Přistávací dráha
50	Robert B. Parker	Zub za zub
51	Ian Rankin	Tma
52	P. J. Tracy	Chceš hrát?
53	Beverly Connorová	Tajemství oběšenců
54	Thom Racina	Smrtelný mráz
55	Alafair Burkeová	Kdo má právo soudit
56	Tim Cockey	Nůž v zádech
57	Linda Fairsteinová	Předčasný pohřeb
58	Christopher Fowler	Vražda za oponou
59	J. A. Konrath	Whisky s ledem
60	Margaret Murphyová	Soumrak

61	George Pelecanos	Drsné město
62	Carol Higgins Clarková	Mrtvá na pláži
63	John Harvey	Stojaté vody
64	Graham Hurley	Smutek nosí černou
65	P. J. Parrish	Vražedný déšť
66	Lisa Scottoline	Ďáblův kout
67	J. A. Janceová	Dávný případ
68	T. Jefferson Parker	Temná voda
69	Robert B. Parker	Smrt v lavicích
70	Janet Evanovich	Než bys do tří napočítal
71	Alex Barclayová	Zrádný maják
72	Stuart Woods	Princ z Beverly Hills
73	Faye Kellermanová	Hořký med
74	J. A. Konrath	Bloody Mary
75	John Case	Kód zrození
76	Keith Ablow	Projekce
77	P. J. Tracy	Živá návnada
78	Christopher Fowler	Podzemní proudy
79	Margaret Murphyová	Předivo stínů
80	Ian Rankin	Podivné hry
81	Val McDermidová	Jasná šance
82	Karen Rose	Nic neříkej!
83	Faye Kellermanová	Modlitba za mrtvé
84	John Case	Maska smrti
85	James Grippando	Byla tak krásná
86	Ethan Black	Brána do pekel
87	Walter Mosley	Polibek s chutí skořice
88	Jeff Lindsay	Drasticky děsivý Dexter
89	Robert B. Parker	Příliv
90	Tim Cockey	Červený pohřebák
91	C. J. Box	Mimo dosah
92	Marcia Muller	Prokleté údolí
93	Julie Kenner	Šifra Givenchy
94	Val McDermidová	Smrtící geny
95	Reginald Hill	Kosti a mlčení

96	Carol O'Connell	Škola zločinu
97	Ruaridh Nicoll	Srdce bílého muže
98	Alafair Burke	Ostře sledovaný případ
99	Lawrence Sanders	Vražda v bludišti
100	Patricia MacDonald	Hranice odvahy
101	Margaret Murphy	Nepohodlní
102	Richard Burke	Znehybnění
103	P. J. Parrish	Bezměsíčné noci
104	John Case	Tanec duchů
105	Robert B. Parker	Kouřová clona
106	Jeff Lindsay	Drasticky dojemný Dexter
107	James Lee Burke	Pegasův pád
108	Janet Evanovich	Čtyřka na zabití
109	Lisa Scottoline	Dvojí život

Dexter Morgan se ocitá pod velkým tlakem. Skutečně pro něj není snadné být etickým sériovým vrahem – zejména když se pokouší vyhnout neotřesitelnému podezření nebezpečného seržanta Doakese (kteřý je pevně přesvědčen, že je Dexter vražedným maniakem... v čemž má pochopitelně pravdu). Při pokusu svést Doakese ze stopy musí Dexter sáhnout až na dno svého bezvadně fungujícího umění předstírat. Když právě nepracuje jako specialista na analýzu krevních vzorků v oddělení miamské policie, tráví většinu volného času se svou spokojenou přítelkyní Ritou a jejími dvěma dětmi, popíjí pivo a pomalu se stává prvním světovým sériovým domácím povalečem. Ale jak dlouho si Dexter vydrží hrát na schovávanou, namísto na rozřezávání vrahů? Jak dlouho vydrží jeho Temný společník, než ho přinutí nechat téhle šarády a znovu osvobodit netvora uvnitř?

V čase zkoušek zasáhne náhoda. Napříč Miami si klestí cestu obzvláště zruďný psychopat – muž, jehož zvrácený způsob vraždění bere dech dokonce i Dexterovi. Jak procitají Dexterovy temné choutky, jeho sestra Debora (čerstvě povýšená a ocelově tvrdá policistka miamského oddělení vražd) je do případu osobně zatažena. Brzy se ukáže, že takového netvora dokáže dopadnout pouze jiný netvor – ale ne dřív, než je unesen i jeho úhlavní nepřítel; teprve pak se může Dex naplno opřít do pátrání po nové hračce. Pokud ho ovšem nová hračka nedostane dřív...

Jeff Lindsay je autorem dvou knih: Drasticky děsivého Dextera a Drasticky dojemného Dextera. Na motivy těchto detektivek byl loni natočen velmi úspěšný TV seriál, který v současnosti vítězně táhne světem a letos se s ním budou mít možnost seznámit i diváci u nás. V hlavní roli Dextera se představí oblíbený seriálový herec Michael C. Hall. Podle kritiků i ohlasů diváků se máme na co těšit.

Autor žije na jižní Floridě s manželkou a třemi dcerami.